

PITKÄLLISESTÄ SODASTA

(Toukokuu 1938)

Tämä teos on luentosarja, jonka Mao Tse-tung piti Jenanissa vuoden 1938 toukokuun 26 ja kesäkuun 3 päivien välisenä aikana japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan ongelmia tutkivassa seurassa.

Kysymyksen asettaminen

1. Heinäkuun 7 päivä, japanilaisia anastajia vastaan käytävän suuren sodan alkamisen vuosipäivä lähestyy. Kohta tulee kuluneeksi vuosi siitä, kun koko kansakunta, yhdistettyään voimansa tämän sodan käyntiä varten ja yhteisrintamaansa lujittaen on taistellut sitkeästi ja sankarillisesti vihollista vastaan. Se on ennennäkemätön sota Idän historiassa ja sille tulee kuulumaan huomattava sija koko ihmiskunnan historiassa. Maailman kansat seuraavat tarkkaavasti tämän sodan kulkua. Jokainen kiinalainen odottaa kärsimättömästi voiton päivää, kantaen harteillaan kaikki sodan raskaudet ja taistellen uhrautuvasti kansakuntansa olemassaolon puolesta. Mutta herää kysymys, millaiseksi tämän sodan kulku tulee muodostumaan. Voimmeko me voittaa vai emmekö voita? Voimmeko voittaa nopeasti? Monet puhuvat pitkällisestä sodasta. Mutta kysytään, miksi sota tulee pitkälliseksi. Miten pitkällistä sotaa on käytävä? Monet puhuvat lopullisesta voitosta. Mutta kysy-

tään, miksi lopullinen voitto tulee kuulumaan meille. Miten tämä lopullinen voitto on valloitettava? Kaikki eivät ole vielä löytäneet vastausta näihin kysymyksiin, eikä siinä kaikki, vaan enemmistökään ei ole tähän saakka vielä löytänyt näitä vastauksia. Ja nyt astuvat näyttämölle Kiinan väistämätöntä orjuuttamista ennustavan tappioteorian kannattajat, jotka sanovat: »Kiina orjuutetaan, lopullinen voitto ei kuulu Kiinalle». Samanaikaisesti esiintyvät myös eräät meidän ylenmäärin innokkaat ystävämme julistaen: »Kiina pystyy saavuttamaan voiton hyvin pian: suuria ponnistuksia ei siihen vaadita». Ovatko nuo mielipiteet oikeita vai eivätkö ole?

Olemme aina sanoneet ja sanomme nytkin, että nuo mielipiteet eivät ole oikeita. Mutta enemmistö ei vielä ymmärrä, mitä me sanomme. Tämä johtuu osaksi siitä, että me emme tee vielä riittävästi propagandistista selitystyötä, osaksi siitäkin, että objektiiviset tapahtumat eivät ole kehityskulussaan vielä tuoneet täysin ilmi niille ominaista luonnetta, ne eivät ole vielä aivan selvästi paljastaneet meille kasvojaan, ja tästä syystä ihmiset eivät vielä osaa erottaa tapahtumien kehityksen tendenssejä ja näköaloja kokonaisuudessaan eivätkä niin ollen pysty päättämään, mihin ponnistukset on suunnattava ja miten toimittava. Nyt se on helpompaa: kymmenen kuukautta kestäneen sodan kokemus on täysin riittävä, jotta voidaan lyödä pirstoiksi täysin perustelematon teoria Kiinan väistämättömästä orjuutuksesta ja samalla viilentää liaksi intomielisten ystäviemme — pikaisen voiton teorian kannattajien — tulista kiihkoa.

Tällaisessa tilanteessa monet vaativat yleistävää selitystä, sitäkin suuremmalla syyllä, kun pitkällinen sota kohtaa toisaalla vastaväitteitä sekä Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kannattajien että pikaisen voiton teorian kannattajien taholta, toisaalla taas vallitsee pitkällisestä sodasta aivan hämäriä käsityksiä. Laajalle levinnyt on seuraava väittämä:

»Lukoutšiaon tapahtumien hetkestä lähtien 400 miljoonaa kiinalaista ponnistaa yhtenä miehenä kaikki voimansa, ja lopullinen voitto kuuluu Kiinalle». Se on tietysti totta, mutta tämä väittämä on täytettävä konkreettisella sisällöllä. Mahdollisuus käydä sitkeää sotaa japanilaisia anastajia vastaan ja lujittaa yhteisrintamaa riippuu monien voimien vaikutuksesta: Kiinassa — kaikkien puolueiden ja ryhmien vaikutuksesta, kommunistisesta puolueesta kuomintangiin saakka, koko kansan vaikutuksesta, työläisistä ja talonpojista porvaristoon saakka, kaikkien asevoimien vaikutuksesta, vakinaisesta armeijasta sissijoukkoihin saakka; kansainvälisellä areenalla — sosialismin maan ja kaikkien oikeutta puolustavien kansojen vaikutuksesta; vihollismaassa — eräistä sotaa vastustavista väestökeroksista sotaa vastustaviin rintamasotilaihin saakka. Sanalla sanoen, kaikki nämä voimat antavat suuremman tai pienemmän panoksensa meidän japanilaisia anastajia vastaan käymämme sodan hyväksi. Jokaisen rehellisen ihmisen täytyy osata antaa sille arvoa. Me kommunistit kuljemme samaa tietä toisten puolueiden ja ryhmien kanssa, jotka kannattavat sotaa japanilaisia anastajia vastaan, me kuljemme yhdessä koko kansan kanssa samaan päämäärään — voittoon vihatuista japanilaisista rosvoista — kaikkien voimien yhteenliittämisen kautta. Tämän vuoden heinäkuun 1 p:nä me vietämme Kiinan Kommunistisen puolueen perustamisen 17-vuotispäivää. Jotta jokainen kommunisti voisi japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan kuluessa antaa sodan hyväksi kaikki voimansa mahdollisimman tehokkain tuloksin, on ryhdyttävä vakavasti tutkimaan pitkällisen sodan kysymyksiä. Siksi omistan luentoni pitkällisen sodan tutkimiselle. Aioin kosketella kaikkia pitkälliseen sotaan liittyviä kysymyksiä, mutta en voikaan sitä tehdä, koska yhdessä luennossa ei kaikkea voida sanoa.

2. Kaikki se kokemus, joka on saatu kymmenen kuukautta kestäneen, japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan ajalla,

osoittaa kahden tuonnempana käsiteltävän teorian virheellisyyden: niin Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kuin myös sen pikaisen voiton teorian. Edellinen synnyttää taipumuksen sopuiluun, jälkimmäinen taipumuksen vastustajan voimien aliarviointiin. Näiden teorioiden kannattajien suhtautuminen kysymykseen on subjektiivista, yksipuolista, sanalla sanoen epätieteellistä.

3. Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan edellä saatiin kuulla paljonkin tappiohenkisiä puheita. Niinpä sanottiin: »Kiina on huomattavasti huonommin aseistettu kuin vastustaja, jos lähdetään tappelemaan, hävitään sota»; »Jos ryhdymme sotilaalliseen vastarintaan, odottaa meitä Abessinian kohtalo». Sodan alettua lakkasi Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian avoin saarnaaminen, mutta se jatkuu peitetyssä muodossa, jopa varsin aktiivisena. Tämän vahvistaa todeksi sopuilun ilmapiiri, joka milloin tihenee, milloin harvenee. Sopuiliijat turvautuvat tällaiseen todisteluun: »Sodan jatkaminen merkitsee väistämätöntä tuhoa»¹. Muuan opiskelija kirjoittaa Hunanin maakunnasta: »Maaseudulla työskennellessään kohtaa joka askeleella vaikeuksia. Kun tekee propagandatyötä yksinään, on jokaisessa sopivassa tilanteessa keskusteltava ihmisten kanssa. Keskustelutoverit eivät ole pimeitä eivätkä tietämättömiä ihmisiä; he ymmärtävät tapahtumia jossakin määrin ja osoittavat suurta mielenkiintoa johtamiani keskusteluja kohtaan. Olen kuitenkin joutunut kosketuksiin sukulaisteni kanssa, jotka inttivät alinomaan: »Kiina ei voita, se tuhoutuu». Se on aivan iljettävää. Onneksi he eivät harjoita propagandaa, silloin olisi asia aivan pilalla. Talonpojat luottavat tietenkin heihin enemmän kuin minuun!» Tuollaiset Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kannattajat muodostavat sopuilukannan sosiaalisen perustan. Sellaisia ihmisiä on Kiinan joka kolkassa. Siitä syystä saattaa sopuilukanta tulla esille japanilaisvastaisen yhteisrintaman keskuudessa milloin tahansa, jopa

silloinkin, kun sota on lähestymässä loppuaan. Minusta näyttää, että Hsutšoun kukistumisen hetkellä ja jännittyneen tilanteen vallitessa Vuhanin seudulla olisi hyödyllistä antaa tuntuva läksytys noille Kiinan väistämättömän tappion teorian kannattajille.

4. Japanilaisia anastajia vastaan kymmenen kuukautta käydyn sodan aikana on esiintynyt myös mielipiteitä, jotka ovat todisteena hätiköimiseksi nimitetystä taudista. Niinpä joutuivat monet heti sodan ensimmäisinä päivinä täysin perusteettoman optimismiin lumoihin. He aliarvioivat vastustajaa, olettivatpa sellaistaakin, että japanilaiset eivät pääse Šansin maakuntaan saakka. Eräät väheksyivät sissitoiminnan osuutta japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa. He epäillivät, onko oikein asettaa kysymys »säännöllisten joukkojen liikuntasodasta sota-toimien pääasiallisena ja sissitoiminnasta niiden apumuotona koko sodan mittakaavassa ja sissitoiminnasta pääasiallisena ja säännöllisten joukkojen liikuntasotatoimista apumuotona yksityistapauksissa». He eivät yhtyneet seuraavaan 8. armeijan strategiseen ohjeeseen: »Pääasiallisesti on käytävä sissisotaa, mutta ei ole kieltäydyttävä myöskään säännöllisten joukkojen liikuntasotatoimista suotuisten olosuhteiden vallitessa» ja pitivät tätä »mekanistisena» katsantokantana². Šanghain taistelujen aikana eräät sanoivat: »Kunhan vain pidämme puoliimme kolmisen kuukautta, niin kansainvälinen tilanne muuttuu varmasti, Neuvostoliitto ryhtyy ehdottomasti sotaan, ja silloin on sota lopussa». Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan näköaloja arvioidessaan nuo ihmiset perustivat toivonsa pääasiassa ulkomaiseen apuun³. Taierhtšuangin voiton jälkeen⁴ eräät olivat sitä mieltä, että Hsutšoun taistelusta on tuleva »ratkaisevan taistelun prologi» ja että entinen suuntaus pitkäliseen sotaan on tarkistettava. Sanottiin, että »tästä taistelusta tulee vastustajan kuolinkamppailu» ja että »jos me voitamme tämän taistelun, niin japanilaisten militaristien jalkojen alta on

lyöty moraalinen pohja pois, eikä heille jää muuta neuvoksi kuin odottaa tuomiopäivää»⁵.

Ensimmäinen, Pingsingkuanin luona saatu voitto pani jo muutamien pään pyörälle, mutta seuraava, Taiertšuangin voitto pani pyörälle vielä useamman ihmisen pään. Tämän johdosta ilmaantui epäilyjä: lähteekö vastustaja Vuhania kohti? Monet vastasivat tähän: »Tuskinpa». Toiset väittivät: »Ei missään tapauksessa». Tähän kysymykseen annettavaan vastaukseen liittyy kuitenkin hyvin monia suuria ja tärkeitä ongelmia. Niinpä kysymykseen, riittävätkö voimat japanilaisille anastajille tehtävään vastarintaan, saattaa tulla myöntävä vastaus: kun kerran meidän nykyiset voimamme riistävät jo vastustajalta mahdollisuuden jatkaa hyökkäystä, niin miksi näitä voimia vielä lisättäisiin? Edelleen kysymykseen, pysyykö tunnus japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman lujittamisesta ja laajentamisesta edelleenkin oikeana, voi tulla kieltävä vastaus: kun yhteisrintama kykenee kerran jo nykyisessäkin tilassaan lyömään vihollisen takaisin, niin miksi vielä lujittaa ja laajentaa yhteisrintamaa? Kysymykseen, onko diplomaattista toimintaamme ja propagandaamme ulkomailla vielä vahvistettava, voidaan niinkään kuulla kielteinen vastaus. Kielteinen vastaus saattaa tulla seuraavaankin kysymykseen: onko ihan todenteolla harrastettava sellaisia asioita kuin armeijassa vallitsevan järjestyksen muuttamista, valtiollisen hallintojärjestelmän uudistamista, kansanjoukkojen liikkeen kehittämistä, kansansivistystyön saattamista tiukasti palvelemaan kansallisen puolustuksen tehtäviä, kansallisten pettureiden ja trotskilaisten kukistamista, sotateollisuuden kehittämistä ja kansan elinheitojen parantamista; tahi kysymykseen: ovatko edelleenkin oikeita tunnuksia: Vuhania on puolustettava, Kantonia on puolustettava, luoteis-Kiinaa on puolustettava ja sissisotaa on kehitettävä tarmokkaasti vihollisen selustassa? Sattuupa sellaistaikin, että sotatapahtumien saadessa enemmän tai vähemmän

suotuisan käänteeseen eräät ovat valmiit kärjistämään hankauksia kuomintangin ja kommunistisen puolueen välillä, siirtäen siten huomion ulkoisista ongelmista sisäisiin. Näin tapahtuu miltei joka kerta enemmän tai vähemmän suuren voiton jälkeen tahi vihollisen pysähdyttäessä väliaikaisesti hyökkäyksensä. Kaikkea tätä yhdessä me nimitämme poliittiseksi ja sotilaalliseksi lyhytnäköisyydeksi. Sellaisten ihmisten taistelu kuulostaa järjelliseltäkin, mutta se on itse asiassa täysin kestäväntöntä ja tyhjää lavertelua, joka vain ulkonaaisesti vivahtaa totuuteen. Tuon lavertelun lopettaminen tulee hyödyttämään voitokkaan sodan käyntiä japanilaisia anastajia vastaan.

5. Kysymykseen, tuleeeko Kiina orjuutetuksi, on siis vastattava: ei tule, lopullinen voitto kuuluu Kiinalle; mutta kysymykseen voiko Kiina voittaa pian, on vastattava: ei voi, japanilaisia anastajia vastaan käytävä sota tulee olemaan pitkälinen.

6. Perustavat näkökohdat kosketelluista kysymyksistä esitimme yleispuurtein jo kaksi vuotta sitten. Heinäkuun 16 p:nä 1936, siis jo viittä kuukautta ennen Sianin tapahtumia ja kahta toista kuukautta ennen Lukoutšiaon tapahtumia esitin amerikkalaiselle kirjeenvaihtajalle hra Snowlle antamassani haastattelussa yleisen arvion kiinalais-japanilaisessa sodassa muodostuneesta tilanteesta, ja hahmoittelin suunnan, joka takaa voiton. Sietää palauttaa mieliin eräitä otteita tästä keskustelusta:

»Kysymys: Millä ehdoilla Kiina pystyy voittamaan ja tuhoamaan japanilaisen imperialismin voimat?

Vastaus: Välttämättömiä ovat seuraavat kolme ehtoa: ensiksi japanilaisvastaisen yhteisrintaman luominen Kiinassa, toiseksi kansainvälisen japanilaisvastaisen yhteisrintaman luominen ja kolmanneksi Japanin kansan ja Japanin siirtomaiden kansojen vallankumouksellisen liikkeen nousu. Kiinan kansalle on näistä kolmesta ehdosta tärkein itsensä Kiinan kansan suuri yhtyminen.

Kysymys: Kuinka kauan tämä sota tulee teidän käsityksenne mukaan jatkumaan?

Vastaus: Se riippuu japanilaisvastaisen yhteisrintaman voimasta Kiinassa, ja myös monista muista ratkaisevista tekijöistä Kiinassa ja Japanissa. Toisin sanoen, paitsi Kiinan omia voimia, jotka esit-

tävät pääosaa, suuri merkitys on myös Kiinalle annettavalla kansainvälisellä avulla, samoin myös sillä avulla, jota Japanin vallankumouksellinen liike sille antaa. Jos japanilaisvastainen yhteisrintama kehittyy Kiinassa voimakkaasti ja tulee menestyksellisesti laajenemaan ja syvenemään, jos hallitukset ja kansat, jotka vakuutuvat siitä, että japanilainen imperialismi uhkaa niiden omia etuja, rupeavat antamaan Kiinalle välttämätöntä apua. Jos Japanissa vallankumous voi nopeasti lähteä nousemaan, niin sota päättyy pian ja Kiina saavuttaa nopeasti voiton. Mutta jos nämä ehdot eivät toteudu pikapuoliin, niin sota pitkistyy, mutta tulokset ovat samoja: Japani kärsii tappion, Kiina voittaa, mutta tässä tapauksessa tulee vain enemmän uhreja ja meidän täytyy kokea raskaiden kärsimysten kausi.

Kysymys: Miten tämä sota tulee mielestänne kehittymään poliittisella ja sotilaallisella tasolla?

Vastaus: Japanin mannermaapolitiikka on jo käynyt selväksi. Ihmiset, jotka arvelevat, että sovintoa varten Japanin kanssa tarvitsee vain vielä kerran luopua Kiinan suvereenisista oikeuksista sen alueen johonkin osaan nähden ja että Japanin hyökkäys loppuu siihen, antautuvat harhaluulojen valtaan. Me tiedämme tarkalleen, että jopa Jangtse-joen alajuoksu ja Kiinan eteläiset satamat on sisällytetty japanilaisen imperialismiin ja mannermaapolitiikan piiriin. Toisaalta Japani valmistautuu anastamaan Filippiinit, Siamin, Vietnamin, Malajien niemimaan ja Hollannin Intian, eristämään Kiinan muista valtioista ja pystyttämään monopoliherruutensa Tyynen valtameren lounaisosaan. Sellaista on Japanin meripolitiikka. Näin ollen Kiina joutuu todellakin äärimmäisen vaikeaan asemaan. Mutta kiinalaisten valtava enemmistö uskoo, että nämä vaikeudet ovat voitettavissa. Vain pohatat suurissa kauppasatamissa ovat tappion kannattajia, sillä he pelkäävät rikkautsiensa menettämistä. Monet arvelevat, että heti kun japanilaiset saartavat Kiinan rannikon, Kiina menettää mahdollisuutensa sodan jatkamiseen. Se on louria. Tämän käsityksen kumoamiseksi sietää palauttaa mieliin vaikkapa sen sodan historia, jota Kiinan Punainen armeija on käynyt. Japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa tulee Kiinalla olemaan paljon suurempia etuisuuksia kuin mitä Kiinan Punaisella armeijalla oli kansalaissodan kaudella.

Kiina on valtavan suuri maa. Vaikka vastustajan onnistuisi miehittää jopa 100—200 miljoonaa asukasta käsittävä alue, niin silloinkin me olemme vielä hyvin kaukana tappiosta: sodankäyntiä varten Japania vastaan meillä on vielä valtavia voimia, mutta Japanin täytyy koko sodan ajan käydä alituisesti puolustustaisteluita selustassaan. Kiinan taloudellinen pirtoutuneisuus, sen talouselämän kehityksen epätasaisuus ovat myös edullisia sodankäynnille japanilaisia anastajia vastaan. Jos esimerkiksi Shanghai tulee eristetyksi maan muista osista, niin tämä menetyks ei ole Kiinalle läheskään niin vakava kuin New Yorkin eristys USA:n muista alueista olisi Amerikalle. Vieläpä jos Japanin onnistuu saartaa Kiinan rannikkokin, se ei pysty saartamaan sen luoteisia, lounaisia ja läntisiä alueita. Tämän vuoksi keskeinen tehtävä on Kiinan koko kansan yhteen-

liittäminen ja japanilaisvastaisen rintaman luominen, johon koko kansa yhtyisi. Tätä me olemme ehdottaneet jo kauan sitten.

Kysymys: Jos oletetaan, että sota pitkittyy eikä Japani kärsi täydellistä tappiota, voiko kommunistinen puolue sellaisessa tapauksessa suostua rauhaan ja hyväksyä japanilaisen herruuden maan koillisosassa?

Vastaus: Ei voi. Kiinan Kommunistinen puolue, samoin koko Kiinan kansa ei salli japanilaisten käsiin jäävän vaaksankaan vertaa kiinalaista maata.

Kysymys: Millaisen tulee teidän mielestänne olla Kiinan strategisen peruslinjan tässä vapaussodassa?

Vastaus: Meidän strategisen linjamme tulee olla se, että käyttäme päävoimiamme sotatoimiin hyvin laajoilla ja vakiintumattomilla rintamilla. Voiton saavuttaakseen on Kiinan armeijan käytävä erittäin liikkuvaa sotaa laajalla sotanäyttämöllä: edettävä nopeasti ja peräännyttävä nopeasti, nopeasti keskityttävä ja nopeasti taisteluhauttava. Se tulee olemaan laajaa liikuntasotaa, eikä asemasotaa, joka rakentuu kokonaan puolustuslaitteisiin, syviin taisteluhautoihin, korkeihin valleihin ja monilukuisiin puolustusvyöhykkeisiin. Tämä ei lainkaan merkitse, että olisi luovuttava kaikista sotilaallisesti tärkeistä kohdista. Sellaisissa kohdissa on valmistauduttava asemasotaan, jos se on edullista. Mutta se strateginen linja, joka pystyy muuttamaan koko tilanteen, voi olla vain liikuntasodan linja. Vaikka asemasotakin on välttämätön, se tulee kuitenkin esittämään toisarvoista sivuosaa. Alueet, joilla sotatoimet kehittyvät, ovat niin laajoja, että niillä on täysi mahdollisuus käydä hyvin menestyksellisesti liikuntasotaa. Jouduttuaan kosketuksiin meidän joukkojemme tarmokkaan taistelutoiminnan kanssa Japanin armeija tulee varmasti toimimaan varovaisesti. Sen sotakoneisto on raskasliikkeinen, se toimii hyvin hitaasti ja sen tehokkuus on rajoitettu. Jos me keskittäisimme voimamme kapealle rintamalohkelle ja tekisimme vastarintaa viholliselle käymällä näännytysotaa, ei armeijallamme olisi tilaisuutta käyttää hyväkseen maantieteellisen asemamme ja taloudellisen organisaatiomme suomia etuja, ja me tekisimme samanlaisen virheen kuin Abessinia teki. Sodan ensimmäisellä kaudella meidän täytyy välttellä kaikenlaisia suuria, ratkaisevia taisteluja. Alussa on vähitellen murennettava vihollisjoukkojen taisteluhenkä ja -kuntoa liikuntasotatoiminnan avulla.

Samalla kun liikuntasotaan käytetään koulutettuja joukkoja, on talonpojista järjestettävä monilukuisia sissijoukkoja. Japanilaisvastainen vapaaehtoinen armeija kolmessa itäisessä maakunnassa muodostaa vain vähäisen osan niistä maan talonpoikaiston potentiaalisista voimista, jotka voidaan mobilisoida käymään sotaa japanilaisia anastajia vastaan. Kiinan talonpoikaiston potentiaaliset voimat ovat valtavan suuret. Nämä voimat on vain järjestettävä ja niitä on johdettava taitavasti. Nämä voimat ne eivät anna japanilaisille joukoille rauhaa päivällä eikä yöllä, ne väsyttävät anastajia ja saattavat heidät täydelliseen nääntymystilaan. On muistettava, että sotaa käydään Kiinassa, ja tämä merkitsee, että Japanin armeija tulee

olemaan sille vihamielisen kiinalaisen väestön täydellisessä piirityksessä. Japanin armeijan on pakko kuljettaa tarpeellisia sotamateriaaleja, joita sen on itsensä vartioitava, ja samalla käytettävä suuria asevoimia kulkuyhteyksiensä vartioimiseen ja varottava aina yllättäviä hyökkäilyjä. Sitäpaitsi sen on pidettävä entistä suurempia voimia Mantšuriassa samoinkuin Japanissa itsessäänkin.

Sodan kestäessä voi Kiina ottaa vangiksi melko paljon japanilaisia sotilaita ja kaapata suuren määrän aseita ja taistelutarvikkeita, käyttäen ne omaan aseistukseensa. Samalla Kiina voi saada apua ulkovoimilta, joten Kiinan armeijan teknillinen varustelu tulee vähitellen paranemaan. Tämän vuoksi Kiina voi sodan viimeisessä vaiheessa siirtyä asemasodan menetelmiin ja rynnäköitä japanilaisten linnoitettuja asemia näiden miehittämällä alueella. Näin ollen, Japanin tultua pitkän ajan kuluessa näännytetyksi Kiinaa vastaan käymässään sodassa, sen talouselämä kärsii romahduksen ja japanilaisten sotilaiden taisteluhenki murretaan lukemattomissa uuvuttavissa taisteluissa. Mitä Kiinaan tulee, niin sen potentiaaliset voimat tulevat Kiinaa vastaan käytävässä sodassa pääsemään yhä enemmän pinnalle ja vallankumoukselliset joukot tulevat liittyvän armeijan riveihin lakkaamattomana ja väkevänä virtana taistellakseen vapauden puolesta. Käyttäen kaikkia näitä tekijöitä yhdessä toisten tekijäin kanssa me voimme antaa Japanin miehittämällä alueella musertavan iskun sen linnoitetuille asemille ja tukialueille ja karkottaa japanilaisten hyökkääjien armeijan Kiinasta». (Kts. E. Snown kirja: »Muistiinpanoja luoteis-Kiinasta»).

Kymmenen kuukautta kestäneen, japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan kokemus on osoittanut, että nämä näkökohdat olivat oikeita. Ne saavat vastaisuudessaakin vahvistusta.

7. Jo elokuun 25 pnä 1937, ts. vähän enemmän kuin kuu-kauden kuluttua Lukoutšiaon tapahtumista, Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitea lausui selvästi »Päätöksessään nykytilanteesta ja puolueen tehtävistä»:

»Lukoutšiaon provokaatio sekä Peipingin ja Tientsinin valtaus ovat vasta alkua japanilaisten rosvojen laajalle hyökkäykselle Kiinan sisämaahan. Japanilaiset rosivot ovat jo ryhtyneet maasaan yleiseen liikekannallepanoon. Heidän propagandaväitteensä, että he muka »kieltäytyvät ekspansion laajentamisesta», ovat pelkkää sumuverhoa, jolla he peittelevät hyökkäystään.

Lukoutšiaon luona heinäkuun 7 pnä tehty vastarinta oli japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan alkua koko Kiinan mitassa.

Poliittinen tilanne Kiinassa on nyt astunut uuteen vaiheeseen — japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan vaiheeseen. Sodan valmisteluvaihe on jo mennyt ohi. Keskeinen tehtävä uudessa vaiheessa on kaikkien voimien liikkeelle saattaminen voiton saavuttamiseksi tässä sodassa.

Voiton avain japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa

on nyt jo aloitetun sodan laajentaminen yhteiseksi, yleiskansalliseksi sodaksi. Vain sellaisessa yhteisessä, yleiskansallisessa sodassa me voimme saada lopullisen voiton.

Niiden valtavien puutteellisuuksien seurauksena, joita sodankäynnissä japanilaisia anastajia vastaan nykyisin esiintyy, voi tämän sodan jatkuessa sattua monia sotilaallisia epäonnistumisia, perään-tymisiä, hajaantumista, petoksia omassa maassa, väliaikaista tai osittaista sopimista vihollisen kanssa. Tämän vuoksi on otettava lukuun, että tästä sodasta tulee raskas ja pitkälinen. Mutta me olemme vakuuttuneet siitä, että japanilaisia anastajia vastaan jo aloitettu sota tulee meidän puolueemme ja koko kansan ponnistuksin jatkumaan ja laajenemaan, raivaamaan tieltään kaikki esteet».

Kymmenen kuukautta kestäneen, japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan kokemus on osoittanut, että nämäkin katsomukset olivat oikeita. Ne saavat edelleenkin vahvistusta.

8. Idealismi ja mekanismi sodan kysymyksissä — sellaisia ovat kaikkien lueteltujen virheellisten katsomusten tieto-opilliset juuret. Virheellisten katsomusten puoltajat suhtautuvat kysymykseen subjektiivisesti ja yksipuolisesti. Toiset heistä harrastavat subjektivistista, perustelematonta lavertelua, toiset taas, katsellessaan ilmiötä vain yhdeltä puolelta, sen tilaa jollakin tietyllä hetkellä, paisuttelevat yhtä subjektivistisesti tätä puolta, tätä väliaikaista tilaa, pitäen sitä kokonaisuutena. Mutta virheitä on erilaisia. Toiset ovat luonteeltaan periaatteellisia ja järjestelmällisiä; sellaisia virheitä on vaikea oikaista. Toiset ovat luonteeltaan satunnaisia ja tilapäisiä; sellaiset virheet on helppo oikaista. Mutta koska kummatkin ovat virheitä, on ne oikaistava. Tämänvuoksi voidaan tulla oikeisiin johtopäätöksiin vain käymällä taistelua idealistisia ja mekanistisia tendenssejä vastaan sotaa koskevissa kysymyksissä, tarkastelemalla näitä kysymyksiä objektiivisesti ja kaikilta puolilta.

Meidän perustelumme tässä kysymyksessä

9. Mistä syystä sota japanilaisia anastajia vastaan tulee olemaan pitkälinen? Miksi lopullinen voitto kuuluu Kiinalle? Mitä todisteita voidaan esittää näiden väitteiden tueksi?

Kiinan ja Japanin välinen sota ei ole vain yksinkertaista sotaa, vaan se on sotaa elämästä ja kuolemasta, jota puoli-siirtomaan asemassa oleva, puolifeodaalinen Kiina ja imperialistinen Japani käyvät keskenään XX vuosisadan 30-luvulla. Tähän rakentuu koko todistelumme. Jos otamme kummankin sotivan puolen erikseen, on todettava, että niillä on monia vastakkaisia erikoisuuksia.

10. Japani: se on ensiksikin voimakas imperialistinen valtio, sen sotilaalliset voimat, taloudellinen mahti ja valtiokoneiston voima katsotaan Idässä ensiluokkaisiksi. Se on koko maailmasakin yksi viidestä—kuudesta suurimmasta imperialistisesta vallasta. Sellaisia ovat Japanin käymän hyökkäyssodan perusedellytykset. Tämän sodan väistämättömyyden ja samalla myös Kiinan pikaisen voiton mahdottomuuden selittää juuri se, että Japani on imperialistinen valtio ja että sillä on vahvat sota-voimat, vankka talous ja voimakas valtiokoneisto.

Toiseksi aiheuttaa Japanin yhteiskunta- ja talousjärjestelmän imperialistinen luonne sen, että sen käymä sotakin on luonteeltaan imperialistista — taantumuksellista ja raakalaismaista sotaa. XX vuosisadan 30-luvulla on japanilainen imperialismi joutunut sisäisten ja ulkoisten ristiriitojensa vuoksi viritämään mittasuhteiltaan ennennäkemättömän seikkailusodan, ja on lisäksi tullut lopullisen romahduksen partaalle. Yhteiskunnallisen kehityksen kannalta katsoen ei Japani ole enää noususuuntaan kulkeva maa (sota ei tuo Japanin hallitseville luokille niiden odottamaa nousua; ne saavuttavat aivan päinvastaisen tuloksen — Japanin imperialismiin tuhon). Tästä johtuukin Japanin käymän sodan taantumuksellinen luonne. Tästä sodan taantumuksellisesta luonteesta, jota korostaa vielä se japanilaisen imperialismiin erikoisuus, että se on sotilaallis-feodaalista imperialismia, johtuu se erikoinen raakalaisuus, jota Japani osoittaa tässä sodassa. Mutta kaikki tämä kärjistää äärimilleen luokkien välistä ristiriitaa itsessään Japanissa, risti-

riitaa japanilaisen ja kiinalaisen kansakunnan sekä ristiriitaa Japanin ja maailman valtioiden suuren enemmistön välillä. Japanin käymän sodan taantumuksellinen ja raakalaismainen luonne on se perusseikka, joka todistaa Japanin väistämättömän tuhon sodassa.

Mutta siinä ei ole vielä kaikki.

Kolmanneksi, vaikka Japani käy sotaa ensiluokkaisiin asevoimiinsa, taloudelliseen mahtiinsa ja valtiokoneistonsa nojaten, niin tämä pohja on aivan riittämätön. Vaikka Japanin sotavoimat, taloudellinen mahti ja valtiokoneiston voima ovat suuret, niin määrällisesti ne ovat kuitenkin riittämättömät. Japani on verraten pieni maa. Ihmisvoiman, sotilaallisten, rahallisten ja aineellisten voimavarojen puutetta kärsivä Japani ei kestä pitkäaikaista sotaa. Sen vallanpitäjät aikovat ratkaista nämä vaikeudet sodan avulla, mutta tässäkin he saavuttavat aivan päinvastaisen tuloksen. Toisin sanoen, he ovat päästäneet sodan valloilleen ratkaistakseen nämä vaikeudet, mutta sodan tuloksena on, että vaikeudet kasvavat entistä suuremmiksi, sota nielee senkin mitä Japanilla oli sen alussa.

Vihdoin neljänneksi, vaikka Japani voi saadakin apua ulkoapäin, fasistisilta valtioilta, se ei voi samalla olla kohtaamatta vastavaikutusta niiden kansainvälisten voimien taholta, jotka ovat suuremmat kuin Japania auttavat voimat. Nämä kansainväliset voimat tulevat vähitellen kasvamaan ja loppujen lopuksi ne tekevät tehottomaksi fasististen valtioiden antaman avun, alkavatpa harjoittaa painostustakin itseään Japania vastaan. Tässä vaikuttaa lainmukaisuus, joka johtuu Japanin käymän sodan olemuksesta: ken on luisunut pois oikeuden tieltä, hän jättää itsensä tukea vaille. Tehdessämme yhteenvedon kaikesta edellä sanotusta tulemme johtopäätökseen, että Japanin vahva puoli on sen sotilaallisessa mahdissa, mutta sen heikot puolet ovat sen käymän sodan taantumuksellisessa ja raakalaismaisisessa luonteessa, sen ihmisvarojen ja aineellisten varalähteiden

riittämättömydessä ja sen kansainvälisessä eristyneisyydessä. Sellaisia ovat erikoisuudet, jotka luonnehtivat Japania sotivana puolena.

11. Kiina: meidän maamme on ensiksikin puolisiirtomaa ja puolifeodaalinen maa. Oopiumisodasta, taipingien sodasta, vuoden 1898 uudistuksista⁶ ja vuoden 1911 vallankumouksesta alkaen aina Pohjoiseen sotaretkeen saakka kaikki vallankumoukselliset liikkeet ja uudistusliikkeet, jotka asettivat tavoitteekseen Kiinan vapauttamisen puolisiirtomaan ja puolifeodaalisen maan asemasta, kärsivät kovia vastoinkäymisiä, ja tästä syystä Kiina on entiseen tapaan puolisiirtomaa ja puolifeodaalinen maa. Me olemme heikko maa, kuten ennenkin: meidän sotilaalliset voimamme, taloudellinen voimamme ja valtiokoneistomme ovat selvästi heikommät kuin vastustajan. Näin ollen riippuu sodan väistämättömyys ja Kiinan pikaisen voiton mahdottomuus myös tästä seikasta.

Toiseksi kuitenkin on Kiinassa viimeksi kuluneella vuosisadalla lakkaamatta kehittynyt vapausliike saavuttanut ominaisuuksia, joita sillä ei ollut ainoanakaan edellisenä historian kautena. Vaikka vapausliike on kärsinyt vakavia vastoinkäymisiä erilaisten sisäisten ja ulkoisten sitä vastaan taistelevien voimien iskuista, ovat nämä vastoinkäymiset samalla karaisseet Kiinan kansaa. Siitä huolimatta, että Kiina jää tänään jälkeen Japanista sotilaallisessa, taloudellisessa ja sivistyksellisessä suhteessa sekä siviilihallinnon järjestämisessä, on Kiinassa nyt astunut esiin sellaisia edistyksellisiä voimia, joita se ei ole vielä tuntenut ainoanakaan menneenä historian kautena. Kiinan Kommunistinen puolue ja sen johtama armeija ovatkin juuri näiden edistyksellisten voimien edustajia. Juuri tämän edistyksellisyyden johdosta voi Kiinan nykyisin käymä vapautussota muodostua pitkälliseksi sodaksi ja päättyä Kiinan lopulliseen voittoon. Kiina on maa, joka kulkee vääjäämättä ylöspäin kuin nouseva aurinko, ja tässä suhteessa se muodostaa vastakohtan

laskusuuntaan kulkevalle japanilaiselle imperialismille. Kiinan käymä sota on edistyksellistä ja tämän edistyksellisyytensä vuoksi se on oikeutettua sotaa. Koska tämä sota on oikeutettua, voi se liittää yhteen koko maan, saada puolelleen vihollismaan kansan myötätunnon ja herättää maailman useimmat maat antamaan Kiinalle apua.

Kolmanneksi, Kiina on hyvin suuri maa, jolla on laaja alue, runsaat aineelliset varalähteet, monilukuinen väestö ja suuri armeija; se pystyy niin ollen kestävänsä pitkällisen sodan, ja tässäkin suhteessa se on Japanin vastakohta.

Ja neljänneksi, koska Kiinan käymä sota on luonteeltaan edistyksellistä ja oikeutettua, se saa osakseen laajan kansainvälisen tuen. Tämäkin on täydellinen vastakohta sille kansainvälisen eristyneisyyden asemalle, johon Japani on joutunut.

Yhteenvetona kaikesta edellä sanotusta tulemme johtopäätökseen, että Kiinan kipeä kohta on sen sotilaallinen heikkous, mutta sen vahvoja puolia ovat sen käymän sodan edistykseellinen, oikeudenmukainen luonne, sen maa-alueen laajuus ja sen osakseen saama laaja kansainvälinen tuki. Sellaisia ovat Kiinan luonteenomaiset erikoisuudet.

12. Näin ollen, vaikka Japanilla onkin mahtavat asevoimat, vankka talous ja mahtava valtiokoneisto, niin sen käymä sota on taantumuksellista ja raakalaismaista, sen ihmisreservit ja aineelliset varalähteet ovat riittämättömät ja sen kansainvälinen asema epäsuotuisa. Vastakohtana sille elää Kiina, vaikka sen sotavoimat, talous ja valtiokoneisto ovat verraten heikot, edistyksen aikakautta ja sen käymä sota on edistyksellistä ja oikeutettua. Sitäpaitsi se on suuri maa, mikä tarjoaa sille mahdollisuuden kestää pitkällisen sodan, minkä lisäksi useimmat maailman maat tulevat auttamaan Kiinaa. Sellaisia ovat Kiinan ja Japanin pääasialliset ja toisilleen vastakkaiset erikoisuudet sotaa käyvinä puolina. Nämä erikoisuudet ovat olleet ja ovat edelleenkin määräävinä kummankin puolen politiikan

suunnassa sekä niiden sotilaallisessa strategiassa ja taktiikassa, ne määräävät sodan pitkällisen luonteen ja ennakoivat Kiinan eikä Japanin lopullista voittoa. Tämä sota on omalaatuista kilpataistelua edellä lueteltujen erikoisuuksien välillä. Sodan kestäessä ne tulevat muuttumaan kukin olemuksensa mukaisesti, ja kaikki mitä tapahtuu, on näiden muutosten seurausta. Nämä erikoisuudet eivät ole demagogista keksintöä, ne ovat olemassa todellisuudessa. Ne muodostavat niiden perusainesten kokonaisuuden, jotka määräävät sodan lopputuloksen, eivätkä ole sattumalta siepattuja ja hajanaisia piirteitä. Ne ovat läsnä kaikissa kummankin puolen ratkaistavina olevissa suurissa ja pienissä ongelmissa, sodan kaikissa vaiheissa, eivätkä ole mitään sivutuotetta. Jos nämä erikoisuudet unohdetaan kiinalais-japanilaisesta sodasta puhuttaessa, langetaan väistämättä virheeseen. Vaikka sellaiset järkeilyt alussa näyttäisivät oikeiltakin ja niihin uskottaisiinkin jonkin aikaa, niin sodan kulku tulee myöhemmin kuitenkin varmasti näyttämään niiden virheellisyyden. Nyt otammekin huomioon nämä erikoisuudet ryhtyessämme selvittämään tarkasteltavanamme olevia kysymyksiä.

Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kumoaminen

13. Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian puoltajat, jotka olivat takertuneet yhteen ainoaan tekijään — meidän ja vastustajan väliseen voimasuhteeseen, sanoivat aikaisemmin näin: »Sotilaalliseen vastarintaan ryhtyessämme me tuhoudumme». Nyt he väittävät jälleen: »Sodan jatkaminen merkitsee tuhoutumista». Jos me heille vastatessamme sanomme vain sen, että vaikka vastustaja onkin voimakas, niin sen maa on pieni, ja vaikka Kiina onkin heikko, niin se on suuri valtio, emme saa yksistään tällä perustelulla tuon teorian kannattajia järkiintymään: he voivat kaivaa historiasta esimerkkejä siitä,

kuinka mongolit Sung-suvun hallituskaudella tai mantšut Ming-suvun hallituskaudella alistivat Kiinan valtaansa ja saattavat osoittaa näiden esimerkkien avulla mahdolliseksi, että pieni mutta voimakas valtio voi alistaa valtaansa suuren mutta heikon valtion, jopa takapajuinenkin valtio voi alistaa valtaansa edistyksellisen. Jos vastaamme heille, että tuo on kaukaisen menneisyyden asia, joka ei voi kelvata todistukseksi tässä tapauksessa, niin he voivat vedota Intian alistamiseen Englannin valtaan ja taaskin todistella mahdolliseksi sen, että pienenkö, mutta voimakas valtio voi orjuuttaa suuren, mutta heikon ja takapajuisen valtion. Tämän vuoksi on esitettävä vielä toisia perusteluja, ja vasta silloin voidaan saada Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian puoltajat vaikenemaan ja tyyntymään sekä antaa propagandatyön tekijöille riittävää todistusaineistoa niiden henkilöiden vakuuttamiseksi, joilla ei ole vielä selvyttä ajatuksissaan ja jotka eivät ole vankkoja katsomuksissaan, saadaksemme lujitetuksi heidän varmuuttaan meidän voitostamme.

14. Millaisia perusteluja meidän täytyy esittää? Sellaisia perusteluja ovat nykyisen aikakauden erikoisuudet. Näiden erikoisuuksien konkreettista ilmausta ovat: Japanin taantumuksellisuus ja kansainvälinen eristyneisyys, Kiinan edistysellisyys ja sen osakseen saama laaja kansainvälinen tuki.

15. Tämä sota ei ole tavallista sotaa, vaan sotaa, jota käydään Kiinan ja Japanin välillä XX vuosisadan 30-luvulla. Jos puhutaan vastustajastamme, niin se on ennen kaikkea imperiaalismi, joka ei elä enää kauan. Japani kulkee nyt laskusuuntaan eikä se ole verrattavissa Intian valloituksen aikaiseen Englantiin, eikä edes Japaniin sellaisena kuin se oli 20 vuotta sitten, ensimmäisen maailmansodan kaudella. Nykyinen sota pääsi valloilleen maailman imperialismin, ennen kaikkea fasististen valtioiden suuren romahduksen aattona. Juuri siitä syystä vastustaja lähtikin sotaseikkailuun, joka on itse asiassa sen kuolin-

kamppailua. Tästä samasta syystä ei sodan tuloksena ole Kiinan, vaan imperialistista Japania hallitsevan koplan tuhoutuminen. Se on välttämättömyys, jolle ei mahda mitään. Sitäpaitsi Japani lähti sotimaan ajankohtana, jolloin osa maailman valtioista on mukana sodassa, toiset sen kynnyksellä. Kaikki valtiot käyvät jo sotaa tai valmistautuvat siihen lyödäkseen raakalaismaisen hyökkäyksen takaisin. Näin ollen Kiinan edut punoutuvat yhteen maailman valtioiden ja kansojen enemmistön etujen kanssa. Sellaisia ovat sen vastarinnan juuret, jota useimmat maailman maat ja kansat tekevät Japanille ja tulevat tekemään vieläkin aktiivisemmin.

16. Millaisessa asemassa Kiina on? Nykyistä kautta Kiinan elämässä ei voida enää verrata ainoankaan sen historian aikaisemmista kausista. Puolisiirtomaa-asema ja puolifeodaalinen yhteiskunta — sellaisia ovat ne Kiinan erikoisuudet, joiden vuoksi sitä pidetään heikkona maana. Samalla se kuitenkin kokee historiallisessa kehityksessään edistyksen aikakautta, ja tämä on meidän pääperustelumme todistellesamme sen voiton mahdollisuutta Japanista. Kun sanomme, että sota japanilaisia anastajia vastaan on edistyksellistä, emme puhu »edistyksellisyydestä» yleensä, emme siitä edistyksellisyydestä, joka luonnehti Abessinian sotaa Italian hyökkäystä vastaan, emmekä siitä edistyksellisyydestä, joka luonnehti taipingien sotaa tai vuoden 1911 Kiinan vallankumousta; me puhumme tämän päivän Kiinan edistyksellisyydestä. Missä on tämän päivän Kiinan edistyksellisyys? Se on siinä, että Kiina ei ole enää sanan täydessä mielessä feodaalinen valtio, sinne on jo ilmestynyt kapitalismi, on ilmestynyt porvaristo ja proletariaatti, kansan laajat joukot ovat heränneet tai ovat heräämässä tietoiseen elämään, on syntynyt kommunistinen puolue, on syntynyt poliittisesti edistyksellinen armeija, ts. kommunistisen puolueen johtama Kiinan Punainen armeija, on karttunut perinteitä ja kokemusta muutamalta kymmeneltä vallankumousvuodelta ja varsinkin

niitä 17 vuodelta, jotka ovat kuluneet Kiinan Kommunistisen puolueen perustamisesta. Tämä kokemus on kasvattanut Kiinan kansaa, se on kasvattanut Kiinan poliittisia puolueita. Nyt on juuri tästä kokemuksesta tullut pohja kansan yhteenliittymiselle vastaiskun antamista varten japanilaisille anastajille. Jos on totta, että Venäjällä ei voitto olisi ollut mahdollinen ilman vuoden 1905 tappiota, niin mekin voimme sanoa, että ellei meillä olisi ollut viimeksi kuluneiden 17 vuoden kokemuksesta, ei myöskään tuleva voitto sodassa japanilaisia anastajia vastaan olisi mahdollinen. Sellaisia ovat meidän kotimaiset edellytyksemme.

Kansainvälinen tilanne on muodostunut sellaiseksi, että Kiina ei käy nyt sotaa eristyksessä, ja sekin tapahtuu ensimmäistä kertaa sen historiassa. Menneisyydessä kävivät sekä Kiina että Intia sotiaan aina eristyksessä. Vasta meidän päivinämmä tapaamme koko maailmassa syntyneen tai syntyneessä olevan tavattoman laajan ja syvän kansanliikkeen ja tämän liikkeen Kiinalle antaman avun. Myös Venäjän vuoden 1917 vallankumous sai osakseen tukea kaikkialta maailmasta, Venäjän työläiset ja talonpojat voittivat, mutta tämän tuen mittasuhteet eivät olleet silloin niin suuret eikä se ollut luonteeltaan niin syvä kuin se tuki, jota Kiina meidän päivinämmä saa osakseen. Nyt kansanliike kehittyy, laajenee ja syvenee ennennäkemättömällä voimalla kaikkialla maailmassa. Vielä tärkeämpi tekijä nykyajan kansainvälisessä politiikassa, erittäin tärkeä tekijä, on Neuvostoliiton olemassaolo, ja se antaa epäilemättä suurella innostuksella apua Kiinalle. Kaksikymmentä vuotta sitten ei tätä tekijää ollut olemassakaan. Kaikki tämä yhdessä on luonut ja luo edelleenkin välttämättömiä ja tärkeitä edellytyksiä Kiinan voitolle. Vaikka emme nykyisin vielä saakaan välitöntä ja laajaa tukea, joka ilmenee vasta tulevaisuudessa, niin omatessamme sellaiset edellytykset kuin Kiinan edistyskäsittävyyden ja sen maa-alueen laajuuden me kykenemme

pitkittämään sotaa, hankkimaan itsellemme mahdollisuuden kansainvälisen avun saantiin ja odottamaan sen tuloa.

17. Jos edellä sanottuun lisätään, että Japani on pieni maa ja sen alue pieni, aineelliset varalähteet rajoitetut, väestö vähälukuinen, armeija pienekkö, ja että Kiina on suuri maa, jolla on laaja alue, monilukuinen väestö ja suuri armeija, niin Japanin ja Kiinan välisessä voimasuhteessa näemme paitsi sitä, että Japani on voimakas maa ja Kiina heikko, toisenkin puolen, nimittäin sen, että laskusuuntaan kulkevaa kansainvälisessä eristyksessä olevaa pientä maata vastassa on suuri valtio, joka elää edistyskautta ja saa osakseen laajaa kansainvälistä tukea. Tämä seikka osoittaa, että Kiinaa ei orjuuteta missään tapauksessa. Voimasuhteen ensimmäinen puoli, nimittäin se, että Japani on voimakas ja Kiina heikko, tekee Japanille mahdolliseksi mellastaa Kiinassa jonkin aikaa ja tiettyyn rajaan saakka; tämä seikka pakottaa Kiinan väistämättä kulkemaan tuon vaikean vaiheen läpi ja määrää ennakolta sen, että sota japanilaisia anastajia vastaan tulee olemaan pitkällinen eikä lyhytaikainen. Mutta voimasuhteen toinen puoli, nimittäin se, että laskusuuntaan ja kansainvälisen eristyksen tietä kulkevaa pienekköä maata vastassa on suuri valtio, joka elää edistyksen aikakautta ja saa osakseen laajaa kansainvälistä tukea, määrää vuorostaan ennakolta sen, että Japani ei voi mellastaa Kiinassa rajattomasti ja että se loppujen lopuksi kärsii väistämättä tappion, mutta Kiina ei tule milloinkaan orjuutetuksi, vaan saavuttaa välttämättä lopullisen voiton.

18. Miksi Abessinian orjuuttaminen toteutui? Ensiksi siitä syystä, että se oli sekä heikko että pieni maa. Toiseksi, se ei ollut niin edistysellinen kuin Kiina on. Se oli valtio, joka oli siirtynyt muinaisesta orjanomistusjärjestelmästä maaorjuusjärjestelmään, siellä ei ollut kapitalismia eikä porvarillisia poliittisia puolueita, kommunistisesta puolueesta puhumattakaan.

Siellä ei ollut sellaista armeijaakaan kuin on Kiinassa, puhumattakaan sellaisesta armeijasta kuin meidän 8. armeijamme. Kolmanneksi, se ei pystynyt odottamaan kansainvälisen avun tuloa, vaan sen täytyi käydä sotaa yksinään. Neljänneksi — ja se on pääasia — italialaisia anastajia vastaan käydyn sodan johtamisessa tehtiin virheitä. Tämän kaiken johdosta Abessinia tuli orjuutetuksi. Abessiniasa jatkuu kuitenkin vielä melko laaja sissisota, ja jos abessinialaiset käyvät sitkeästi tätä sotaa edelleenkin, niin sen avulla he pystyvät kansainvälisen tilanteen muuttuessa palauttamaan kotimaansa riippumattomuuden.

19. Mutta jos Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian puoltajat käyttävät hyväkseen esimerkkejä Kiinan vapausliikkeen viimeaikaisista tappioista todistellakseen, että »sotilaallista vastarintaa tehdessämme me tuhoudumme» ja että »sodan jatkaminen merkitsee tuhoutumista», niin me voimme vastata siihen vain parilla sanalla: aika ei ole nyt samaa. Kiina itse, tilanne Japanissa ja kansainvälinen tilanne eivät ole nyt samoja kuin olivat ennen. Japani on tosin tullut voimakkaammaksi kuin se oli aikaisemmin, kun taas Kiina pysyy entiseen tapaan puolisiirtomaana ja puolifeodaalisena ja on entiseen tapaan hyvin heikko. Se on hyvin tärkeä seikka. Japanin vallanpitäjillä on vielä mahdollisuus pitää kansaansa kuuliaisuudessa ja käyttää hyväkseen kansainvälisiä ristiriitoja Kiinaa vastaan hyökätessään. Tämä kaikki on totta. Mutta pitkällisen sodan kestäessä tapahtuu kiertämättä muutoksia päinvastaiseen suuntaan. Nykyisin ei niitä ole vielä tapahtunut, mutta tulevaisuudessa ne ovat välttämättömiä. Tätäpä eivät Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian puoltajat haluakaan ottaa lukuun. Entä miten on Kiinassa? Täällä viime aikoina ilmaantuneet uudet ihmiset, uusi puolue, uusi armeija ja uusi politiikka — japanilaisia anastajia vastaan käytävän taistelun politiikka — eroavat jo voimakkaasti siitä, mitä oli hiukan yli kymmenen

vuotta sitten, ja kaikki tämä tulee väistämättä kehittymään edelleenkin. Vaikka Kiinan vapausliikkeen historia on kokenut paljon vastoinkäymisiä, jotka eivät ole sallineet Kiinan koota vieläkin huomattavampia voimia käytettäväksi nykyisessä sodassa japanilaisia anastajia vastaan (se on erittäin surullinen historian opetus, joka on vastaisuudessa otettava varteen, jotta ei sallittaisi kiinalaisten itsensä tuhota omia vallankumouksellisia voimiaan), niin sittenkin, jos teemme tarmokkaita ponnistuksia, on jopa nykyiselläkin pohjalla ehdottomasti mahdollista kulkea vähitellen eteenpäin ja lisätä monin verroin voimiamme, jotka tekevät vastarintaa japanilaisille anastajille. Suuri japanilaisvastainen kansallinen yhteisrintama on näiden ponnistusten pääsuunta.

Mitä kansainväliseen tukeen tulee, niin vaikka me emme vielä koekaan sitä tällä hetkellä välittömästi ja suuressa mitassa, niin nykyinen kansainvälinen tilanne eroaa jo perinpohjin entisestä, ja mainitunlainen välitön ja laaja tuki on jo nyt kehkeytymässä. Kiinan vapausliikkeen viimeaikaiset lukemattomat vastoinkäymiset saavat selityksensä sekä objektiivisista että subjektiivisista syistä, mutta kummassakaan suhteessa ei pidä tehdä rinnastusta nykyiseen tilanteeseen. Vaikka nykyisin onkin olemassa monia epäsuotuisia seikkoja, jotka tekevät japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan raskaaksi — kuten esimerkiksi se, että Japani on voimakas valtio ja Kiina heikko, että vastustaja vasta alkaa kokea vaikeuksia ja me emme ole vielä saavuttaneet riittävää edistyksen astetta jne. jne. — niin meillä on sittenkin hyvin paljon suotuisia edellytyksiä voiton saavuttamiselle vastustajasta. Meidän tarvitsee vain itsemme tehdä riittäviä ponnistuksia voittaaksemme vaikeudet ja saavuttaaksemme voiton. Kiinan historiassa ei ole vielä ollut kautta, jolle olisivat olleet luonteenomaisia meille niin suotuisat edellytykset kuin nykyisellä kaudella. Sellaisia ovat perustelut, jotka puhuvat sen puolesta, että me nykyisessä

sodassa japanilaisia anastajia vastaan emme varmasti kärsi sellaisia tappioita kuin vapausliikkeemme kärsi menneisyudessa.

Sopuilu vaiko sota? Mädannäisyys vaiko edistys?

20. Edellä osoitimme Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kestävämmyyden. Mutta nykyinen tilanne huolestuttaa syvästi monia kiinalaisia, todellisia isänmaanystäviä, jotka eivät ole Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kannattajia, ja he ovat levottomia kahdesta seikasta: toisaalta he pelkäävät kompromissia Japanin kanssa, toisaalta epäilevät poliittisen edistyksen mahdollisuutta Kiinassa. Näitä kahta huolestuttavaa ongelmaa pohditaan laajoissa piireissä, jotka eivät kuitenkaan löydä pohjaa niiden ratkaisemiselle. Ryhdymme tarkastelemaan näitä kahta ongelmaa.

21. Edellä puhuttiin jo siitä, että sopuilukannalla on omat yhteiskunnalliset juurensa. Niin kauan kuin ne ovat olemassa täytyy meidän taistella sopuilla vastaan. Mutta sopuilulinja ei tule saavuttamaan menestystä. Todistusta tähän seikkaan on taaskin etsittävä Japanissa ja Kiinassa vallitsevasta tilanteesta sekä kansainvälisestä tilanteesta.

Luokaamme ensiksi katseemme Japaniin. Jo japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan alussa totesimme, että saat-
taa tulla hetki, jolloin sopuilun ilmapiiri tihenee, nimittäin: pohjois-Kiinan sekä Kiangsun ja Tšekiangin maakuntien miehittä-
misen jälkeen vastustaja voi yrittää taivuttaa Kiinaa antautumaan. Sittenkin todella tehtiinkin sellainen yritys; kriittilinen hetki meni kuitenkin pian ohitse, varsinkin sen vuoksi, että vastustaja alkoi toteuttaa kaikkialla raakalaismaista politiikkaa ja harjoittaa avointa rosvousta. Jos Kiina olisi antautunut, olisi kaikkia kiinalaisia odottanut siirtomaaorjien koh-
talo. Tällä Kiinan orjuuttamiseen tähtäävällä vastustajan rosvouspolitiikalla on kaksi puolta — aineellinen ja henkinen —

ja se ulottuu poikkeuksetta kaikkiin kiinalaisiin, niin kansanjoukkoihin kuin yhteiskunnan huippukerrokseenkin, vaikka sitä viimemainittuun nähden noudatetaan tietenkin jonkin verran hienovaraisemmassa muodossa. Mutta tämä on vain aste-ero, periaatteessa ei eroa ole. Yleensä on vastustaja ulottanut sisä-Kiinaan samat koetellut otteet, joita se soveltaa kolmessa itämaakunnassa. Aineellisessa suhteessa tämä ilmenee siinä, että vihollinen ottaa tavalliselta kansalta pois vaatetuksen ja ruoan, syösten laajat väestökerrokset kärsimään nälkää ja vilua. Se anastaa myöskin tuotannon välineet, tuhoten ja orjuuttaen siten Kiinan kansallisen teollisuuden. Henkisessä suhteessa vastustaja harjoittaa Kiinan kansan kansallistunnon tukahduttamispolitiikkaa. »Nousevan auringon» lipun alla saa kiinalainen olla vain nöyrä alamainen, työjuhta, eikä hänen sallita vähäisimmässäkään määrin ilmaista kiinalaista kansallishenkeä. Tämän raakalaismaisen politiikan tulee vastustaja ulottamaan vieläkin kauemmaksi maan sisäosiin. Vihollisen ruokahalu on rajaton eikä se tahdo lopettaa sotaa. Poliitiikkaa, jota Japanin hallitus julisti tammikuun 16 p:nä 1938⁷, noudatetaan päättävästi eikä voida nyt olla noudattamattakaan. Se on aiheuttanut Kiinan kaikkien väestökerrosten suuttumuksen. Kaikki tämä on seurausta vastustajan käymän sodan taantumuksellisesta ja raakalaismaisesta luonteesta. Ja koska, kuten sanotaan, »hätä ei tunne piilopaikkaa», niin ihmisissä syntyy leppymätön viha japanilaisia anastajia kohtaan. On otettava huomioon, että vastustaja yrittää jonakin ajankohtana taivuttaa uudelleen Kiinan antautumaan, ja eräät Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kannattajat ryhtyvät välttämättä uudelleen touhuamaan ja mahdollisesti pyrkivät yhteyteen tiettyjen ulkomaalaisten aineiden kanssa (ja sellaisia aineksia on Englannissa, USA:ssa ja Ranskassa, varsinkin Englannin hallitsevassa huippukerroksessa) tehdäkseen yhdessä mustaa työtään. Mutta yleinen tilanne on sellainen, että antautumisesta

ei tule mitään. Yhtenä syynä tähän on se häikäilemättömyys ja raakalaismaisuus, jolla Japani käy tätä sotaa.

22. Luokaamme toiseksi katseemme Kiinaan. Kiinassa on kolme voimaa, jotka pitävät huolen siitä, että sotaa japanilaisia anastajia vastaan käydään sitkeästi. Ensimmäinen niistä on kommunistinen puolue, luotettava voima, joka johtaa kansaa taisteluun anastajia vastaan. Toinen voima on kuomintang. Ollen riippuvainen Englannista ja USA:sta se ei antaudu ennenkuin Englanti ja USA käskevät sen niin tehdä. Kolmas voima ovat muut puolueet ja ryhmät, joiden enemmistö esiintyy sopuilla vastaan ja kannattaa sotaa. Näiden kolmen voiman ollessa yhteenliittyneinä joutuu jokainen, joka tahtoo sovittelua vihollisen kanssa, kansallisten pettureiden puolelle ja asettaa itsensä lain ulkopuolelle, mutta kaikkien niiden, jotka eivät halua olla pettureita, täytyy liittyä yhteen ja käydä sitkeästi sotaa japanilaisia anastajia vastaan loppuun saakka, ja silloin on sopuululinjan voitto käytännössä tuskin mahdollinen.

23. Katselkaamme kolmanneksi kansainvälistä tilannetta. Koko maailman edut, lukuun ottamatta Japanin liittolaisia ja eräitä kapitalististen maiden korkeimmissa piireissä olevia aineksia, vaativat, että Kiina tekisi vastarintaa japanilaisille anastajille, mutta ei sitä, että se lähtisi sopuulun tielle. Tämä seikka vahvistaa meidän toiveitamme. Nyt koko kansamme toivoo, että kansainväliset voimat lisäävät vähitellen apuaan Kiinalle. Nämä toiveet eivät ole turhia. Sodassa japanilaisia anastajia vastaan Kiinaa innoittaa erityisesti Neuvostoliiton olemassaolo. Sosialistinen valtio, Neuvostoliitto, jonka mahti on verratton, on aina Kiinan kanssa niin ilossa kuin surussakin. Aivan päinvastoin kuin kaikki kapitalistiset valtiot, missä yhteiskunnan huippukerros pyrkii vain saalistukseen, Neuvostoliitto pitää velvollisuutenaan antaa apua kaikille heikoille ja pienille kansakunnille, tukea kaikkia vallankumouksellisia sotia. Kansainvälinen apu yleensä ja Neuvostoliiton apu erityisesti takaa

sen, että Kiina ei käy sotaa eristyksessä. Kiinan maantieteellinen läheisyys Neuvostoliittoon kärjistää Japanin kriittillistä asemaa ja on Kiinalle suotuisa sodassa japanilaisia anastajia vastaan. Kiinan maantieteellinen läheisyys Japaniin lisää vaikeuksia, joita Kiina kohtaa tässä sodassa. Mutta Kiinan läheisyys Neuvostoliittoon luo päinvastoin Kiinalle suotuisat edellytykset sodassa japanilaisia anastajia vastaan.

24. Edellä sanotusta seuraa johtopäätös: sotiin uhka on olemassa, mutta se voidaan voittaa, sillä vaikka vastustajan politiikka jossakin määrin muuttuisikin, niin perin pohjaisella tavalla se ei voi muuttua. Vaikka sotiin kannalla onkin Kiinassa yhteiskunnalliset juurensa, niin sotiin vastustajat muodostavat valtavan enemmistön. Vaikka kansainvälistenkin voimien riveissä on eräitä aineksia, jotka hyväksyvät sotiin ajatusten, niin pääasialliset voimat tukevat Kiinan sotaa japanilaisia anastajia vastaan. Näin ollen nämä kolme tekijää yhdessä suovat täyden mahdollisuuden voittaa sotiin vaaran ja viedä sodan japanilaisia anastajia vastaan järkkymättä päätökseen.

25. Siirryn toiseen kysymykseen annettavaan vastaukseen. Poliittisen hallintojärjestelmän uudistaminen maassamme ei ole erotettavissa sitkeästä sodankäynnistä japanilaisia anastajia vastaan. Mitä menestyksellisemmin poliittisen järjestelmän uudistaminen sujuu, sitä enemmän on mahdollisuuksia käydä sitkeästi sotaa, ja päinvastoin, mitä sitkeämmin sotaa käydään, sitä menestyksellisemmin sujuu poliittisen järjestelmän uudistaminen. Ratkaiseva merkitys tässä on kuitenkin sitkeällä sodankäynnillä. Kuomintangin toiminnan eri aloilla esiintyy monia epäterveitä ilmiöitä. Nämä monien vuosien varrella karttuneet epäterveet ilmiöt huolestuttavat vakavasti isänmaanystävien laajoja piirejä. Mutta kuten japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan kokemus on jo osoittanut, Kiinan kansa on päässyt kymmenessä kuukaudessa niin pitkälle, että siihen olisi menneisyydessä tarvittu monia vuosia, ja siitä syystä ei ole

minkäänlaista aihetta pessimismiin. Vaikka monien vuosien aikana karttunut mätä onkin suuresti hidastuttanut japanilaisia anastajia vastaan käytävään sotaan osallistuvien kansan voimien kasvuvauhtia, haitannut sotatoimiamme ja johtanut liiallisiin tappioihin sodassa, on yleinen tilanne kuitenkin niin Kiinassa ja Japanissa kuin koko maailmassakin sellainen, että se ei anna Kiinan kansan polkea paikallaan. Tämä prosessi tapahtuu hitaasti, koska on olemassa edistystä haittaavia tekijöitä — mädännäisilmiöitä. Nykyistä tilannetta luonnehtiikin juuri nuo kaksi erikoisuutta: edistys ja tämän edistyksen hidas vauhti. Jälkimmäinen näistä erikoisuuksista ei ilmeisesti vastaa sodan polttavia tarpeita, ja tämä huolestuttaa kiinalaisia isänmaanystäviä. Mutta me käymme vallankumouksellista sotaa, ja vallankumouksellinen sota vaikuttaa jonkinlaisen vastamyrkyn tavoin; paitsi sitä, että se murtaa vihollisen raivoisan rynnistyksen, se myös puhdistaa meidän omat rivimme kaikenlaisesta saastasta. Kaikenlainen oikeutettu, vallankumouksellinen sota on suuri voima, se voi uudistaa monen asian tahi avata tien sellaiselle uudistamiselle. Kiinalais-japanilainen sota uudistaa sekä Kiinaa että Japania. Kunhan Kiina vain käy päättävästi sotaa japanilaisia anastajia vastaan ja pitää lujasti kiinni yhteisrintamasuunnauksesta, niin silloin vanha Japani muuttuu välttämättä uudeksi Japaniksi ja vanha Kiina uudeksi Kiinaksi. Kaikki muuttuu niin Kiinassa kuin Japanissakin sekä itse sodan kestäessä että sen jälkeen. Me menettelemme oikein yhdistäessämme japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan valtion rakentamistehtäviin. Kun sanomme, että Japanikin uudistuu, niin tarkoitamme sitä, että Japanin vallanpitäjien käymä hyökkäyssota tuottaa heille tappion ja voi aiheuttaa Japanissa kansanvallankumouksen. Japanin kansanvallankumouksen voitonpäivästä tulee Japanin uudistamisen päivä, ja tämä liittyy kiinteästi Kiinan käymään sotaan. Sellainen näköala on otettava huomioon.

**Kiinan väistämättömän orjuutuksen teoria on virheellinen,
mutta yhtä virheellinen on pikaisen voiton teoria**

26. Olemme näin suorittaneet vertailevaa erittelyä meidän maamme ja vastustajan toisilleen vastakkaisista erikoisuuksista, jotka ovat siinä, että Japani on voimakas, mutta pienehkö maa, joka kulkee laskusuuntaan ja kansainvälisen eristyksen tietä, kun taas Kiina on heikko, mutta suuri valtio, joka elää edistyksen kautta ja saa osakseen kansainvälistä tukea. Olemme arvostelleet Kiinan väistämättömän orjuutuksen teoriaa. Olemme vastanneet kysymyksiin: miksi sopuilupolitiikan ei ole helppo toivoa saavansa menestystä ja miksi poliittinen edistys on Kiinassa mahdollinen?

Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kannattajat ovat yliarvioineet erästä ristiriitaa, nimittäin sitä, että vastustaja on voimakas ja me olemme heikkoja. He ovat liioitelleet sitä, käyttävät sitä perusteluna koko kysymyksen ratkaisulle ja jättävät muut ristiriidat huomiotta. He puhuvat ainoastaan siitä, että vastustaja on voimakas ja me olemme heikkoja, mutta eivät mistään muusta. Tässä tuntuu heidän suhtautumisensa yksipuolisuus. He ovat paisuttaneet kysymyksen yhden puolen kokonaisuuden mittoihin, ja siinä ilmenee heidän subjektiivisuutensa. Tämän vuoksi, jos kysymystä tarkastellaan kaikilta puolin, voidaan todeta, että heidän teoriasensa on pohjaa vaille ja virheellinen. Niille taas, jotka eivät ensinkään hyväksy Kiinan väistämättömän orjuutuksen teoriaa ja jotka eivät ole auttamattomia pessimistejä, vaan vaipuvat vain väliaikaisesti pessimististen mielialojen valtaan, jouduttuaan ymmälle nähdessään ohimeneviä ja erillisiä ilmiöitä meidän ja vastustajan välisen voimasuhteen alalla ja mädännäisilmiöitä omassa maassa — sellaisille ihmisille meidän on osoitettava, että heidän katsoimuksensa pohjautuvat yksipuolisuuteen ja subjektiivisuuteen. Mutta näitä ihmisiä on helpompi oikaista: tarvitsee vain viitata

heidän virheisiinsä, ja he ymmärtävät asian, koska ovat isänmaanystäviä ja heidän virheensä ovat tilapäisiä.

27. Mutta pikaisen voitonkin teorian kannattajat ovat väärässä. He joko unohtavat kokonaan sen, että vastustaja on voimakas ja me olemme heikkoja, kiinnittäen huomionsa vain muihin ristiriitoihin; tahi todellisuudesta irrallaan ollen paisuttelevat Kiinan vahvoja puolia tai esittävät ne väärässä valossa; tahi sitten voimasuhteen alalla havaitsemiensa ohimenevien ja erillisten ilmiöiden vaikutuksen alaisina ollen pitävät näitä erillisiä ilmiöitä kokonaisuudessa vallitsevana voimasuhteena — kuten sanotaan, eivät näe Taišan-vuorta pitäessään lehteä silmiensä edessä — ja luulevat olevansa oikeassa. Heillä ei yleensä ole rohkeutta myöntää, että vastustaja on todellakin voimakas ja me heikkoja. Usein he hämäävät tämän seikan ja jättävät siten varjoon yhden puolen totuudesta. He eivät rohkene myöntää edes meidän vahvojen puoliemme rajoittuneisuutta ja siten jättävät varjoon vielä yhden puolen totuudesta. Tästä johtuvat heidän suuret ja pienet virheensä. Tähänkin ovat subjektiivisuus ja yksipuolisuus syynä. Näillä ystävillä on hyviä aikomuksia, hekin ovat isänmaanystäviä, mutta kuten sanotaan, suunnitelmanne ovat laajoja, mutta otteenne väärä, ja jos teidän reseptienne mukaan menetellään, niin umpikujaan joudutaan. Asia on niin, että kun tilanne on arvioitu väärin, eivät toimenpiteet voi johtaa tavoiteltuun päämäärään. Jos pidät itsepintaisesti kiinni omasta kannastasi, saatat perikatoon armeijan ja kotimaan. Tämänvuoksi ei pikaisen voitonkaan teoria kelpaa mihinkään, sillä se vie samoihin tuloksiin kuin tappion kanta.

28. Kiellämmekö me Kiinaa uhkaavan orjuutuksen vaaran? Emme kiellä. Me myönnämme, että Kiinalla on kaksi mahdollisuutta — vapautuminen tai orjuutus, ja niiden välillä käydään ankaraa taistelua. Meidän tehtävämme on Kiinan vapauden saavuttaminen ja sen orjuutuksen ehkäiseminen. Vapautuksen mahdollisuuden pääasiallisia edellytyksiä ovat Kiinan edistys,

vihollisen kohtaamat vaikeudet ja myös meidän saamamme kansainvälinen apu. Päinvastoin kuin Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kannattajat me tarkastelemme asiaa objektiivisesti ja kaikilta puolin, myönnämme kahden mahdollisuuden samanaikaisen olemassaolon — Kiinan orjuutuksen ja sen vapautumisen mahdollisuuden. Me tähdennämme, että vapautumisen mahdollisuus on suurempi, viittaamme vapauttamisen välttämättömiin edellytyksiin ja ponnistamme kaikki voimamme valloittaaksemme nämä edellytykset. Mitä tulee Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kannattajiin, niin he tarkastelevat kysymystä subjektiivisesti ja yksipuolisesti, tunnustaen vain yhden mahdollisuuden — Kiinan orjuutuksen mahdollisuuden ja kieltävät sen vapautumisen mahdollisuuden. Sanomattakin on selvää, että he eivät voi osoittaa vapautukselle välttämättömiä edellytyksiä eivätkä ponnistele näiden edellytysten valloittamiseksi. Me myönnämme myös sopuilitendenssien ja mädännäisyysilmiöiden olemassaolon, mutta näemme sen ohella toisenkinlaisia tendenssejä, toisenlaisia ilmiöitä. Tässä yhteydessä me osoitamme, että nämä jälkimmäiset pääsevät vähitellen voitolle edellisistä ja että molempien välillä on käynnissä ankara taistelu. Me osoitamme myös näiden jälkimmäisten pyrkimysten ja ilmiöiden voiton edellytykset ja teemme kaiken voitavamme päästäksemme voitolle sopuilypyrkimyksistä ja tehdäksemme lopun mädännäisilmiöistä. Tästä syystä me emme vaivu epätoivoon, kuten pessimistit tekevät.

29. Mekin iloitsisimme pikaisesta voitosta; kukapa meistä ei tahtois, että japanilaiset »pirut» tulisivat karkotetuiksi jo heti huomisaamuna? Mutta me sanomme, että pikainen voitto, ellei sille ole olemassa välttämättömiä edellytyksiä, on pelkkää kuvitelmaa, näköharhaa, ja että se on olemassa vain mielikuvituksessa, mutta ei todellisuudessa. Siksi me osoitamme, arvioituumme objektiivisesti ja kaikilta puolin koko tilanteen sekä meillä että vastustajalla, pitkällisen sodan strategian ainoaksi

tieksi lopulliseen voittoon ja hylkäämme pohjaa vailla olevan pikaisen voiton strategian teorian. Me puolustamme kaikkien voimien jännittämistä niiden edellytysten valloittamiseen, jotka ovat välttämättömiä lopulliselle voitolle. Mitä suuremmassa määrässä meillä on näitä edellytyksiä, sitä enemmän meillä on voiton takeita, sitä pikemmin se saavutetaan. Olemme sitä mieltä, että vain siten voidaan supistaa sodan kestoaikaa, ja hylkäämme pikaisen voiton teorian halpahintaisena ja tyhjänä laverteluna.

Miksi sota tulee olemaan pitkällinen?

30. Ryhdymme nyt tarkastelemaan kysymystä pitkällisestä sodasta. Oikea vastaus kysymykseen, miksi sota tulee olemaan pitkällinen, saadaan vain ottamalla huomioon kaikki toisilleen vastakkaiset Kiinan ja Japanin erikoisuudet. Jos esimerkiksi ottaisimme huomioon vain sen, että Japani on voimakas imperialistinen valta ja Kiina puolisiirtomaa, puolifeodaalinen maa, niin meitä uhkaisi vaara luisua Kiinan väistämättömän orjuutuksen teoriaan, sillä pelkästään siitä seikasta, että tässä tapauksessa heikko on voimakasta vastassa, ei suinkaan seuraa teoreettisesti eikä käytännössä, että sota tulee olemaan pitkällinen. Se ei myöskään seuraa yksistään siitä, että toinen maa on suuri, toinen pieni, toinen on edistyksellinen, toinen taantumuksellinen, toinen saa laajaa tukea ulkoapäin, toinen on eristetty. Elämässä sattuu, että suuri nielee pienen, ja päinvastoin sattuu niinkin, että pieni nielee suuren. Sattuu niin, että edistyksellisen valtion tai edistyksellisen ilmiön, jos se on vielä heikko, tuhoaa suuri taantumuksellinen valtio tai ilmiö. Sen avun laajuus, jota sotivat puolet saavat ulkoapäin, on tärkeä, mutta sittenkin johdannainen tekijä, jonka merkitys riippuu taaskin sotivien puolien peruserikoisuuksista. Tämän vuoksi se meidän johtopäätöksemme, että sota japanilaisia anastajia vas-

taan tulee olemaan pitkällinen, perustuu kaikkien niiden erikoisuuksien vuorovaikutuksen huomioonottamiseen, jotka luonnehtivat niin meitä kuin vastustajaakin. Se seikka, että vastustaja on voimakas ja me heikkoja, sisältää meidän orjuuttamisemme vaaran. Mutta tämän ohella vastustajalla on heikot puolensa ja meillä vahvat puolemmme. Meidän ponnistuksillamme voidaan heikentää vastustajan vahvoja puolia ja tehostaa hänen heikkoja puoliaan. Toisaalta voimme me ponnistuksillamme lisätä vahvoja puoliamme ja voittaa heikkoja puoliamme. Juuri tästä syystä me kykenemme saavuttamaan lopullisen voiton ja välttämään orjuutuksen, kun taas vastustaja voi kärsiä lopullisen tappion eikä voi välttää imperialistisen valtakomentonsa täydellistä romahdusta.

31. Jos vastustajalla on vain yksi vahva puoli ja kaikki muut hänen erikoisuutensa kuuluvat hänen heikkoihin puoliinsa, ja meillä taas on vain yksi heikko puoli ja kaikki muut erikoisuutemme kuuluvat vahvojen puoliamme joukkoon, niin miksei tuloksena ole voimien tasapaino, vaan niiden suhde muodostuu nykyään kuitenkin vastustajalle edulliseksi? On aivan selvää, että noin muodollisesti ei kysymykseen saa suhtautua. Asia on niin, että nykyisin on vastustajan ylivoima vielä liian suuri. Vastustajan heikot puolet eivät ole vielä kärjistyneet eivätkä voikaan kärjistyä yhtäkkiä siihen määrään saakka, joka on välttämätön meidän heikkoutemme korvaamiseen. Tämän vuoksi voimat eivät ole vielä voineet tulla tasapainoon ja voimien epätasaisuus on vielä toistaiseksi olemassa.

32. Vastustaja on voimakas, me olemme heikkoja; ylivoima on vihollisen puolella, ei meidän puolellamme. Niiden sitkeiden ponnistusten tuloksena, joita me olemme tehneet japanilaisia anastajia vastaan käydyssä sodassa ja yhteisrintaman lujittamisessa, on tämä asiointila jonkin verran muuttunut meidän eduksemme, mutta perinpohjaista muutosta ei ole vielä tapahtunut. Sen vuoksi vastustaja voi tietyssä rajoitetussa sodan vai-

heessa saavuttaa joitakin voittoja ja me tulemme kärsimään joitakin tappioita. Mutta niin vastustajan voitot kuin meidän tappiommekin tulevat tapahtumaan vain tässä rajoitetussa vaiheessa ja tulevat olemaan rajoitettuja luonteeltaan. Pidemmälle ei asia mene: vastustaja ei voi saavuttaa täydellistä voittoa emmekä me kärsi täydellistä tappiota. Mikä tämän selittää? Ensiksikin se, että vastustajan alkuperäinen ylivoima ei ollut ehdoton, vaan suhteellinen. Toiseksi se, että tämä ylivoima on tullut vieläkin suhteellisemmaksi niiden sitkeiden ponnistusten johdosta, joita me olemme tehneet sodassa japanilaisia anastajia vastaan ja yhteisrintaman lujittamisessa. Katsokaamme alkuperäistä asiaintilaa: vaikka vastustaja oli voimakas, niin toiset, sille epäsuotuisat tekijät jäytivät sen voimaa. Mutta ne eivät vielä toistaiseksi ole jäytäneet sitä siihen asteeseen saakka, joka on välttämätön vastustajan ylivoiman saattamiseksi olemattomiin. Mitä meihin tulee, niin vaikka me olemme heikkoja, niin toiset, meille suotuisat tekijät korvaavat heikkoutemme. Mutta ne eivät ole vielä toistaiseksi korvanneet sitä siihen asteeseen saakka, joka on välttämätön voimasuhteen muuttumiseen meidän eduksemme. Näin ollen osoittautuu, että vastustaja on vain suhteellisesti voimakas ja me vain suhteellisesti heikkoja, että vastustajan ylivoima meihin nähden on vain suhteellista, ja me olemme vain suhteellisesti heikompia. Sillä seikalla, että vastustaja on voimakas ja me heikkoja ja että ylivoima on sen puolella eikä meidän puolellamme, ei alunperinkään ollut ehdotonta luonnetta. Tähän on lisättävä, että japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan kuluessa meidän sitkeät ponnistuksemme sodankäynnissä ja yhteisrintaman lujittamisessa tekevät tämän meille epäsuotuisan voimasuhteen vieläkin suhteellisemmaksi. Näin ollen tulevat niin vihollisen voitot kuin meidän tappiommekin tapahtumaan vain eräässä tiettyssä vaiheessa ja olemaan vain rajoitettuja luonteeltaan ja siitä syystä tulee sota olemaan pitkällinen.

33. Mutta tilanne muuttuu jatkuvasti. Jos me pystymme sodan kestäessä noudattamaan oikeata sotilaallista ja poliittista linjaa, jos emme tee periaatteellisia virheitä ja ponnistamme voimamme mahdollisimman pitkälle, niin kaikki meille suotuisat ja vastustajalle epäsuotuisat tekijät tulevat sodan pitkittyessä vahvistumaan, muuttamaan alkuperäistä voimasuhdetta yhä enemmän, ja vastustajan ylivoima muuttuu meidän ylivoimaksemme. Tietyissä vaiheissa tapahtuu voimasuhteessa perinpohjaisia muutoksia, jotka tuovat meille ylivoiman vihollisesta, ja tämä johtaa Japanin tappioon, Kiinan voittoon.

34. Nykyhetkellä voi vastustaja vielä toistaiseksi käyttää tiettyyn asteeseen saakka hyväkseen ylivoimatekijää; meidän sotamme japanilaisia anastajia vastaan ei ole vielä murentanut vastustajan voiman perustaa. Sellaiset tekijät kuin ihmisreservien ja aineellisten voimavarojen riittämättömyys eivät vielä toistaiseksi voi estää vastustajan hyökkäystä. Päinvastoin, nuo voimavarat suovat sille vielä toistaiseksi mahdollisuuden jatkaa hyökkäystä tiettyyn rajaan saakka. Tekijä, joka on omiaan kärjistämään luokkien välistä vihollisuutta Japanissa itsessään ja vahvistamaan Kiinan kansan vastarintaa, nimittäin Japanin käymän sodan taantumuksellinen ja raakalaismainen luonne, ei ole myöskään vielä toistaiseksi luonut sellaista asiaintilaa, joka perinpohjaisella tavalla estäisi vastustajan hyökkäystä. Ja vihdoin Japanin kansainvälisen eristyneisyyden tekijä on vielä toistaiseksi muodostumis- ja kehitymisvaiheessaan eikä Japani ole vielä joutunut täydelliseen eristykseen. Useissa maissa, jotka julistavat pyrkivänsä auttamaan Kiinaa, varustavat saaliinhimoiset, aseilla ja strategisilla raaka-aineilla kauppaa tekevät kapitalistit vielä toistaiseksi Japania suurilla sotamateriaalimäärillä⁸. Niiden hallituksetkaan⁹ eivät ole vielä ilmaisseet olevansa valmiit käyttämään yhdessä Neuvostoliiton kanssa tehokkaita pakotteita Japania vastaan. Kaikki tämä määrääkin ennakolta sen seikan, että meidän sotamme

japanilaisia anastajia vastaan ei voi päättyä pikaiseen voittoon, vaan että se voi olla ainoastaan pitkälinen. Mitä Kiinaan tulee, niin vaikka se onkin saavuttanut tiettyä edistystä japanilaisia anastajia vastaan kymmenen kuukautta käymänsä sodan aikana sotilaallisessa, taloudellisessa ja sivistyksellisessä suhteessa ja siviilihallinnon järjestämisessä, ts. niillä aloilla, joilla sen heikkous ilmenee, niin tämä edistys ei ole läheskään saavuttanut sitä astetta, joka on välttämätön vastustajan hyökkäyksen pysähdyttämiseen ja meidän vastahyökkäyksemme valmisteluun. Sitäpaitsi me emme ole voineet olla kärsimättä tiettyjä määrällisiä menetyksiä kaikilla näillä aloilla. Mitä tulee meille suotuisiin tekijöihin, niin vaikka ne esittävätkin jo myönteistä osaa, meidän on kuitenkin tehtävä vielä suuria ponnistuksia, jotta nuo tekijät saavuttaisivat sen kehitystason, joka on riittävä vastustajan hyökkäyksen pysähdyttämiseen ja meidän vastahyökkäyksemme valmisteluun. Tähän mennessä emme ole vielä voittaneet maassamme esiintyviä mädännäisilmiöitä, ei ole nopeaa edistymistä, ja Kiinan rajojen ulkopuolella ei ole voitettu niitä voimia, jotka antavat apua Japanille, japanilaisvastaisten voimien kasvu on riittämätön. Tämä kaikki määrää taaskin ennakoita sen asiointilan, että meidän sotamme ei voi päättyä nopeaan voittoon, vaan se voi olla ainoastaan pitkälinen.

Pitkällisen sodan kolme vaihetta

35. Kun kiinalais-japanilainen sota tulee olemaan pitkälinen ja lopullinen voitto kuuluu Kiinalle, voidaan täysin perusteina olettaa, että tämä pitkälinen sota kulkee konkreettisessa kehityksessään kolmen vaiheen läpi. Ensimmäinen vaihe on vastustajan strategisen hyökkäyksen ja meidän strategisen puolustuksemme vaihe, toinen — vastustajan strategisen varmistamisen ja meidän vastahyökkäyksemme valmistelun vaihe, kol-

mas — meidän strategisen vastahyökkäyksemme ja vastustajan strategisen perääntymisen vaihe. Millaiseksi konkreettinen tilanne muodostuu kussakin näistä kolmesta vaiheesta, sitä on mahdotonta ennakoita sanoa, mutta nykyisiä olosuhteita lähtökohtana pitäen voidaan kuitenkin viitata eräisiin sodan kehityksen perustendensseihin. Objektiivisen todellisuuden kehitys tulee olemaan tavattoman tapahtumarikasta ja mutkittelevaa, eikä kukaan meistä pysty laatimaan kiinalais-japanilaisen sodan »horoskooppi». Sodan strategista johtamista varten on kuitenkin välttämätöntä hahmotella sen kehitystendenssien yleiset ääriiviivat. Tämänvuoksi, vaikka nämä ääriiviivat eivät voikaan vastata täydellisesti myöhempien tapahtumien tosiasiallista kulku — tapahtumien kulku tuo niihin oikaisuja — sellaisten ääriviivojen viitoittaminen on kuitenkin välttämätöntä pitkällisen sodan lujaa ja määrätietoista johtamista varten.

36. Sodan ensimmäinen vaihe ei ole vielä päättynyt. Vastustaja yrittää vallata kolme kohtaa — Kantonin, Vuhanin ja Lantšoun — ja sitoa ne toisiinsa yhteisellä rintamalinjalla. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi on vastustajan asetettava vähintään viisikymmentä divisioonaa — noin puolitoista miljoonaa sotilasta, käytettävä puolisentoista tai pari vuotta ja kuluettava yli kymmenen miljardia jeniä. Sellainen vastustajan syvä tunkeutuminen meidän maahamme luo sille tavattomia vaikeuksia, ja sen seurauksia on mahdoton kuvitellakaan. Mitä tulee vastustajan yritykseen vallata kokonaisuudessaan Kantonin—Hankoun rautatie ja Sianin—Lantšoun autotie, niin sitä varten japanilaisten olisi kestettävä erittäin uskallettuja taisteluita, ja tuskinpa tämän heidän aikeensa on suotu täydelleen toteutua. Mutta pitäen omien sotasuunnitelmiamme lähtökohtana sitä mahdollisuutta, että vastustaja miehittää mainitut kolme kohtaa ja sen lisäksi vielä joitakin alueita, samoin sitä mahdollisuutta, että vastustaja saa sidotuksi nuo kohdat toisiinsa yhtenäisellä rintamalinjalla, meidän täytyy valmistau-

tua pitkälliseen sotaan, ettemme joutuisi neuvottomiksi, jos vastustajan onnistuu niin tehdä. Meille ovat sotatoimien perusmuotona ensimmäisessä vaiheessa säännöllisten joukkojen käymä liikuntasota, apumuotoina sissisota ja asemasota.

Vaikka asemasota kuomintangilaisen sodanjohdon virheiden johdosta oli tämän vaiheen alussa asetettu päättilalle, niin siitä huolimatta tulee se kuitenkin esittämään toisarvoista osaa, kun tätä vaihetta katsellaan kokonaisuudessaan. Tässä vaiheessa on Kiinassa jo muodostunut laaja yhteisrintama, saavutettu ennennäkemätön yhteenliittymisen aste. Vaikka vastustaja on turvautunut ja turvautuu edelleenkin kataliin ja häpeämättömiin keinoihin taivuttaakseen Kiinan antautumiseen ja toteuttaakseen siten ilman suurta voimien kulutusta suunnitelmansa sodan nopeasta päätökseen viemisestä ja koko Kiinan valloittamisesta, sen ei onnistunut saavuttaa menestystä menneisyydessä ja tuskinpa se onnistuu tulevaisuudessakaan. Sodan ensimmäisessä vaiheessa on Kiina kärsinyt huomattavia menetyksiä, mutta tämän ohella se on saavuttanut myös huomattavaa edistystä. Tämä edistys on tärkein perusta sodan jatkamiselle japanilaisia anastajia vastaan sen toisessa vaiheessa. Ensimmäisessä vaiheessa Neuvostoliitto antaa jo meidän maallemme suurta apua. Mitä vastustajaan tulee, niin sen taisteluhenki on jo alkanut laskea. Japanin maa-armeijan hyökkäysinto on tämän vaiheen keskivälissä jo heikentynyt alkuaikaan verraten. Loppuaikana se tulee vieläkin heikommaksi. On olemassa merkkejä siitä, että vastustaja alkaa jo heikentyä rahallisessa ja taloudellisessa suhteessa. Japanin väestön ja sen sotilaiden keskuudessa alkaa ilmetä sotaväsymystä. Sodan kulku alkaa aiheuttaa alakuloisuutta johtavan sotilaskoplan riveissä, ja pessimismi sodan näköalojen suhteen lisääntyy.

37. Toista vaihetta voidaan nimittää strategisen tasapainon vaiheeksi. Ensimmäisen vaiheen lopussa vihollisen on pakko, elävän voimansa riittämättömyyden ja meidän sitkeän vasta-

rintamme vuoksi, hahmotella strategiselle hyökkäykselleen tietyt päätekohtat. Kun se on saavuttanut nämä kohdat, alkaa seuraava vaihe, jolloin vastustaja lopettaa strategisen hyökkäyksen ja ryhtyy varmistamaan valtaamaansa aluetta. Toisessa vaiheessa vastustaja yrittää lujittaa asemansa anastetulla alueella, ja turvautuen sellaiseen petostempuun kuin nukkehallitusten muodostamiseen, pyrkii alistamaan tämän alueen isännyyteensä ja kaikin tavoin rosvoamaan Kiinan kansaa. Mutta siinä se saa vastaansa sitkeän sissisodan. Käyttäen hyväkseen sitä seikkaa, että vastustajan selustaan jää alueita, joita se ei voimien riittämättömyyden vuoksi pysty miehittämään, sissitaistelijat aloittavat jo ensimmäisessä vaiheessa kaikkialla sotatoimet ja perustavat monilukuisia tukialueita, mikä on vastustajalle vakavana uhkana sen pyrkiessä varmistamaan valtaansa anastamallaan alueella. Tämänvuoksi tulee toisessakin vaiheessa tapahtumaan laajoja sotatoimia entiseen tapaan. Mitä tulee sodankäynnin muotoihin, niin tällöin tulee jo sissisodalla olemaan meille tärkein merkitys, ja säännöllisen sotaväen liikkeet tulevat esittämään avustavaa osaa.

Kiina voi säilyttää tuohon ajankohtaan saakka suuren säännöllisen armeijan, mutta sen on vaikea siirtyä heti strategiseen vastahyökkäykseen — osaksi senvuoksi, että vastustaja siirtyy valtaamissaan suurissa kaupungeissa ja tärkeimmillä yhteysteillä strategiseen puolustukseen ja osaksi senvuoksi, että Kiinan armeija ei tule olemaan teknillisessä suhteessa vielä täysin varustettu. Osa säännöllisestä sotaväestämme tulee olemaan puolustuksessa rintamalla, mutta suuria voimia heitetään vastustajan selustaan, missä ne toimivat verraten hajakeskitetyinä. Nojaten vastustajan selustassa oleviin miehittämättömiin alueihin tämä sotaväki tulee yhteistoiminnassa väestön perustamien aseellisten joukkojen kanssa käymään laajaa ja sisukasta sissisotaa miehitetyllä alueella, tekemään kaiken voitavansa haastaakseen vastustajan siirtymään liikuntasodankäyntiin ja

tuhotakseen sen voimia, kuten nyt tapahtuu Šansin maakunnassa. Sota tulee tässä vaiheessa olemaan ankaraa, sotatoimi-alueet kärsivät pahoja vaurioita. Jos sissisotaa käydään taitavasti ja menestyksellisesti, saattaa viholliselle jäädä vain ehkä kolmannes sen valtaamasta alueesta ja suunnilleen kaksi kolmannesta me säilytämme edelleenkin omissa käsissämme, ja tämä tulee olemaan paha tappio viholliselle ja suuri voitto Kiinalle. Siihen mennessä jakautuu koko vastustajan valtaama alue kolmenlaisiin alueihin: ensimmäiseen tulevat kuulumaan vastustajan tukialueet, toiseen sissiliikkeen tukialueet ja kolmanteen sissisota-alueet, joiden omistuksesta kumpikin puoli käy taistelua.

Tämän vaiheen kesto aika tulee riippumaan meidän ja vihollisen välisen voimasuhteen muutosten asteesta sekä kansainvälisessä tilanteessa tapahtuvista muutoksista. Yleensä puhuen meidän on valmistauduttava siihen, että toinen vaihe tulee olemaan verraten pitkäaikainen ja että meidän täytyy kestää tämä vaikea tie. Tämä vaihe tulee olemaan Kiinalle raskaiden kärsimysten aikaa. Maamme tulee kohtaamaan kaksi varsin vakavaa ongelmaa: taloudelliset vaikeudet ja kansallisten pettureiden myyräntyön. Vastustaja tulee toimimaan raivokkaasti murtaakseen yhteisrintaman Kiinassa, ja kaikki vastustajan miehittämällä alueella olevat kansallisten pettureiden järjestöt tullaan sulattamaan yhteen ja niistä muodostetaan ns. »yhtenäishallitus». Suurkaupunkien menetyksen ja sotilaallisten vaikeuksien johdosta alkavat keskuudessamme olevat horjuvat ainekset levittää aktiivisesti sopuiluhenkisiä ajatuksiaan. Pessimistiset mielialat voimistuvat huomattavasti. Meidän tehtävämme tulee tuossa vaiheessa olemaan koko maan kansanjoukkojen mobiilisointi yksimieliseen ja sitkeään sodankäyntiin ilman minkäänlaista horjuntaa, yhteisrintaman laajentamiseen ja lujittamiseen sekä kaikenlaisten pessimististen ja sopuiluhenkisten mielialojen voittamiseen. Meidän tulee kutsua maata raskaaseen

taisteluun ja toteuttaa uutta sota-ajan politiikkaa kestääksemme tämän vaikean tien. Toisessa vaiheessa on välttämätöntä kutsua koko maata antamaan päättävää tukea yhteisrintamahallitukselle, taistella hajotusta vastaan, kohottaa suunnitelmallisesti sotilaallista koulutustamme, järjestää armeija uudella tavalla, mobilisoida koko kansa ja valmistautua vastahyökkäykseen. Tässä vaiheessa kansainvälinen tilanne muodostuu vieläkin paljoka epäsuotuisammaksi Japanille, vaikka mahdollisuuksien ulkopuolella ei ole myöskään temppuili, joka muistuttaa Chamberlainin »realistista» mukautumista niin sanottuihin »tapahtuneihin tosiasioihin». Siitä huolimatta kansainväliset perusvoimat tulevat antamaan Kiinalle huomattavampaa apua. Japanin taholta tuleva uhka etelämerien maita ja Siperiaa kohtaan lisääntyy, voipa syttyä uusi sotakin.

Mitä vastustajaan tulee, niin muutama kymmen sen divisioonista juuttuu Kiinaan eikä kykene pääsemään täältä irti. Laaja sissisota ja japanilaisvastainen kansanliike uuvuttavat tämän valtavan suuren japanilaisen armeijan. Vastustaja kärsii toisaalta suuria tappioita, toisaalta sen armeija murenee moraalisesti: siinä tulee kasvamaan koti-ikävä, sotaväsymys, jopa sodanvastaiset mielialatkin. Vaikka ei voidakaan sanoa, ettei Kiinan rosvoaminen antaisi Japanille yhtään mitään, niin sen ei kuitenkaan onnistu pääomien riittämättömyyden ja niiden vaikeuksien vuoksi, joita meidän sissisotamme japanilaisille aiheuttaa, saavuttaa nopeita ja suuria menestyksiä tässä suhteessa. Toinen vaihe tulee olemaan siirtymävaihe ja samalla vaikein vaihe, mutta se on myös koko sodan käännekohta. Kysymystä, tuleeko Kiinasta riippumaton valtio vaiko siirtomaa, ei ratkaise suurten kaupunkien menetys ensimmäisessä vaiheessa, vaan koko kansakuntamme ponnistusten aste toisessa vaiheessa. Jos käymme sisukkaasti sotaa japanilaisia anastajia vastaan, jos lujitamme yhteisrintamaa ja käymme sitkeästi pitkällistä sotaa, niin Kiina hankkii toisessa vaiheessa voimat muuttuakseen hei-

kosta sotivasta puolesta voimakkaaksi. Se tulee olemaan toinen näytös Kiinan kansallisen vapaussodan kolminäytöksisessä draamassa, minkä jälkeen voidaan koko näyttelijäjoukon ponnistuksin mainiosti esittää loistava loppunäytös.

38. Kolmas vaihe tulee olemaan vastahyökkäyksen vaihe, menetettyjen alueiden palauttamisvaihe. Kiina palauttaa menetettyt alueensa pääasiassa nojaten omiin voimiinsa, jotka ovat kouliintuneet edellisessä vaiheessa ja jatkavat kasvamistaan kolmannessa vaiheessa. Mutta pelkät omat voimat eivät riitä. On nojattava kansainvälisiin voimiin ja sisäisiin muutoksiin vihollismaassa. Muuten ei voida voittaa. Tästä syystä on ulkomailla harjoitettavalla propagandalla ja Kiinan diplomaattisella toiminnalla kasvava merkitys. Tässä vaiheessa me emme tule enää olemaan strategisessa puolustuksessa, vaan siirrymme strategiseen vastahyökkäykseen, joka todellisuudessa on strategisen hyökkäyksen kaltainen. Sotaa ei käydä enää strategisilla sisälinjoilla, se siirtyy vähitellen strategisille ulkolinjoille. Se päättyy vasta silloin kun me saavutamme Jalu-joen. Kolmas vaihe on pitkällisen sodan päätösvaihe. Kun me puhumme »sitkeästä sodankäynnistä loppuun saakka», niin se merkitsee, että on kuljettava läpi koko tämä vaihe. Sotatoimien päämuotona kolmannessa vaiheessa tulevat jälleen olemaan säännöllisten joukkojemme liikkeet. Mutta myös asemasota tulee esittämään tärkeätä osaa. Kun ensimmäisessä vaiheessa ei olosuhteiden vuoksi ole annettava tärkeää merkitystä varustettujen asemien puolustamiselle, niin sitävastoin kolmannessa vaiheessa, olosuhteiden ja sodan tehtävien muututtua, tulee hyökkäys vastustajan linnoitettuja asemia vastaan esittämään melko tärkeätä osaa. Sissisota, erotukseksi toisesta vaiheesta, jolloin se oli sotatoimien päämuoto, esittää tässä vaiheessa jälleen avustavaa osaa, ollen strategisessa vuorovaikutuksessa säännöllisten joukkojen käymän liikuntasodan ja asemasodan kanssa.

39. On siis ilmeistä, että sota tulee olemaan pitkälinen ja niin muodoin myös ankara. Vastustaja ei kykene nielemään Kiinaa kokonaisuudessaan, mutta se voi melko kauan pitää hallussaan sen monia alueita. Kiina ei kykene karkottamaan japanilaisia nopeasti, mutta suurin osa maan alueesta jää edelleenkin sen haltuun. Loppukädessä kärsii vihollinen tappion ja me voitamme, mutta tähän on kuljettava vaikea tie.

40. Tässä pitkäaikaisessa ja säälimättömässä sodassa Kiinan kansa karaistuu suuresti. Samoin sotaan osallistuvat erilaiset poliittiset puolueet karaistuvat ja läpäisevät kokeen. On noudatettava vankasti yhteisrintamapolitiikkaa. Vain noudattamalla vankasti yhteisrintamapolitiikkaa ja käymällä sitkeästi sotaa voidaan saavuttaa lopullinen voitto. Näillä edellytyksillä pystymme voittamaan kaikki vaikeudet. Läpäistyämme sodan raskaat koettelemukset pääsemme voiton avaralle tielle. Sellainen on sodan luonnollinen logiikka.

41. Muutokset meidän ja vastustajan välisessä voimasuhteessa tulevat tapahtumaan noissa kolmessa vaiheessa seuraavassa järjestyksessä. Ensimmäisessä vaiheessa vastustajalla on ylivoima ja me olemme epäedullisessa asemassa. Mutta on otettava huomioon, että tämä meidän epäedullinen asemamme voi ensimmäisen vaiheen loppuun mentäessä kokea kahdenlaisia muutoksia siihen kauteen verraten, joka edelsi japanilaisia anastajia vastaan käytävää sotaa. Ne ovat yhtäältä muutoksia huonompaan päin. Kiinan alkuperäinen epäedullinen asema ensimmäisen vaiheen kestäessä saattaa kärjistyä alueen, väestön, taloudellisten varalähteiden, sotilaallisen voiman ja kulttuuriarvojen menetyksen johdosta. Ei ole mahdotonta, että nämä menetykset kohoavat ensimmäisen vaiheen loppuun mentäessä varsin huomattaviin määriin, varsinkin talouden alalla. Sitä tullaan käyttämään Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian ja sopuilkannan hyväksi. Ei ole kuitenkaan unohdettava toisenlaisia muutoksia, ts. parempaan päin tapahtuvia muutoksia,

nimittäin: kokemuksen kartuttamista sodan kestäessä, armeijan jatkuvaa parantumista, poliittista edistystä, kansan liikekannallepanoa, uuden suunnan kehitystä sivistyselämässä, sisäsisodan syntyä, kansainvälisen avun lisääntymistä jne. Edelliset muutokset (huonompaan päin) merkitsevät tässä vaiheessa vanhan määrän ja laadun menetystä, ja ovat pääasiassa määrällisiä muutoksia. Toisenlaiset muutokset (parempaan päin) merkitsevät uuden määrän ja laadun hankkimista, ja ovat pääasiassa laadullisia muutoksia. Näiden jälkimmäisten muutosten väistämättömyys on todistus siitä, että meillä on mahdollisuus käydä sisukkaasti pitkällistä sotaa ja valloittaa lopullinen voitto.

42. Kahdenlaisia muutoksia tapahtuu ensimmäisessä vaiheessa myös vastustajan asemassa. Ensimmäisen lajin muutoksiin kuuluvat huonompaan päin tapahtuvat muutokset, jotka ilmenevät satojen tuhansien ihmisten menettämisenä surmansa saaneina ja haavoittuneina, aseiden ja taistelutarvikkeiden kuluksena, sotaväen taisteluhengen laskemisena, Japanin väestön tyytymättömyyden lisääntymisenä, kaupan supistumisena, yli kymmenen miljardin jenin menoina, Japanin tuomitsemisena kansainvälisen yleisen mielipiteen taholta jne. Tällaisetkin muutokset näyttävät toteen sen, että meillä on mahdollisuus käydä pitkällistä sotaa ja valloittaa lopullinen voitto. Mutta on otettava huomioon toisenkinlaiset muutokset vastustajan asemassa — muutokset parempaan päin: sen käytettävänä on enemmän aluetta, enemmän väestöä, enemmän aineellisia varalähteitä. Tämä on vielä eräs todistus siitä, että meidän sotamme japanilaisia anastajia vastaan tulee olemaan pitkällinen ja että me emme voi saavuttaa pikaista voittoa. Tätä samaa seikkaa tulevat jotkut ainekset käyttämään todisteena Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian ja sopuilkannan hyväksi. Meidän on kuitenkin otettava huomioon, että vastustajan asemassa parempaan päin tapahtuvilla muutoksilla on väliaikainen ja osittai-

nen luonne. Vihollisemme olennoi tuhoon tuomittua imperialismia, ja sen suorittama kiinalaisen maan miehitys on väli-aikaista. Sissisodan voimakas kehitys Kiinassa rajoittaa tosiasiallisesti miehitettyt alueet kapealle kaistalle. Sitäpaitsi vastustajan suorittama kiinalaisen maan miehitys on synnyttänyt uusia ja kärjistänyt vanhoja ristiriitoja Japanin ja toisten valtioiden välillä. Edelleen, kolmen itäisen maakunnan kokemuksesta päätellen, Japani tulee suhteellisen pitkän ajan kuluessa pääasiassa vain kuluttamaan varoja saamatta tuloja. Kaikki tämä yhdessä antaa vielä kerran vahvistuksen meidän todistelullemme, jonka avulla me lyömme pirstoiksi Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian ja sopuilkannan saarnan, ja perustelemme esittämämme väitteet pitkällisestä sodasta ja meidän lopullisesta voitostamme.

43. Toisessa vaiheessa jatkuvat edellä mainitut muutokset osapuolien asemassa. Näiden muutosten konkreettista kulkua on edeltäkäsinkin vaikea arvata, mutta Japanin asema yleensä tulee huononemaan, Kiinan asema paranemaan¹⁰. Niinpä Kiinassa käytävä sissisota tulee nielemään valtavan suuria määriä Japanin sotilaallisia ja rahataloudellisia varoja. Entistä enemmän kasvaa Japanin väestön tyytymättömyys, entistä enemmän laskee sen sotaväen taisteluhenki, sen kansainvälinen eristyisyys tulee entistä suuremmaksi. Kiina sitävastoin astuu vielä pidemmälle eteenpäin siviilihallinnon, sota-asiain, kulttuurin ja kansanjoukkojen mobilisoinnin alalla. Sissisota laajenee ja talouselämäkin edistyy jonkin verran pienteollisuuden ja sisä-Kiinan suurten maatalousalueiden laajan kehittämisen pohjalla. Kansainvälinen apu lisääntyy vähitellen ja muuttuu aivan toisenlaiseksi kuin se on nyt. Mahdollista on, että toinen vaihe tulee muodostumaan melko pitkäaikaiseksi. Tämän ajan kuluessa tapahtuu suuria muutoksia meidän ja vastustajan välisessä voimasuhteessa: Kiinan voimat kasvavat vähitellen, Japanin voimat vähenevät. Kiina vapautuu epäedullisesta ase-

mastaan, Japani menettää ylivoimansa. Aluksi muodostuu voimien tasapaino, ja sitten Kiina ja Japani vaihtavat paikkaa ylivoiman suhteen. Sen jälkeen Kiina saattaa suurin piirtein päätökseen strategisen vastahyökkäyksen valmistelut ja astuu uuteen vaiheeseen — vastahyökkäyksen ja vastustajan karkottamisen vaiheeseen. On vieläkin tähdennettävä, että niin sanottu epäedullisen aseman muuttuminen ylivoimaksi ja vastahyökkäykseen valmistuminen edellyttävät Kiinan voimien kasvua, Japanin vaikeuksien lisääntymistä ja lisääntyntä kansainvälistä apua Kiinalle. Näiden tekijäin yhteisestä vaikutuksesta ylivoima siirtyy Kiinalle ja sen vastahyökkäysvalmistelut suoritetaan loppuun.

44. Kiinan poliittisen ja taloudellisen kehityksen epätasaisuuden johdosta kolmannen vaiheen alkuaikana ei strateginen vastahyökkäys tule sujumaan kitkattomasti ja yhdenmukaisesti, vaan tulee olemaan luonteeltaan hajanaista ja epätasaista. Kun vastustaja ei tuossa vaiheessa heikennä yrityksiään hajoittaa kaikin voimin yhteisrintamaa, saa Kiinan sisäisen yhteenliittämisen tehtävä entistä suuremman merkityksen: ei saa missään tapauksessa sallia, että meidän strateginen vastahyökkäyksemme jää puolitiehen sisäisen yksimielisyyden puuttumisen vuoksi. Tuossa vaiheessa tulee kansainvälinen tilanne olemaan erittäin suotuista Kiinalle, ja Kiinan on käytettävä sitä valloittaakseen lopullisen vapautuksensa ja rakentaakseen riippumattoman demokraattisen valtion ja auttaakseen siten fasisminvastaista liikettä koko maailmassa.

45. Kiinalais-japanilaisen sodan kulku tulee olemaan seuraavanlainen. Kiinalle: epäedullinen asema — voimien tasapaino — ylivoima; Japanille: ylivoima — voimien tasapaino — epäedullinen asema. Kiinalle: puolustus — rintaman vakaantuminen ja edelleen — vastahyökkäys; Japanille: hyökkäys — asemien varmistaminen ja sitten — perääntyminen.

Sellainen on tämän sodan väistämätön kehitystendenssi.

46. Saamme näin ollen seuraavat vastaukset esitettyihin kysymyksiin: tuleeko Kiina orjuutetuksi? Vastaus: ei tule, lopullisen voiton perii Kiina. Voiko Kiina voittaa nopeasti? Vastaus: ei voi, sota tulee olemaan pitkälinen.

Ovatko nämä vastaukset oikeita? Arvelen, että ne ovat oikeita.

47. Nämä vastaukset kuultuaan nousevat Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kannattajat ja sopuiliijat uudelleen näyttämölle ja sanovat: jotta Kiina voisi siirtyä epäedullisesta asemasta voimien tasapainon tilaan, sen täytyy koota Japanin veroinen sotilaallinen ja taloudellinen mahti, ja siirtyäkseen voimien tasapainosta ylivoimaan sen täytyy ylittää Japanin sotilaallinen ja taloudellinen mahti; mutta sehän on mahdotonta, joten edellä esitetyt johtopäätökset ovat väärinä.

48. Tuolla tavoin päättelevät »aseiden rajoittamattoman voiman teorian»¹¹ kannattajat, teorian, joka kuvastaa mekanistista, subjektivistista ja yksipuolista suhtautumista sodan ongelmiin. Me olemme aivan päinvastaista mieltä ja näemme myös ihmiset eikä vain aseita. Ase on tärkeä, mutta ei ratkaiseva tekijä sodassa. Ratkaiseva tekijä on ihminen eikä esine. Voimasuhte ei riipu vain sotilaallisen ja taloudellisen mahdin suhteesta, se riippuu myös ihmisvarojen ja moraalisen tilan suhteesta. Sotavoimien ja talouselämän hallitsemiseen tarvitaan ihmisiä. Jos kiinalaisten, japanilaisten ja maailman eri maiden asukkaiden enemmistö puoltaa japanilaisia anastajia vastaan käytävää sota, niin voidaanko puhua sen sotilaallisen ja taloudellisen mahdin ylivoimaisuudesta, jota kourallinen miehiä pitää Japanissa väkivalloin käsissään? Ei, se ei ole ylivoimaa. Mutta eikö ylivoima ole silloin Kiinan puolella, jonka sotilaallinen ja taloudellinen mahti on suhteellisesti pienempi? Ei ole epäilystäkään siitä, että jos Kiina käy sitkeästi sota japanilaisia anastajia vastaan ja noudattaa päättävästi yhteisrintamapolitiikkaa, niin sen sotilaallinen ja taloudellinen mahti tulee vähitellen kas-

vamaan. Vastustajan sotilaallinen ja taloudellinen mahti tulee sitävastoin muuttumaan päinvastaiseen suuntaan Japanin heikennyttyä sodassa sekä sen sisäisten ja ulkoisten ristiriitojen johdosta. Eikö ylivoima sellaisessa tilanteessa tule olemaan Kiinan puolella? Mutta siinäkin ei ole vielä kaikki. Nykyisin emme voi vielä toistaiseksi laskea laajassa mitassa ja avoimesti toisten valtioiden sotilaallista ja taloudellista mahtia omalle tulopuolellemme, mutta emmeköhän voi tehdä niin tulevaisuudessa? Jos Kiina ei ole yksinään Japania vastassa, jos tulee aika, jolloin yksi tai useampi valtio käyttää avoimesti huomattavan osan sotilaallisesta ja taloudellisesta mahdollistaan Japanin hyökkäyksen torjumiseen tai iskuun sitä vastaan ja antaa meille avoimesti apua, niin eiköhän meidän puolellamme oleva ylivoima tule sellaisessa tapauksessa vieläkin suuremmaksi? Japani on pieni maa, sen käymä sota on taantumuksellista ja raakalaismaista, sen kansainvälinen eristys tulee lisääntymään. Kiina on suuri valtio, sen käymä sota on edistyksellistä ja oikeutettua, sille annettava kansainvälinen apu lisääntyy. Eiköhän voimasuhde muutu tuntuvasti kaikkien näiden tekijäin pitkäaikaisen kehityksen vaikutuksesta?

49. Mitä pikaisen voiton teorian kannattajiin tulee, niin he eivät ymmärrä, että sota on voimien kilpataistelua ja että on täysin epäjärjellistä ryhtyä ratkaiseviin strategisiin ratkaisutaisteluihin ja suunnitella ennenaikaisesti maan vapauttamisen aloittamista, kunnes sotivien puolien voimasuhteessa on tapahtunut tiettyjä muutoksia. Jos pikaisen voiton teorian kannattajien mieleen juolahtaa ryhtyä toteuttamaan ideoitaan, niin he lyövät varmasti päänsä seinään, tahi he jaarittelevat vain omaksi huvikseen aikomattakaan siirtyä sanoista tekoihin. Loppujen lopuksi astuu näyttämölle sellainen opettaja kuin tosiasiat ovat, ja ne heittävät kylmää vettä noiden jaarittelijain niskaan. Tosiasiat osoittavat, että tuollaiset ihmiset eivät ole mitään muuta kuin lavertelijoita, jotka tahtovat matkustaa

ilmaisella kyydillä, haluavat kuluttaa mahdollisimman vähän voimiaan, mutta saada mahdollisimman suuren sadon. Tuolaista lavertelua harjoitettiin menneisyydessä, sitä harjoitetaan nytkin, mutta ei toistaiseksi kovin paljoa. Mutta kun sota astuu voimien tasapainon vaiheeseen ja sitten vastahyökkäyksen vaiheeseen, niin sellaista lavertelua saattaa esiintyä paljon enemmän. Ja sen rinnalla leviävät Kiinan väistämättömän orjuutuksen teoria ja sopuilun saarnaaminen vieläkin laajemmalle, jos Kiinan menetykset ensimmäisessä vaiheessa tulevat olemaan verraten suuria ja jos toinen vaihe pitkistyy. Siksi meidän on suunnattava tuli ennen kaikkea Kiinan väistämättömän orjuutuksen teoriaa ja sopuilun saarnaamista vastaan, ja vasta toisella sijalla lavertelijoita, pikaisen voiton julistajia vastaan.

50. Olemme siis todenneet, että sota tulee olemaan pitkäaikainen. Mutta kukaan ei voi sanoa, kuinka monta vuotta ja kuukautta se kestää. Se riippuu kokonaan meidän ja vastustajan välisestä voimasuhteesta. Ne jotka pyrkivät supistamaan sodan kestoaikaa, voivat tehdä sen vain yhdellä tavalla: ponnistamalla kaikki voimansa meidän voimiemme lisäämiseksi ja vastustajan voimien vähentämiseksi. Konkreettisesti puhuen se voidaan tehdä vain ponnistelemalla siinä mielessä, että sotatoimien kestäessä voitetaan mahdollisimman monia taisteluja ja murennetaan mahdollisimman paljon vastustajan elävää voimaa; ponnistelemalla sissisodan laajentamiseksi, jotta vastustajan miehittämä alue supistuisi mahdollisimman vähiin; ponnistelemalla yhteisrintaman lujittamiseksi ja laajentamiseksi ja koko maan voimien yhteenliittämiseksi, uuden armeijan luomiseksi ja uuden sotateollisuuden kehittämiseksi, poliittisen, taloudellisen ja sivistyksellisen eteenpäinmenon jouduttamiseksi, kaikkien väestökerrosten — työläisten, talonpoikien, liikemiespiirien ja sivistyneistön — liikkeelle saamiseksi, vihollisarmeijan hajoittamiseksi sisältäpäin ja niiden sotilaiden vetämiseksi meidän puolellemme, propagandan harjoittamiseksi ulkomailta

kansainvälisen avun saantia silmällä pitäen, Japanin kansan ja kaikkien sorrettujen kansakuntien tuen saamiseksi. Ainoastaan sitä tietä voidaan supistaa sodan kestoaikaa. Minkäänlaiset konstailut eivät siinä auta.

Vastavuoroinen kiilautuminen vihollisen sijaintialueelle

51. Voimme varmasti väittää, että meidän pitkällinen sotamme japanilaisia anastajia vastaan tulee kirjoittamaan mainion, kunniaakkaan sivun ihmiskunnan käymien sotien historiaan. Vastavuoroinen kiilautuminen vastustajan sijaintialueelle on tämän sodan varsin luonteenomainen erikoisuus. Tämä johtuu sotivien puolien toisilleen vastakkaisista erikoisuuksista, nimittäin: viholliselle ominaisesta raakalaismaisuudesta ja elävän voiman riittämättömyydestä sekä Kiinalle luonteenomaisesta edistyksellisyydestä ja sen laajasta alueesta. Historia tuntee sotia, joille vastavuoroinen kiilautuminen vastustajan sijaintialueelle on ollut ominaista: niin oli esimerkiksi Venäjällä Lokakuun vallankumouksen jälkeen, kolmivuotisen kansalais sodan kestäessä. Mutta Kiinassa tulevat sellaisen kiilautumisen erikoisuuksina olemaan sen poikkeuksellinen pitkäaikaisuus ja suuret mittasuhteet. Tässä suhteessa tulevat kaikki historiasta tunnetut ennätykset lyödyiksi. Vastavuoroista kiilautumista vihollisen sijaintialueelle luonnehtivat seuraavat piirteet.

52. **Sisä- ja ulkolinjat.** Sotaa japanilaisia anastajia vastaan käydään, sitä kokonaisuutena tarkastellen, sisälinjoilla, mutta jos katsotaan armeijan päävoimien ja sissijoukkojen yhteistoimintaa, niin armeijamme päävoimat toimivat sisälinjoilla, mutta sissijoukot ulkolinjoilla, minkä johdosta muodostuu omalaatuinen kuva: vastustaja joutuu pihteihin. Sama koskee sisäalueiden yhteistoimintaa. Jokainen sissisodan alue, jos se otetaan erikseen, toimii sisälinjoilla, mutta muut sissialueet

toimivat siihen nähden ulkolinjoilla, mikä taaskin muodostaa suuren määrän pihtejä, joihin vastustaja joutuu. Säännöllinen armeija, joka sodan ensimmäisessä vaiheessa toimii strategisillä sisälinjoilla, perääntyy, mutta strategisilla ulkolinjoilla toimivat sissijoukot suorittavat laajaa hyökkäystoimintaa vastustajan selustassa; toisessa vaiheessa suoritetaan tätä hyökkäystoimintaa vieläkin tarmokkaammin. Näin ollen muodostuu harvinaisen omalaatuinen yhdistelmä perääntymistä ja hyökkäystä.

53. Selusta ja sen puuttuminen. Armeijan päävoimat nojavan maan varsinaiseen selustaan ja suorittavat sotatoimia rintamalinjalla, joka kulkee vihollisen miehittämän alueen pääte-
rajan editse. Sissijoukot sitävastoin suorittavat sotatoimia irrallaan maan varsinaisesta selustasta rintamalinjoilla, jotka kulkevat vihollisen selustassa. Mutta jokaisella sissialueella on kuitenkin oma pienehkö selustansa, johon epävakainen rintamalinja nojaa. Erotukseksi tästä puuttuu sissijoukolta, joka lähetetään sissialueelta tilapäistä toimintaa varten kyseellisellä alueella sijaitsevan vastustajan selustaan, sekä selusta että rintamalinja. Sotatoimet selustan puuttuessa ovat luonteenomainen erikoisuus vallankumouksellisissa sodissa, joita uudella aikakaudella käydään maissa, joilla on laaja alue, edistyksellisesti ajatteleva väestö, pitkälle kehittyneet poliittiset puolueet ja kehittynyt armeija. Sellaisia sotatoimia ei tarvitse pelätä, niistä on pelkkää hyötyä; niiden suhteen ei pidä horjua, ne on tehtävä laajalti tunnetuiksi.

54. Saarrot ja vastasaarrot. Jos sotaa tarkastellaan kokonaisuutena, niin vastustajan suorittaessa strategista hyökkäystä ja meidän ollessamme strategisessa puolustuksessa ja toimiessamme sisälinjoilla, me olemme epäilemättä strategisessa saarrossa. Se on ensimmäinen muoto vastustajan meihin nähden toteuttamaa saartoa. Ollessamme tekemisissä vihollisen kanssa, joka strategisilla ulkolinjoilla toimien hyökkää

meitä vastaan usealla suunnalla, me voimme, pyrkiessämme käymään taisteluja ylivoimaa vastaan ulkolinjoilla, saartaa hyökkäävän vihollisen yhdellä tai useammalla suunnalla. Se on ensimmäinen muoto meidän toteuttamaamme vastustajan saartoa. Edelleen, jos puhutaan vastustajan selustassa sijaitsevista sissisodan tukialueista, niin jokainen sellainen eristyksessä oleva tukialue on vihollisen saartama neljältä tai kolmelta puolelta. Edellisiin kuuluu mm. Vutaišanin alue, jälkimmäisiin Šansin maakunnan luoteisosa. Se on toinen laji vihollisen meihin nähden toteuttamaa saartoa. Mutta jos kaikkia sissisodan erillisiä alueita tarkastellaan niiden keskinäisessä yhteydessä ja jokaista tukialuetta tarkastellaan sen yhteydessä säännöllisen armeijan rintamaan, tullaan siihen, että monet vihollisen joukko-osastot ovat meidän saartamiamme. Niinpä olemme Šansin maakunnassa kiertäneet jo kolmelta taholta Tatungin — Putšoun rautatien (idästä, lännestä ja etelästä), olemme saartaneet Taijuanin kaupungin kaikilta tahoilta. Hopein ja Šantungin maakunnissakin on paljon esimerkkejä sellaisesta saarrosta. Se on jo toinen laji meidän suorittamaamme vastustajan saartoa. Näin ollen, nämä kaksi molempipuolisen saarron lajia muistuttavat yleensä »veitši»-peliä*. Taistelut, joita vastustaja käy meitä vastaan ja me sitä vastaan, muistuttavat »nappuloiden syömistä», ja vastustajan tukikohdat (esimerkiksi Taijuanin kaupunki) ja meidän sissitaistelu-tukialueemme (esimerkiksi Vutaišanin alue) muistuttavat pelilaudan »akkunoita». Jos »veitši»-peliä kuvitellaan maailmanmitassa tapahtuvaksi, niin havaitsemme vielä kolmannenkin lajin saartoa, jota vastustaja kohdistaa meihin ja me

* »Veitši» — vanha kiinalainen peli, jossa pyritään saartamaan vastustajan nappulat. Vastustajan nappula tai nappularyhmä »syödään», jos se on saarrettu. Mutta niin kauan kuin saarretun nappularyhmän sisälle jää vielä vapaa ruutu (»akkuna»), ei saarrettuja nappuloita saa syödä, vaan ne jäävät »elämään».

vastustajaan: suhteet hyökkäysrintaman ja rauhanrintaman välillä. Edellisen rintaman avulla vastustaja saartaa Kiinaa, Neuvostoliittoa, Ranskaa, Tšekkoslovakiaa ja toisia valtioita, ja jälkimmäisen rintaman avulla me toteutamme Saksan, Japanin ja Italian saartoa. Mutta meidän suorittamamme saarto on kuin Buddhan kämmen: se muuttuu viideksi vuorijonoksi, jotka hallitsevat maailmankaikkeutta, ja musertaa uudet sunvukungit — fasisitiset hyökkääjät — niin, etteivät ne pysty enää milloinkaan nousemaan¹². Jos me pystyisimme kansainvälisellä areenalla toimiessamme luomaan Tyynen meren piirissä japanilaisvastaisen rintaman, jossa Kiina esiintyisi eräänä strategisena yksikkönä, ja jos myös Neuvostoliitto ja mahdollisesti toiset valtiot muodostaisivat vastaavan määrän strategisia yksiköitä ja kansanliike Japanissa vielä yhden strategisen yksikön, niin siitä muodostuisi suuri verkko, josta fasisitiset sunvukungit eivät pääsisi mihinkään karkaamaan, ja silloin löisi vastustajan tuhon hetki. Ja todellakin, japanilaisen imperialismiin lopullisen murskaamisen päivä tulee epäilemättä, kun tuo suuri verkko tulee pääpiirteissään luoduksi. Tämä ei ole suinkaan mitään leikkipuhetta; sellainen on sodan vääjäämätön kehitystendenssi.

55. **Yhtenäiset alueet ja saarekkeet.** Ei ole mahdotonta, että vastustajan valtaama alue tulee muodostamaan suurimman osan sisä-Kiinaa ja valtaamiselta säilyneet alueet vain sen pienemmän osan. Se on asian yksi puoli. Mutta valtaamassaan Kiinan suuremmassa puoliskossa vastustaja voi kaikkialla, kolmea itämaakuntaa lukuunottamatta, tosiasiallisesti miehittää vain suuret kaupungit, tärkeimmät yhteyslinjat ja eräät tasankoseudut, ts. kohteet, joilla on ensiarvoinen merkitys, mutta jotka samalla muodostavat pinta-alaltaan ja väestöltään kenties vain pienemmän osan vallatusta alueesta. Sissi-alueet sitävastoin ulottuvat kaikkialle ja tulevat muodostamaan suuremman osan vastustajan valtaamasta alueesta. Se

on asian toinen puoli. Mutta jos ei rajoituta sisä-Kiinaan, vaan otetaan lukuun mongolilaiset alueet, Sinkiang, Tsinghai ja Tiibetti, niin miehittämättömän Kiinan pinta-ala on suurempi kuin koko vastustajan valtaama alue, kolme itämaakuntaa tähän luettuna. Sellainen on asian kolmas puoli. Alueilla, joita vastustaja ei ole vallannut, on meille tietenkin hyvin suuri merkitys. On tehtävä paljon voimainponnistuksia, että niissä saataisiin käyntiin paitsi siviilihallintoa, sotilaallista ja taloudellista rakennustyötä myös sivistystyö, mikä on erittäin tärkeitä. Vastustaja on jo muuttanut meidän entiset kulttuurikeskuksemme sivistyksellisessä suhteessa takapajuisiksi alueiksi — meidän on sitävastoin tehtävä sivistyksellisessä suhteessa ennen takapajuisina olleista alueista kulttuurikeskuksia. Samalla on erittäin tärkeitä järjestää elämä laajoilla sissialueilla vastustajan selustassa, kehittää niitä kaikissa suhteissa ja tehdä niissä sivistystyötä. Yhteenvetona voimme sanoa, että Kiinan laajat maaseutualueet muuttuvat korkealle kehittyneiksi, valoisiksi seuduiksi, mutta vastustajan miehittämät alueet, varsinkin suuret kaupungit, ovat väliaikaisesti pieniä takapajuisuuden ja pimeyden saarekkeita.

56. Näin ollen tulee pitkälinen ja laajakantoinen sota japanilaisia anastajia vastaan muodostumaan vastavuoroiseksi kiilautumiseksi sotilaallisella alalla, siviilihallinnon alalla, samoin myös talouden ja kulttuurin alalla. Tämä sota tulee olemaan harvinainen näky sotien historiassa, se on oleva Kiinan kansan suurteko, kunniakas urotyö, joka hämmästyttää koko maailmaa. Tämä sota ei vaikuta ainoastaan Kiinaan ja Japaniin, joiden kehitykselle se antaa voimakkaan sysäyksen, se vaikuttaa myös koko maailmaan, kannustaen kaikkien maiden, ensisijassa Intian tapaisten maiden sorrettuja kansoja edistykseen. Tähän vastavuoroiseen kiilautumissotaan on kaikkien kiinalaisten tietoisesti osallistuttava. Sellaisiin muotoihin pukeutuu Kiinan kansan vapautuksensa puolesta käymä sota,

sellaisia ovat sen vapaussodan omalaatuiset muodot, jota laaja puolisiirtomaa käy XX vuosisadan kolmekymmen- ja neljäkymmenluvulla.

Sota ikuisen rauhan puolesta

57. Kiinan japanilaisia anastajia vastaan käymän sodan pitkälinen luonne ei ole erotettavissa sen taistelun tehtävistä, jota käydään ikuisen rauhan valtaamiseksi Kiinalle ja koko maailmalle. Historiassa ei ole vielä ollut sellaista kautta, jolloin sota olisi lähentänyt meitä siinä määrin ikuiseen rauhaan kuin nykyisin. Luokkien ilmaantumisen johdosta on ihmiskunnan historia ollut vuosituhansien ajan täynnä loputtomia sotia. Kuinka monta sotaa onkaan jokaisen kansan ollut kestettävä! Sotia on käyty yhden kansakunnan puitteissa ja eri kansakuntien välillä. Imperialismin vaiheen alettua kapitalistisen yhteiskunnan kehityksessä muodostuvat sodat erittäin valtaviksi ja ankariksi. 20 vuotta sitten käyty ensimmäinen maailmansota oli historiassa ennennäkemätöntä sotaa, mutta se ei ollut vielä viimeinen sota. Nyt alkanut sota lähentää meitä viimeiseen sotaan, ts. ikuisen rauhan koittamiseen koko ihmiskunnalle. Nyt on jo kolmasosa ihmiskuntaa syösty sotaan. Katsokaamme: Italia ja Japani, Abessinia ja Espanja, sitten Kiina. Näissä maissa, jotka jo osallistuvat sotaan, asuu noin 600 miljoonaa ihmistä, ts. lähes kolmannes koko maailman väestöstä. Nykyisen sodan erikoisuutena on se, että se on luonteeltaan keskeytymätöntä ja se lähentää meitä ikuiseen rauhaan.

Herää kysymys, miksi se on luonteeltaan keskeytymätöntä? Italian Abessiniaa vastaan käymää sotaa seurasi Italian sota Espanjaa vastaan, ja tähän sotaan yhtyi jo Saksakin. Sitten seurasi Japanin sota Kiinaa vastaan. Kuka on vuorossa nyt? Nyt seuraa epäilemättä Hitlerin sota suurvaltoja vastaan.

Onhan niin, että »fasismi on sotaa»¹³. Nykyinen sota kasvaa maailmansodaksi, keskeytystä ei tule. Ihmiskunta ei voi välttää sodan onnettomuuksia. Miten tämä sota lähentää meitä ikuiseen rauhaan? Se syntyi ensimmäisen maailmansodan aikana alkaneen maailman kapitalismin yleisen pulan kehittymisen pohjalla. Tämä yleinen pula pakottaa kapitalistisia maita lähtemään uuden sodan tielle. Ensi sijassa se pakottaa fasisetiset maat syöksymään uusiin sotaseikkailuihin. Voimme nähdä ennakoita, että tämän sodan tuloksena ei kapitalismi pelastu, vaan menee romahdusta kohden. Tämä sota tulee olemaan valtavampi ja ankarampi kuin se, jota käytiin 20 vuotta sitten. Siihen syöstään väistämättä kaikki kansat. Sota muodostuu hyvin pitkäaikaiseksi, ihmiskunta joutuu kokemaan mitä suurimpia kärsimyksiä. Mutta Neuvostoliiton olemassaolon ja maailman kansojen tietoisuuden kasvun ansiosta tulee tämän sodan kestäessä epäilemättä puhkeamaan suuria vallankumouksellisia sotia, jotka suuntautuvat kaikkia vastavallankumouksellisia voimia vastaan ja antavat tälle yleiselle sodalle ikuisen rauhan puolesta käytävän sodan luonteen. Siinäkin tapauksessa, että myöhemmin tulee vielä yksi sotien kausi, ei ikuisen maailmanrauhan aikakausi ole enää etäisen tulevaisuuden asia. Heti kun ihmiskunta tuhoaa kapitalismin se astuu ikuisen rauhan aikakauteen, silloin se ei enää tarvitse sotia. Silloin ei tarvita armeijoita, sotalaivoja, sotilaslentokoneita eikä myrkkysotamateriaalia. Silloin ei ihmiskunta tule enää milloinkaan näkemään sotia. Nyt jo alkanut vallankumouksellinen sota on osa tätä ikuisen rauhan puolesta käytävää sotaa. Sota Kiinan ja Japanin välillä, maiden, joiden väestömäärä on yli 500 miljoonaa henkeä, esittää tärkeätä osaa tässä ikuisen rauhan puolesta käytävässä sodassa. Kiinan kansan vapautus valloitetaan tässä sodassa. Vapautunut tulevaisuuden uusi Kiina on erottamaton osa vapautunutta tulevaisuuden uutta maailmaa. Tämän vuoksi

on meidän sodallamme japanilaisia anastajia vastaan myös ikuisen rauhan puolesta käytävän sodan luonne.

58. Kaikki historiassa käydyt sodat jakautuvat kahteen lajiin: oikeutettuihin ja epäoikeutettuihin. Kaikki edistykselliset sodat ovat oikeutettuja ja kaikki edistystä ehkäisevät sodat epäoikeutettuja. Me kommunistit taistelemme kaikkia epäoikeutettuja, edistystä ehkäiseviä sotia vastaan, mutta emme ole ainoastaan vastustamatta oikeutettuja sotia, vaan osallistummekin niihin aktiivisesti. Mutta me vastustamme epäoikeutettuja sotia, jollainen esimerkiksi ensimmäinen maailmansota oli. Molemmat puolet kävivät sitä sotaa imperialististen etujen puolesta, ja siitä syystä koko maailman kommunistit taistelivat päättävästi sellaista sotaa vastaan. Sodanvastaisen taistelun tie on tällainen: ennen kuin sota on puhjennut, on kaikin voimin pyrittävä sen ehkäisemiseen, mutta kun se on syttynyt, on käytettävä jokainen tilaisuus taisteluun sodalla sotaa vastaan, ts. käytävä oikeutettua sotaa epäoikeutettua sotaa vastaan. Japanin käymä sota on epäoikeutettua, edistystä ehkäisevää sotaa. Koko maailman kansojen, niiden joukossa Japanin kansan, tulee taistella ja ne taistelevatkin jo sitä vastaan. Mitä Kiinaan tulee, niin täällä ovat kaikki — kansanjoukoista hallitukseen saakka, kommunistisesta puolueesta kuomintangiin saakka — kohottaneet oikeudenmukaisuuden lipun ja käyvät kansallis-vallankumouksellista sotaa hyökkäystä vastaan. Meidän sotamme on pyhää, oikeutettua ja edistyksellistä sotaa rauhan puolesta — ei vain yhden maan rauhan puolesta, vaan maailmanrauhan puolesta, ei lyhytaikaisen rauhan puolesta, vaan ikuisen rauhan puolesta. Jotta tämä päämäärä saavutettaisiin, on käytävä taistelua elämästä ja kuolemasta, oltava valmiina millaisiin uhrauksiin tahansa ja kestettävä sitkeästi loppuun saakka, jatkettava taistelua, kunnes päämäärä on saavutettu. Vaikka uhrit tulevat olemaan suuria ja aikaa tarvitaan paljon, niin eteemme

piirtyy selvänä kuva uudesta maailmasta, jossa tulee vallitsemaan ikuinen rauha ja ikuinen valo.

Nykyisessä sodassa meitä innoittaa varmuus siitä, että me valloitamme juuri sellaisen uuden Kiinan, sellaisen uuden maailman, jossa tulee vallitsemaan ikuinen rauha ja ikuinen valo. Fasistit ja imperialistit tahtovat, että sodat jatkuisivat loppumattomiin. Me puolestamme tahdomme tehdä lopun sodista läheisessä tulevaisuudessa. Tätä varten tarvitaan ihmiskunnan enemmistön mitä suurimpia ponnistuksia. 450 miljoonaa kiinalaista muodostaa neljänneksen ihmiskunnasta. Jos me yksimielisillä ponnistuksillamme murskaamme japanilaisen imperialismiin ja luomme vapaan, tasa-arvoisen uuden Kiinan, niin se on epäilemättä suuri panos ikuisen maailmanrauhan valloittamiseen. Se ei ole joutava unelma. Yhteiskunnallisen ja taloudellisen kehityksen kulku koko maailmassa on jo lähentämässä meitä siihen. Tarvitaan vain ihmiskunnan enemmistön ponnistuksia, ja muutaman vuosikymmenen kuluttua meidän päämäärämme tulee epäilemättä saavutetuksi.

Tietoinen toiminta sodassa

59. Kaikki edellä sanottu selittää meille, miksi sodasta tulee pitkälinen ja miksi lopullinen voitto tulee kuulumaan Kiinalle. Tähän saakka on kysymys ollut pääasiassa siitä, mikä tutkimuksemme esine on ja mitä se ei ole. Nyt siirrymme kysymykseen, miten pitää toimia ja miten ei pidä toimia. Miten pitkällistä sotaa on käytävä? Miten lopullinen voitto valloitetaan? Näihin kysymyksiin haluamme seuraavassa vastata. Tässä tarkoituksessa valotamme seuraavia ongelmia: tietoinen toiminta sodassa, sota ja politiikka, poliittinen liikekannallepano sodassa japanilaisia anastajia vastaan, sodan tavoitteet, hyökkäysoimet puolustussodassa, yllätys-hyökkäykset pitkällisessä sodassa, ulkolinjoilla suoritettavat

sotatoimet sisälinjoilla käytävässä sodassa; aloite, joustavuus ja suunnitelmallisuus, säännöllisten joukkojen käymä liikuntasota, sissisota, asemasota, tuhoamissota ja näännytyssota, vihollisen harhaiskujen hyväksikäytön mahdollisuus, kysymys ratkaisutaistelusta japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa; kansa ja armeija — voiton perusta.

Aloitamme tietoista toimintaa koskevasta kysymyksestä.

60. Kun me vastustamme subjektivistista asioihin suhtautumista, niin se merkitsee, että vastustamme joidenkin ihmisten sellaisia katsomuksia, jotka eivät perustu objektiiviseen todellisuuteen eivätkä vastaa sitä, vaan ovat pelkkää sepittelyä tai vääriä väitteitä. Jos tuollaisten katsomusten mukaisesti toimitaan, niin epäonnistuminen on väistämätön. Juuri siksi on sellaisia katsomuksia vastustettava. Mutta kaikkien tekojen suorittajina ovat ihmiset; ilman ihmisten osallistumista ei pitkälinen sota eikä lopullinen voitto tule itsestään. Ennenkuin ihmiset jotakin tekevät, on heidän kehitettävä objektiivisen todellisuuden pohjalla tiettyjä ajatuksia, väittämiä ja katsomuksia, laadittava suunnitelmia, viitottettava toiminnan linja, politiikka, strategia ja taktiikka, ja vasta silloin he voivat toimia menestyksellisesti. Ajatukset, väittämät jne. ovat subjektiivisia ilmiöitä, mutta menettely ja toiminta on subjektiivisen ilmenemistä objektiivisessa. Ajatukset ja teot ovat ihmiselle ominaista toimintaa. Tätä toimintaa sanomme »tietoiseksi toiminnaksi», ja se on ihmiselle luonteenomainen piirre. Kaikki objektiiviseen todellisuuteen perustuvat ja sitä vastaavat ajatukset ovat oikeita, kaikenlainen oikeihin ajatuksiin perustuva menettely ja toiminta on myös oikeaa. Juuri sellaisia ajatuksia ja tekoja, sellaista tietoista toimintaa meidän onkin kehitettävä. Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan tavoitteena on imperialistien karkottaminen ja vanhan Kiinan muuttaminen uudeksi Kiinaksi. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi on saatava liikkeelle koko Kiinan kansa ja kehi-

tettävä kaikessa sen tietoista, japanilaisia anastajia vastaan suuntautuvaa toimintaa. Mutta jos istutaan kädet ristissä, odottaa meitä ainoastaan orjuutus. Silloin emme saa nähdä pitkällistä sotaa emmekä lopullista voittoa.

61. Tietoinen toiminta on ihmiselle ominainen piirre. Tämä piirre esiintyy korostettuna sodan aikana. Sodan lopputulos riippuu tietenkin myös monista molemmille sotiville puolille ominaisista edellytyksistä — sotilaallisista, poliittisista, taloudellisista ja maantieteellisistä, samoin sodan luonteesta ja kansainvälisestä avusta. Mutta sodan lopputulos ei riipu vain näistä edellytyksistä. Näihin edellytyksiin sisältyy vain sodan tämän tai tuon lopputuloksen mahdollisuus. Itsestään ne eivät tuo voittoa eivätkä tappiota. Sodan lopputuloksen ratkaisemiseen tarvitaan vielä subjektiivisia ponnistuksia, ts. sodan johtamista ja sodankäyntiä, toisin sanoen tietoista toimintaa sodassa.

62. Sotilaallinen johtaja ei voi saavuttaa voittoa menemällä objektiivisten edellytysten asettamien puitteiden ulkopuolelle, mutta hän voi ja hänen täytyy tehokkaasti pyrkiä voittoon näiden edellytysten puitteissa. Sotilaallisen johtajan toiminnan areena rajoittuu siihen minkä objektiiviset edellytykset antavat myöten, mutta tällä areenalla hän voi luoda monta värikästä ja suurenmoista näytelmää. Tietyllä objektiivisella aineellisella pohjalla tulee komentajiemme panna liikkeelle meidän voimamme japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa ja armeijan johtoon astuttuaan kukistaa kansalliset vihollisemme muuttaakseen yhteiskuntamme ja hyökkäyksestä ja sorrosta kärsivän maamme toiseksi ja rakentaakseen vapaan, tasa-arvoisen uuden Kiinan. Tätä varten on subjektiivinen johtamisen taito meille tarpeellinen ja välttämätön. Me olemme sitä vastaan, että komentaja irroittuu japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan objektiivisista edellytyksistä ja muuttuu tappelupukariksi, joka sokeasti heittelehtii sinne

tänne; me tahdomme, että jokaisesta komentajasta tulisi tässä sodassa rohkea ja viisas sotapäällikkö. Sellaiselta sotapäälliköltä vaaditaan paitsi urhoollisuutta, joka saa vastustajan vapisemaan, myös taitoa ohjata koko sodan kulkua kaikissa sen muutoksissa ja kehityksessä. Komentaja ei saa hukkuu sodan valtameren, hänen pitää uida taitavasti ja varmasti päästäkseen voiton rannalle. Strategia ja taktiikka, sodan johtamisen lait, ovat taitoa uida sodan valtameressä.

Sota ja politiikka

63. »Sota on politiikan jatkoa...» Se merkitsee, että sota on politiikkaa. Sota sellaisenaan on toimintaa, jolla on poliittinen luonne, eikä muinaisista ajoista lähtien ole ollut sotaa, jolla ei olisi poliittista luonnetta. Sota japanilaisia anastajia vastaan on yleiskansallista vallankumouksellista sotaa. Siinä saavutettava voitto ei ole erotettavissa sodan poliittisesta tavoitteesta — japanilaisten imperialistien karkottamisesta ja vapaan, tasa-arvoisen uuden Kiinan luomisesta. Se ei ole mahdollista, ellei toteuteta sitkeään sodankäyntiin ja yhteisrintamapolitiikan päättävään toteuttamiseen tähtäävää yleislinjaa. Se on mahdotonta ilman koko kansan saattamista liikekannalle, ilman sellaisten poliittisten periaatteiden toteuttamista kuin upseerien yhteenkuuluvuus sotamiesten kanssa ja armeijan yhteenkuuluvuus kansan kanssa, vihollisen armeijan hajoittaminen sisältäpäin jne. Se on mahdotonta ilman yhteisrintamapolitiikan oikeaa toteuttamista, ilman kulttuurin saattamista liikekannalle. Se on mahdotonta, ellei ponnistella kansainvälisen avun saamiseksi ja tuen saamiseksi vihollismaan kansan taholta. Sanalla sanoen, sotaa ei voida hetkeksikään irroittaa politiikasta. Jos sotilashenkilöillä, jotka käyvät sotaa japanilaisia anastajia vastaan, ilmenee yliolkaista suhtautu-

mista politiikkaan, pyrkimystä sodan eristämiseen politiikasta, sodan kohottamiseen absoluutiksi, on sellaista pidettävä virheenä, joka on oikaistava.

64. Mutta sodalla on oma erikoislaatunsa. Se merkitsee, että sota ei ole aivan samaa kuin politiikka yleensä. »Sota on politiikan jatkoa toisenlaisin keinoin»¹⁴. Kun politiikka tietyllä kehitysvaiheella päästyään ei enää pysty kehittymään entiseen tapaan, syttyy sota, jotta voitaisiin raivata pois politiikan tielle tulleet esteet. Niinpä Kiinan puolittain riippumaton asema oli esteenä japanilaisen imperialismin politiikan kehittämiseksi, ja Japani aloitti hyökkäyssodan raivatakseen tieltään tämän esteen. Entä Kiina? Imperialistinen sorto on jo kauan muodostunut esteeksi Kiinan porvarillis-demokraattisen vallankumouksen tielle. Siitä syystä on Kiinassa käyty monta kertaa vapaussotia, jotka on aiheuttanut pyrkimys tämän esteen poistamiseen. Nyt Japani on turvautunut sotaan tukkiakseen täydellisesti tien Kiinan vallankumouksen etenemiseltä. Siksi meidän on pakko käydä sotaa japanilaisia anastajia vastaan, ja me olemme vakavasti päättäneet raivata tämän esteen tieltämme. Kun este on poistettu ja poliittinen tavoite saavutettu, päättyy sota. Siihen saakka, kunnes este on raivattu pohjaan myöten, täytyy jatkaa sotaa, jotta työ suoritettaisiin päätökseen saakka. Niinpä jos olisi ihmisiä, jotka yrittäisivät ryhtyä hieromaan sovintoa vihollisen kanssa ennenkuin sota japanilaisia anastajia vastaan on saatettu päätökseen, niin heidän yrityksistään ei kuitenkaan tulisi yhtään mitään: ja vaikkapa se heille joistakin syistä onnistuisikin, sota syttyisi kuitenkin uudestaan, laajat kansanjoukot eivät hyväksyisi sellaista sodan lopputulosta ja ryhtyisivät varmasti jatkamaan sitä sen poliittisten tavoitteiden täydelliseen saavuttamiseen saakka. Voidaan siis sanoa, että politiikka on veretöntä sotaa, sota veristä politiikkaa.

65. Sodan omalaatuisuutta vastaavasti syntyy kokonainen

yhdistelmä sotaa palvelevia erikoisjärjestöjä, kokonainen järjestelmä sodankäynnin erikoismenetelmiä, omalaatuinen sodan prosessi. Sellaisia järjestöjä ovat armeija ja kaikki mitä siihen kuuluu; sellaisia menetelmiä ovat sotatoimien johtamista palveleva strategia ja taktiikka. Sodan prosessi on ihmisten omalaatuista toimintamuotoa, jossa sotaa käyvät armeijat, soveltaen itselleen edullista ja vastustajalle epäedullista strategiaa ja taktiikkaa, hyökkäävät tai puolustautuvat. Tästä syystä sotakokemus on erikoislaatuista kokemusta, ja kaikkien siihen osallistuvien on luovuttava rauhanaikaisista tottumuksista ja järjestyttävä uudelleen sotilaalliseen tapaan. Vain siten on voitto saavutettavissa.

Poliittinen liikekannallepano japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa

66. Ilman kansan laajaa ja syvää poliittista liikekannallepanoa on mahdotonta saavuttaa voittoa sellaisessa suuressa kansallis-vallankumouksellisessa sodassa. Se seikka, että ennen sodan alkamista ei suoritettu poliittista liikekannallepanoa taisteluun japanilaisia anastajia vastaan, oli suuri laiminlyönti Kiinan taholta, ja niin ollen me jäimme heti vihollisesta jälkeen yhden siirron verran. Eikä vielä nytkään, kun sota on alkanut, suoriteta poliittista liikekannallepanoa läheskään kaikkialla, eikä sen syvyydestä voida puhuaakaan. Väestön suuri enemmistö saa vastustajan tykkitulesta ja lentokoneiden pommeista tiedon sodasta. Sekin on jonkinlaista liikekannallepanoa, mutta sitä suorittaa vastustaja meidän puolestamme, emme me itse. Ne jotka asuvat etäisillä seuduilla eivätkä kuule tykkien ammuntaa, elävät yhä vieläkin häiriintymättömässä levossa. Asiantilaa on muutettava, muutoin emme saa voittoa tässä sodassa, jota käydään elämästä ja kuolemasta. Me emme saa

missään tapauksessa jäädä vihollisesta siirtoakaan jälkeen, on päinvastoin pyrittävä kaikin voimin korvaamaan laiminlyöty siirto, saatava poliittinen liikekannallepano täyteen vauhtiin, jotta saisimme yliotteen vihollisesta. Tästä siirrosta riippuu hyvin paljon. Se että me olemme vihollista heikompia aseistuksessa ja muussa sellaisessa, on toisarvoinen seikka. Poliittinen liikekannallepano sitävastoin on todella ensiarvoisen tärkeä siirto. Jos koko kansa saadaan liikekannalle, ei se tiedä vastustajalle hyvää, se tulee syöstyksi onnettomuuksien kurimukseen. Silloin luodaankin edellytykset meidän vajavaisuuksiemme täyttämiseksi aseistuksen ym. alalla, luodaan edellytykset sodan kaikkien vaikeuksien voittamiselle. Jotta voitetaisiin, on käytävä sitkeästi sotaa, toteutettava päättävästi yhteisrintamapolitiikkaa, pidettävä kiinni sitkeästi pitkällisen sodan kurssista. Mutta tätä ei voida saavuttaa ilman kansan liikekannallepanoa. Kun toivotaan voittoa ja väheksytään poliittista liikekannallepanoa, niin se on yhtä kuin »valjastaa hevonen häntä edellä». Silloin ei voitosta voi tietenkään olla puhuttakaan.

67. Mitä poliittinen liikekannallepano on? On ennen kaikkea kerrottava armeijalle ja kansalle sodan poliittisesta päämäärästä. Jokainen sotilas ja jokainen kansalainen on saatava ymmärtämään, mitä varten sotaa on käytävä, mitä tekemistä hänellä on henkilökohtaisesti sodan kanssa. Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan poliittinen tavoite on japanilaisien imperialistien karkottaminen ja vapaan, tasa-arvoisen uuden Kiinan rakentaminen. Tästä tavoitteesta on kerrottava koko armeijalle ja koko kansalle. Vain tällä ehdolla saadaan niissä herätetyksi kiihkeä pyrkimys taistella japanilaisia anastajia vastaan ja silloin sadat miljoonat tuovat yhtenä miehenä kaikkensa tämän sodan alttarille. Edelleen, pelkkä sodan päämäärän selittäminen ei vielä riitä: on selitettävä lisäksi tämän päämäärän saavuttamiseen tähtäävät toimenpiteet ja politiik-

ka. Mutta tämä merkitsee, että tarvitaan myös poliittista ohjelmaa. Nyt on jo laadittu 10 kohtaa käsittävä »Japanille tehtävän vastarinnan ja isänmaan pelastamisen ohjelma» sekä »Japanille tehtävän vastarinnan ja valtion rakentamisen ohjelma». Ne on tehtävä tunnetuiksi armeijan ja kansan keskuudessa, on saatava liikkeelle koko armeija ja kansa toteuttamaan näitä ohjelmia. Ilman selvää ja konkreettista poliittista ohjelmaa ei saada liikkeelle koko armeijaa ja koko kansaa viemään japanilaisia anastajia vastaan käytävää sotaa päätökseen. Edelleen nousee kysymys, miten liikekannallepano on suoritettava? Liikekannallepanon suorittamiseksi on käytettävä suullisia esityksiä, lehtisiä ja julisteita, sanomalehtiä, kirjasia ja kirjoja, teatteria ja elokuvia, kouluja, kansan joukkojärjestöjä ja aktiivijäseniä. Se mitä nyt tehdään kuomintangin valta-alueilla, on vähäistä, vain pisara meressä, eivätkä tässä työssä käytetyt menetelmäkään vastaa kansan makua: ne ovat hengeltään kansalle vieraita. Asiantilaa on perinpohjin muutettava. Ja vihdoin, ei pidä tyytyä vain kerralla suoritettuun kamppailuun. Poliittista liikekannallepanoa sotaan japanilaisia anastajia vastaan on suoritettava alituisesti. Ei pidä tietenkään loputtomasti pöntätä kansan päähän ulkoa opittua poliittista ohjelmaa; sellaista ikävystyttävää pajatusta ei kukaan rupea kuuntelemaankaan. Poliittinen liikekannallepano on sidottava sodan kulkuun, sotilaiden ja tavallisen kansan elämään, siitä on tehtävä vakituinen työ. Se on valtavan suuri asia. Siitä riippuu ensi kädessä voitto sodassa.

Sodan tavoitteet

68. Tässä ei ole puhe sodan poliittisista päämääristä, sillä japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan poliittisesta päämäärästä puhuimme jo edellä — se päämäärä on japanilaisten

imperialistien karkottaminen ja vapaan, tasa-arvoisen uuden Kiinan rakentaminen. Tässä kohdassa koskettelemme sodan perustavoitetta, tarkastellen sotaa »verisenä politiikkana», kahden armeijan välisenä toistensa tuhoamisena. Sodalla ei pyritä mihinkään muuhun tavoitteeseen kuin »omien voimien säilyttämiseen ja vastustajan voimien tuhoamiseen» (vastustajan voimien tuhoamisella tarkoitetaan sen aseistariisumista ja niin sanottua »vihollisen tekemistä vastustuskyvyttömäksi», eikä sen täydellistä fyysillistä tuhoamista). Ennen vanhaan sodassa käytettiin keihästä ja kilpeä. Keihäs palveli hyökkäystä, vastustajan tuhoamista, kilpi puolustusta, omaa suojaamista. Meidän päiviimme saakka on kaikenlainen aseistus ollut näiden kahdenlaisten aseiden edelleenkehittämistä. Pommikoneet, konekiväärit, kauaskantoiset tykit, myrkyttävät taisteluvälineet — kaikki tämä on jatkanut keihään kehitystä; pommisuojaajat, teräskypärät, betonilinnakkeet ja kaasunaamarit ovat jatkaneet kilven kehitystä. Hyökkäysvaunut ovat uusia aseita, joissa keihäs ja kilpi yhtyvät. Hyökkäys on pääkeino vastustajan voimien tuhoamiseen, mutta puolustustakaan ei saa heittää pois laskuista. Hyökkäyksen tavoitteena on vastustajan voimien välitön tuhoaminen ja samalla omien voimien säilyttäminen, sillä ellet sinä tuhoa vihollista, hän tuhoaa sinut. Puolustus palvelee välittömästi omien voimien säilyttämistä, mutta se on samalla apukeino hyökkäykselle tahi valmistelua hyökkäykseen siirtymiselle. Perääntyminen kuuluu puolustukseen ja on puolustuksen jatkoa, kun taas takaa-ajo on hyökkäyksen jatkoa. On huomautettava, että vastustajan voimien tuhoaminen on sodan päätavoite, kun taas omien voimien säilyttäminen sivutavoite, sillä vain vastustajan voimien joukkotuhoaminen voi tehokkaasti turvata omien voimien säilymisen. Tästä seuraa, että hyökkäys tärkeimpänä keinona vastustajan voimien tuhoamiseen esittää pääosaa, ja puolustus apukeinona vihollisen voimien tuhoamiseen ja eräänä keinona

omien voimien säilyttämiseen esittää toisarvoista osaa. Vaikka sodan käytännössä suurin osa ajasta kuluukin puolustukseen ja pienempi osa hyökkäykseen, niin jos sodan kulkua tarkastellaan kokonaisuutena, pysyy hyökkäys sittenkin pääasiallisena keinona.

69. Miten on selitettävissä, että sodassa kehoitetaan sankarilliseen itsensä uhraamiseen? Eikö se ole ristiriidassa »omien voimien säilyttämisen» vaatimuksen kanssa? Ei ole. Ne ovat vastakohtia, mutta ne edellyttävät toisiaan. Sota on veristä politiikkaa, josta on maksettava joskus hyvinkin kallis hinta. Uhraamalla tilapäisesti osan voimia (luopumalla voimien säilyttämisestä) pyritään kaikkien voimien säilyttämiseen ainiaaksi. Kun sanomme, että hyökkäys, jonka perustarkoituksena on vastustajan voimien tuhoaminen, täyttää samalla voimien säilyttämistehtävää, niin me lähdemme juuri tästä seikasta. Se, että puolustukseen on ehdottomasti sisällytettävä samalla hyökkäys, eikä vain pelkkä puolustus puhtaassa muodossaan, on oikein samasta syystä.

70. Omien voimien säilyttäminen ja vastustajan voimien tuhoaminen sodan tavoitteena on sodan ydinkysymys ja muodostaa kaikkien sotatoimien perustan. Tämä sodan ydinkysymys lyö leimansa koko sotaan, puhtaasti teknillisistä otteista aina strategiaan saakka. Mainittu sodan tavoite — omien voimien säilyttäminen ja vastustajan voimien tuhoaminen — on sodan pääperiaate, ja kaikki taistelukoulutuksen, taktiikan, operatiivisen taidon ja strategian säännöt ja periaatteet ovat siihen erottamattomasti sidotut. Jalkaväen taistelun säännöt sanovat: »suojaa itseäsi ja tulita». Mitä se merkitsee? Ensimmäinen on tarpeen omien voimien säilyttämistä, toinen vastustajan voimien tuhoamista varten. Edellinen on synnyttänyt sellaiset itsesuojelun muodot kuin maaston pinnanmuodostuksen ja paikallisten esineiden hyväksikäytön,

juoksusiirrot, avorivistöt, jälkimmäinen — tulitettavan etumaaston raivauksen, tulenjärjestelyn jne. Taktiikassa käytetään iskujoukkoja, sitovia joukkoja ja reservejä. Ensimmäisten tarkoituksena on vastustajan voimien tuhoaminen, toisten — omien voimien säilyttäminen, kolmansia käytetään jompaankumpaan tarkoitukseen tilanteesta riippuen: joko tukemaan iskuvoimia tai vastustajan takaa-ajoon, ts. vastustajan voimien tuhoamiseen, tai tukemaan vastustajaa sitovia voimia tai suojeluun, ts. omien voimien säilyttämiseen. Näin ollen, taistelukoulutuksen periaatteet sekä taktiikan, operatiivisen taidon ja strategian lait kuin myös kaikki teknilliset otteet, taktilliset, operatiiviset ja strategiset sotatoimet ovat erottamattomasti sidotut sodan tavoitteeseen. Koko sota palvelee tätä tavoitetta, se lyö leimansa sodan koko kulkuun alusta loppuun saakka.

71. Sotilaalliset johtajat, arvoasteista riippumatta, eivät pysty johtamaan sotaa japanilaisia anastajia vastaan, elleivät he ota huomioon Kiinan ja Japanin suoraan vastakkaisia tärkeimpiä erikoisuuksia ja tätä sodan tavoitetta. Molempien sotivien puolien tärkeimmät toisilleen vastakkaiset erikoisuudet ilmenevät todellisuudessa sotatoimien kestäessä ja muodostuvat molemminpuoliseksi taisteluksi omien voimien säilyttämisestä ja vastustajan voimien tuhoamisesta. Meille ovat sodan tehtävät siinä, että pyrimme kaikin voimin saavuttamaan suuren tai pienen voiton jokaisessa taistelussa, riisumaan jokaisessa taistelussa aseista osan vastustajan voimista, tekemään käyttökelvottomaksi osan sen elävästä voimasta ja tekniikasta. Tuollaisten osittaisten menestysten karttuminen vihollisen tuhoamisessa tuo meille suuren strategisen voiton, ja silloin me saavutamme poliittisen päämäärämme — karkotamme vastustajan lopullisesti maastamme, suojaamme isänmaan ja rakennamme uuden **Kiinan**.

**Hyökkäystoimet puolustussodassa, yllätyshyökkäykset
pitkällisessä sodassa ja ulkolinjoilla suoritettavat
sotatoimet sisälinjoilla käytävässä sodassa**

72. Tarkastelkaamme nyt konkreettista strategista linjaa japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa. Sanoimme jo, että meidän strateginen linjamme japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa on suuntautuminen pitkälliseen sotaan, ja se on aivan oikein. Mutta se on yleinen eikä konkreettinen linjan määrittely. Miten pitkällistä sotaa on käytävä konkreettisesti? Ryhtykäämme selvittämään tätä kysymystä. Vastauksemme on tällainen: ensimmäisessä ja toisessa vaiheessa, jolloin vastustaja hyökkää, mutta siirtyy sitten valtaamansa alueen varmistamiseen, on strategisen puolustuksen ohella käytävä hyökkäystaisteluja, pitkälliseen sotaan suuntautuvan strategian ohella on suoritettava yllätyshyökkäyksiä operatiivisessa ja taktillisessa mitassa, ja strategisessa suhteessa sisälinjoilla oltaessa on käytävä taisteluja ulkolinjoilla. Kolmannessa vaiheessa me siirrymme strategiin vastahyökkäykseen.

73. Sen johdosta, että Japani on voimakas imperialistinen valtio ja me heikko puolisiirtomaa ja puolifeodaalinen valtio, Japani suorittaa strategista hyökkäystä, me sensijaan olemme strategisessa puolustuksessa. Japani yrittää soveltaa pikaisen sodan strategiaa, mutta meidän on tietoisesti noudatettava pitkällisen sodan strategiaa. Japani käyttää sotilaallisesti katsoen varsin voimakkaan armeijansa, johon kuuluu muutamia kymmeniä divisioonaa (nykyisin jo yli 30 divisioonaa), samoin osan sotalaivastoaan Kiinan ympäröimiseen ja saartamiseen maalta ja mereltä, ja sen ilmavoimat pommittavat Kiinaa. Tällä hetkellä sen armeija on jo miehittänyt laajan, Paotousta Hantšouhun ulottuvan rintaman, sen sotalaivasto on lähellä Fukienin ja Kuangtungin maakuntien rannikkoa, ja niin

ollen se käy sotaa valtavan pitkällä ulkolinjoilla. Me sensijaan käymme sotaa sisälinjoilla. Kaikki tämä on tulosta siitä erikoisuudesta, että vastustaja on voimakas, me heikkoja. Sellainen on tilanteen yksi puoli.

74. Toisaalta on kuitenkin nähtävänämme aivan päinvastainen kuva. Vaikka Japani on voimakas, se kokee elävän voiman puutetta, kun taas Kiinalla, vaikka se onkin heikko, on valtavan suuri alue, monilukuinen väestö ja suuri armeija. Tästä johtuu kaksi tärkeätä seurausta. Ensiksikin, vastustaja pysyy, astuttuaan vähälukuisine armeijoinen suuren maan kamalalle, miehittämään vain jonkin osan sen suurista kaupungeista, tärkeimmistä yhteyslinjoista ja joistakin tasankoseuduista. Japanilaisten valtaamalle alueelle jää siis laajoja seutuja, joita he eivät pysty miehittämään. Tämä avaa meille laajan tilan sissisodan kehittämiseen. Vaikka vihollinen pääsisi linjalle Kanton—Vuhan—Lantšou ja valtaisi siihen liittyvät alueet, niin alueiden valtaaminen siitä edemmäksi on sille jo vaikeata. Ja tämä tarjoaa Kiinalle varsinaisen selustan ja keskeisen tukialueen pitkällisen sodan käyntiä ja lopullisen voiton valloittamista varten. Toiseksi, kun vastustaja hyökkää pienin voimin ja sitä vastassa on monilukuinen armeija, joutuu se väistämättä saarrokseseen. Hyökätessään meitä vastaan eri tahoilta, vastustaja on strategisilla ulkolinjoilla, me sisäisillä, vastustaja suorittaa strategista hyökkäystä, me olemme strategisessa puolustuksessa. Saattaa näyttää, että se on meille hyvin epäedullista. Mutta itse asiassa meille avautuu tilaisuus käyttää hyväksemme kahta vahvaa puoltamme — alueen laajuutta ja armeijan suurta lukumäärää, ja sen sijaan, että kävisimme asemasotaa puolustaen itsepintaisesti joitakin kohteita, voimme soveltaa liikuntasodan joustavia menetelmiä, panna yhtä vastustajan divisioonaa vastaan useampia omia divisiooniamme, sen kymmentätuhatta sotamiestä vastaan useita kymmeniä tuhansia omia sotilaitamme, käydä eri

tahoilta vihollisen kimppuun joka suunnalla missä se hyökkää, saartaa vastustajan yllättäen jollakin suunnalla ja hyökätä sitä vastaan ulkolinjoilta toimien. Näin ollen vastustajan, joka strategisessa suhteessa toimii ulkolinjoilla ja suorittaa strategista hyökkäystä, on pakko käydä taisteluja sisälinjoilla ja siirtyä puolustukseen. Sitävastoin meidän joukkomme, jotka strategisessa katsannossa toimivat sisälinjoilla ja ovat strategisessa puolustuksessa, toimivat eri taisteluissa ulkolinjoilla ja hyökkäävät. Niin tulee käymään vihollisen yhdellä etene-missuunnalla, samoin tulee käymään kaikilla muillakin. Nämä kaksi seikkaa johtuvat siitä erikoisuudesta, että vastustajan maa on pieni, meidän maamme suuri.

Edelleen, vaikka vastustajan armeija on vähälukuinen, on se sensijaan voimakas (aseistukseltaan ja taistelukoulutukseltaan), kun taas meidän armeijamme, vaikka se on monilukuinen, on kuitenkin heikko (taaskin vain aseistukseltaan ja taistelukoulutukseltaan, mutta ei taisteluhengeltään). Sen vuoksi meidän tulee eri taisteluissa iskeä vastustajaa määrällisellä ylivoimallamme, antaen ulkolinjoilta iskuja sen sisälinjoilla oleville joukoille, mutta suuntautuen myöskin yllätys-hyökkäyksiin. Tätä varten meidän on yleensä puhuen lyötävä vastustajaa sen ollessa marssilla ja pidättäydyttävä hyökkäämästä sen varuskuntia ja paikallaan olevia joukko-osastoja vastaan. Meidän täytyy edeltäkäsinkin keskittää suuria voimia niiden teiden varsille, joita vastustaja tulee tietävästi kulkemaan, ja sen ollessa marssilla saarrettava se ja hyökättävä sen kimppuun äkkiarvaamatta, antamatta sille tilaisuutta tointumiseen ja nopeasti vietävä taistelu päätökseen. Jos isku suoritetaan onnistuneesti, niin vastustaja tulee joko tuhotuksi kokonaan tahi suuremmalta tai pienemmältä osalta voimiaan. Ja vaikka taistelun kulku olisi meille epäsuotuisakin, kärsii vihollinen kuitenkin suuria menetyksiä kaatuneina ja haavoituneina. Niin täytyy käydä yhdessä taistelussa, niin täytyy

käydä kaikissa muissakin. Älkäämme toivoko paljoa, mutta jos meidän onnistuisi vaikkapa vain kerran kuukaudessa voittaa sellainen verraten suuri taistelu, jollainen käytiin esimerkiksi Pinghsingkuanin tai Taiertšuangin luona, niin se horjuttaisi pahasti vastustajan taisteluhenkeä, kohottaisi meidän armeijamme taisteluhenkeä ja aiheuttaisi myötätuntoista vastakaikua koko maailmassa. Ottaessamme siis strategisen suunnan pitkälliseen sotaan, me toteutamme taistelukentillä suuntautumista yllätyshyökkäyksiin, kun taas vastustajan, joka on ottanut strategisen suuntauksen lyhytaikaiseen sotaan, on monilukuisten taisteluissa kärsimiensä tappioiden johdosta pakko siirtyä pitkälliseen sotaan.

75. Edellä luonnehdittu suuntaus operatiivisen ja taktillisen mittakaavan sotatoimissa voidaan ilmaista yleisellä määritelmällä: »yllätyksellistä hyökkäystoimintaa ulkolinjoilla». Se on päinvastainen meidän strategiselle suuntauksellemme: »pitkällinen puolustussota sisälinjoilla», mutta sepä juuri onkin välttämätöntä tämän strategisen suuntauksen toteuttamiselle. Jos me myös operatiivisessa ja taktillisessa mitassa suoritettavissa sotatoimissamme alkaisimme suuntautua pitkällisiin torjuntataisteluihin sisälinjoilla, kuten tehtiin esimerkiksi japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan alkuvaiheessa, niin se ei lainkaan vastaisi niitä kahta seikkaa, että vastustajan pientä maata vastassa on meidän suuri maamme ja voimakasta Japanin armeijaa vastassa on meidän heikko armeijamme. Siinä tapauksessa emme milloinkaan saavuttaisi strategista tavoitettamme, emme saavuttaisi sodan pitkittymistä ja vastustaja löisi meidät. Juuri tästä syystä me olemme kaiken aikaa vaatineet ja vaadimme edelleenkin, että on muodostettava vastaava määrä suuria kenttäarmeijan ryhmiä, jotka ovat miesvahvuudeltaan kaksi, kolme jopa neljäkin kertaa voimakkaammat kuin mikään vastustajan taisteluryhmä. Nämä ryhmät tulevat edellä esitettyä suuntausta noudattaen taistele-

maan vihollista vastaan laajoilla näyttämöillä. Tämä suuntaus pätee niin säännöllisen armeijan toimintaan kuin sissisotaankin nähden, ja tässä sitä on ehdottomasti sovellettava. Se ei ole sovellettavissa ainoastaan jossakin tietyssä sodan vaiheessa, vaan koko sodan kestäessä. Strategisen vastahyökkäyksen vaiheessa, jolloin meidän teknillinen varustelumme kohoaa huomattavasti, jopa silloinkin, kun vastustajan ylivoima hupe-nee kokonaan, me saamme, jatkaessamme ylivoimaamme käyttäen yllättäviä hyökkäystoimia ulkolinjoilla, entistä suurempia tilaisuuksia joukkoluontoiseen vankien ja sotasaaliin kaappamiseen. Kuvitelkaamme esimerkiksi, että asetamme yhtä vihollisdivisioonaa vastaan kaksi, kolme tai neljä omaa divisioonaamme, jotka lisäksi ovat koneellistettuja; sitä varmemmin pystymme silloin tuhoamaan tuon divisioonan. Muutaman voimamiehen on helppo voittaa yksi, se on aakkostotuus.

76. Jos toteutamme taistelukentillä päättävästi suuntausta ulkolinjoilla suoritettaviin yllättäviin hyökkäystoimiin, muutamme samalla omaksi hyväksemme voimasuhteen, ei vain taistelukentillä, vaan vähitellen myös koko sodan kulussa. Jos me hyökkäämme taistelukentillä, mutta vastustaja puolustautuu, jos meidän ylivoimaiset joukkomme toimivat ulkolinjoilla, mutta meitä vähälukuisempi vastustaja toimii sisälinjoilla, jos me toimimme ripeästi, mutta vastustaja ei enää jaksaa pitkittää taistelua apuvoimia odottaessaan, vaikka se sitä yrittääkin — niin silloin vastustaja muuttuu voimakkaasta heikoksi ja menettää ylivoimansa, mutta me muutamme päinvastoin heikosta osapuolesta voimakkaaksi ja saavutamme ylivoiman. Monien sellaisten voitokkaiden taisteluiden tuloksena tapahtuu muutos yleisessä voimasuhteessa. Se merkitsee, että saavutettuumme paljon voittoja taistelukentillä ulkolinjoilla suoritettavissa ripeissä hyökkäyksissä me lisäämme vähitellen omia voimiamme ja heikennämme vastustajaa, eikä tämä voi olla johtamatta yleisen voima- ja paremmuussuhteen

muuttumiseen meidän ja vihollisen välillä. Ja silloin me voimme, käyttäen näiden voimien ohella hyväksemme kaikkia muitakin meille suotuisia olosuhteita Kiinassa, muutoksia Japanin sisäisessä tilanteessa ja suotuisaa kansainvälistä tilannetta, saavuttaa voimien tasapainon ja siten myös ylivoiman viholliseen nähden. Silloin juuri tuleekin hetki meidän vastahyökkäyksellemme ja vastustajan karkottamiselle maastamme.

77. Sota on voimien kilpataistelua, mutta sodan kestäessä nämä voimat muuttuvat alkuperäiseen tilaansa verraten. Tällöin tulevatkin ratkaiseviksi tekijöiksi subjektiiviset ponnistukset, jotka suunnataan siihen, että saavutetaan mahdollisimman monia voittoja ja tehdään mahdollisimman vähän virheitä. Objektiiviset edellytykset tarjoavat mahdollisuuden tuontapaisille muutoksille, mutta tämän mahdollisuuden muuttamiseen todellisuudeksi vaaditaan oikeata linjaa ja subjektiivisia ponnisteluja. Sellaisessa tilanteessa on ratkaiseva merkitys subjektiivisella tekijällä.

Aloite, joustavuus ja suunnitelmallisuus

78. Painopiste edellä esitetyssä suuntauksessa ulkolinjoilla suoritettaviin ripeihin taktillisiin ja operatiivisiin hyökkäystoimiin on hyökkäyksessä. Ulkolinjoilla tarkoitetaan hyökkääjän asemaa vastustajaan nähden, kun taas ripeys luonnehtii hyökkäyksen vauhtia. Tämänvuoksi sanomme: »ripeitä hyökkäystoimia ulkolinjoilla». Se on aivan oikea suuntaus pitkällisen sodan käymisessä, se on toisin sanoen suuntautumista liikuntasotaan. Mutta tämän suuntauksen soveltaminen ei ole ajateltavissa ilman aloitteellisuutta, joustavuutta ja suunnitelmallisuutta. Ryhdymme nyt näiden kolmen kysymyksen tarkasteluun.

79. Olemme jo aikaisemmin puhuneet tietoisesta toiminnasta, miksi siis palaamme nyt kysymykseen aloitteellisuudesta.

desta? Kuten edellä osoitettiin, tarkoitetaan tietoisella toiminnalla tietoisia tekoja ja tietoisia ponnisteluja, jotka ovat ominaisia ihmiselle ja ilmenevät erittäin korostettuina sodassa. Mitä tulee aloitteellisuuteen, josta nyt on kysymys, niin se merkitsee toiminnan vapautta sotajoukoille, erotukseksi siitä asemasta, jossa joukot menettävät tämän vapauden ja joutuvat passiivisuuden tilaan. Armeijalle on toiminnan vapaus elintärkeä välttämättömyys. Armeija, joka on menettänyt tämän vapauden, joutuu vaaraan tulla hajalle lyödyksi tai tuhotuksi. Sotilaan riisuminen aseista on tulos siitä, että hän on menettänyt toiminnan vapauden ja siirtynyt pakollisen passiivisuuden tilaan. Armeijan tappio johtuu samasta syystä. Tämän vuoksi kumpikin sotiva puoli taistelee tarmokkaasti aloitteen puolesta ja koettaa kaikin voimin välttää passiivisuutta. Ehdottamamme suuntaus ripeiden hyökkäystoimien suorittamiseen ulkolinjoilla, samoin joustavuus ja suunnitelmallisuus, joita tarvitaan sellaisten hyökkäystoimien suorittamiseen, palvelevat niin sanoaksemme kokonaan aloitteen ottamista omiin käsiin, jota tarvitaan sitä varten, että vastustaja saatettaisiin passiivisuuden tilaan, säilytettäisiin omat voimat ja tuhoitaisiin vastustajan voimat. Mutta aloite ei ole mahdollinen ilman ylivoimaa (ja aloitteen puute johtuu tämän ylivoiman puuttumisesta) ja riippuu siis oikeasta (ja sen puuttuminen virheellisestä) johtamisesta. Tämän ohella voidaan vallata aloite ja saattaa vastustaja passiivisuuden tilaan myös käyttämällä hyväksi vastustajan perehtymättömyyttä tilanteeseen ja yllättävillä sotatoimilla. Seuraavassa tarkastelemme näitä seikkoja.

80. Aloite ei ole mahdollinen ilman ylivoimaa, ja passiivisuus johtuu voimien riittämättömyydestä. Ylivoima on aloitteen valtaamisen objektiivinen perusta samoin kuin voimien riittämättömyys on sen menetyksen perusta. Luonnollista on, että strategisessa mitassa suoritettavilla hyökkäystoimilla

voidaan jossakin määrin vallata aloite sodassa ja kehittää sitä, mutta aloitteen ottaminen koko sodan kestäessä ja kaikilla rintamilla, ts. absoluuttisen aloitteen saavuttaminen, on mahdollista vain sille, jolla on ehdoton ylivoima viholliseen nähden. Nyrkkitappelussa on terveellä ihmisellä ehdoton ylivoima vaikeasti sairaaseen vastustajaan nähden. Ellei Japanilla olisi niin paljon voittamattomia ristiriitoja, jos se esimerkiksi voisi kerralla panna liikkeelle suuren, monimiljoonaisen armeijan — kymmenenkin miljoonan vahvuisen armeijan, jos sen rahavarat olisivat monin kerroin suuremmat kuin nykyiset, jos japanilainen imperialismi ei olisi vihamielisissä suhteissa oman maansa kansanjoukkoihin ja ulkovaltoihin, jos Japani ei aiheuttaisi raakalaismaisella politiikallaan Kiinan kansan kiivasta vastarintaa, — niin silloin se voisi hankkia itselleen ehdottoman ylivoiman ja sillä olisi ehdoton aloite koko sodan kestäessä ja kaikilla rintamilla. Mutta historia osoittaa, että sellaista ehdotonta ylivoimaa havaitaan vain sodan tai taistelun loppupuolella, mutta niiden alkuvaiheessa sitä tavaataan harvoin. Esimerkkinä absoluuttisesta ylivoimasta ja absoluuttisesta voimien riittämättömyydestä voidaan mainita se voimasuhde, joka muodostui ennen Saksan antautumista ensimmäisessä maailmansodassa, jolloin Entente-maat saivat absoluuttisen ylivoiman, kun taas Saksan puolella oli absoluuttinen voimien riittämättömyys; tuloksena oli, että Saksa kärsi tappion ja Entente-maat saavuttivat voiton. Vielä esimerkki: meidän Tšerhtšuangin luona saavuttamamme voiton edellä joutuivat siellä siihen mennessä eristetyiksi tulleet japanilaiset joukot raskaiden taisteluiden jälkeen absoluuttiseen voimien riittämättömyyden tilaan, kun taas meidän joukoillemme muodostui absoluuttinen ylivoima. Lopuksi vastustaja kärsi tappion, mutta me saimme voiton. Siinä on esimerkki absoluuttisesta voimien riittämättömyydestä ja ylivoimasta taistelun loppuvaiheeseen tultaessa.

Tapahtuu sellaistaakin, että sota tai taistelu päättyy suhteellisen ylivoiman tai voimien tasapainon tilanteessa. Tässä tapauksessa sota päättyy kompromissiin, taistelu sotivien puolien voimien operatiivisen tasapainon muodostumiseen. Mutta useimmissa tapauksissa sodan tai taistelun lopputuloksen määrää absoluuttinen ylivoima tai absoluuttinen voimien riittämättömyys. Kaikki tämä kuuluu sodan tai taistelun päätösvaiheeseen, mutta ei sen alkuun. Voidaan sanoa ennakolta, että kiinalais-japanilaisen sodan tullessa lopulliseen päätökseensä Japani kärsii tappion voimiensa absoluuttisen riittämättömyyden johdosta, kun taas Kiina voittaa absoluuttisen ylivoimansa ansiosta. Mutta tällä hetkellä ei toisen sotivan puolen ylivoima ole ehdoton, vaan suhteellinen. Sellaiset Japanille suotuisat tekijät kuin voimakas armeija, vankka talous ja vankka valtiokoneisto antoivat sille ylivoiman Kiinaan nähden, jolla on heikko armeija, heikko talous ja heikko valtiokoneisto, ja valmistivat maaperän Japanin aloitteelle. Mutta sen johdosta, että Japani kokee sotajoukkojen, taloudellisten voimavarojen jne. riittämättömyyttä ja myös monien muiden epäsuotuisten tekijäin vaikutuksesta on sen ylivoiman aste alentunut sen omien sisäisten ristiriitojen tuloksena. Edelleen, Japanin ylivoima on tullut vieläkin vähäisemmäksi, kun se on kohdannut sellaisia tekijöitä kuin ovat Kiinan alueen laajuus, sen valtavan suuri väestö, monilukuinen armeija ja sitkeä vastarinta kansallisessa sodassa. Näin ollen Japanin ylivoima on osoittautunut yleensä suhteelliseksi ylivoimaksi, ja se pysyy kehittämään ja säilyttämään ylivoimansa enää vain tiettyissä rajoissa: sen aloitekin on osoittautunut suhteelliseksi.

Mitä Kiinaan tulee, niin vaikka voimasuhde ei olekaan muodostunut sille edulliseksi ja se on siitä syystä joutunut tiettyssä määrin olemaan strategisen passiivisuuden tilassa, on sillä kuitenkin samanaikaisesti laaja alue, ylivoima sotaväen ja väestön lukumäärässä, armeijan ja kansan vihan asteessa

vihollista kohtaan ja niiden taisteluhengessä. Tämä on yhdessä toisten Kiinalle suotuisten tekijäin kanssa johtanut siihen, että Kiinan heikkouden aste, jos puhutaan sen armeijasta, taloudesta jne., on myös alentunut ja sen heikkous strategisessa katsannossa osoittautuu suhteelliseksi. Tämän ansiosta on alentunut myös Kiinan passiivisuuden aste ja sen strategisen passiivisuudenkin aste on osoittautunut suhteelliseksi. Mutta koska kaikenlainen passiivisuus on epäedullista, on ponnistettava kaikki voimat siitä pääsemiseksi. Sotilaallisesti katsoen on tätä varten noudatettava sitkeästi suuntautumista ripeihin hyökkäystoimiin ulkolinjoilla ja sissisodan kehittämiseen vastustajan selustassa. Toisin sanoen, säännöllisen sota-väen operatiivisessa mitassa suorittamalla sotaliikkeillä ja sissisotaa käymällä on pyrittävä saavuttamaan valtava ylivoima ja ottamaan aloite monilukuisissa erillisissä taisteluissa. Juuri tällä tavoin, hankkimalla ylivoiman ja ottamalla aloitteen itsellemme monilukuisissa taisteluissa eri rintamaloikoilla me pystymme vähitellen saavuttamaan strategisen ylivoiman ja strategisen aloitteen, ja pääsemme siten pois strategisen heikkouden ja passiivisuuden tilasta. Sellainen on aloitteen ja passiivisuuden, ylivoiman ja heikkouden keskinäissuhde.

81. Tästä käy ymmärrettäväksi myös keskinäissuhde toisaalta aloitteen ja passiivisuuden, toisaalta johtamisen välillä. Kuten jo edellä sanottiin, me voimme päästä suhteellisesta strategisesta heikkoudestamme ja strategisesta passiivisuudestamme, kun hankimme taitavasti ylivoiman ja otamme aloitteen monilla erillisillä rintamaloikoilla temmataksemme siellä vastustajalta aloitteen ja ylivoiman, muuttaen sen ylivoiman heikkoudeksi ja aloitteen passiivisuudeksi. Saavutettuaamme suuren joukon sellaisia osittaisia menestyksiä me valtaamme strategisen ylivoiman ja strategisen aloitteen, kun taas vastustaja joutuu strategisen heikkouden ja strategisen passiivisuuden tilaan. Sellaisen murroksen mahdollisuus riippuu

oikeasta johtamisesta. Miksi? Siksi, että vastustaja, kuten mekin, pyrkii valloittamaan ylivoiman ja aloitteen. Tässä mielessä sota on molempien sotivien armeijain päällystön subjektiivisten kykyjen kilpataistelua ylivoiman luomisesta ja aloitteen valtaamisesta, kilpataistelua, jota käydään sotavoi-
mien, rahavarojen jne. muodostamalla aineellisella pohjalla. Tästä kilpataistelusta suoriutuu toinen puoli voittajana, toinen voitettuna. Jos ei oteta lukuun objektiivisia aineellisia edelly-
tyksiä, niin voittajaksi tulee ehdottomasti se, joka toteuttaa oikeata johtamista, voitetuksi se, joka on tehnyt virheitä johtamisessaan. Myönnämme, että sota on paljoo vaikeampi asia selvitettäväksi kuin mikään muu yhteiskunnallinen ilmiö; sodassa on vähemmän varmuutta, ts. enemmän niin sanottuja todennäköisyyksiä, mutta se ei ole mitään yliluonnollista, vaan elämän synnyttämä ilmiö ja tiettyjen lakien alainen. Siitä syystä Sun-tsen sääntö »Tunne vastustaja ja tunne itsesi, ja sinä olet voittamaton» pysyy tieteellisenä totuutena. Virheet sodassa johtuvat vastustajan ja oman itsensä tuntemisen puutteesta, ja sodan erikoislaatuiset olosuhteet tekevät monissa tapauksissa mahdottomaksikin vastustajan ja oman itsensä täydellisen tuntemisen; tämä taas aiheuttaa sen, että ei ole riittävää varmuutta taistelutilanteesta ja taistelutoimista, aiheuttaa virheitä ja tappioita. Mutta olkoot taistelutilanteet ja taistelutoimet millaisia tahansa, on täysin mahdollista tuntea niiden yleiset peruspiirteet. Komentajat voivat, ensin tiedustelun avulla ja sitten järkevän harkinnan ja johtopää-
tösten tietä hyvinkin supistaa virheiden määrää ja toteuttaa yleensä oikeata johtoa. Kun meillä on tämä »yleensä oikea johto» aseenamme, pystymme me saavuttamaan enemmän voittoja, muuttamaan heikkouden ylivoimaksi, passiivisuuden aloitteeksi. Sellainen on keskinäissuhde toisaalta aloitteen ja passiivisuuden, toisaalta oikean tai virheellisen johtamisen välillä.

82. Se seikka, että oikea (tai virheellinen) johtaminen pystyy muuttamaan alkuperäisen voimasuhteen, muuttamaan passiivisuuden aloitteeksi (tahi päinvastoin), käy vieläkin ilmeisemmäksi, jos tarkastelemme historiallisia esimerkkejä tappioista, joita suuret ja voimakkaat armeijat ovat kärsineet, ja voitoista, joita vähälukuiset ja heikot armeijat ovat saavuttaneet. Ja sellaisia esimerkkejä on Kiinan ja muiden maiden historiassa hyvin paljon. Kiinan historian tarjoamista esimerkeistä voidaan mainita: taistelu Tšengpun kaupungin luona Tšinin ja Tšun¹⁵ ruhtinaskuntien välillä, taistelu Tšengkaon luona Tšun ja Hanin ruhtinaskuntien välillä, taistelu, jossa Han Hsin löi Tšaon¹⁶ ruhtinaskunnan joukot, taistelu Vang Mangin ja Hanin joukkojen välillä Kunjangin kaupungin luona, taistelu Kuantun ylimenokohdan luona Juan šaon ja Tsao Tsaon välillä, taistelu Tšipin luona Vun ja Vein keisarikuntien välillä, taistelu Jilingin luona Vun ja šun keisarikuntien välillä, taistelu Feišui-joen luona Tsin- ja Tšinvaltioiden välillä jne. Esimerkkeinä muiden maiden historiasta voidaan mainita Napoleonin monet taistelut ja kansalaissota Neuvostoliitossa Lokakuun vallankumouksen jälkeen. Kaikki nämä esimerkit osoittavat, että pienet armeijat saavuttavat voittoja suurista, ja vastustajia heikommät armeijat ylivoimaisista armeijoista. Kaikissa luetelluissa tapauksissa onnistui aluksi luoda ylivoima ja ottaa aloite erillisillä rintamaloikoilla. Yhden voiton saavutettuaan armeija riensi toista kohdetta vastaan, murensi vihollisen voimia vähin erin ja lopuksi valtasi ylivoiman ja aloitteen koko sodassa. Sensijaan vastustaja, jolla alussa oli ylivoima ja aloite, menetti johdossa esiintyneiden subjektiivisten virheiden ja sisäisten ristiriitojen johdosta hyvinkin suuren tai suhteellisen ylivoimansa ja aloitteensa, ja sen sotapäälliköistä tuli, kuten sanotaan, lyödyn armeijan kenraaleita, orjuuteen joutuneen maan valtiaita.

Tästä seuraa, että voimasuhde on sodassa epäilemättä objek-

tiivinen perusta, josta niin aloite kuin passiivisuuskin riippuvat, mutta ylivoima ei sinänsä vielä merkitse aloitetta eikä heikkous passiivisuutta. Vasta taistelun tuloksena, subjektiivisten kykyjen kilpataistelun tuloksena ilmenee todellinen aloite tai passiivisuus. Taistelun kuluessa voi heikkous muuttua ylivoimaksi, passiivisuus aloitteeksi ja päinvastoin, riippuen siitä, onko johto oikea vai virheellinen. Se seikka, että Kiinassa ei yksikään hallitsijasuku pystynyt pitämään puoliaan vallankumouksellisia armeijoita vastaan, todistaa, että pelkkä ylivoima ei anna vielä aloitetta eikä varsinkaan ratkaise ennakolta lopullista voittoa. Passiivisuuden tilassa oleva heikko osapuoli voi vallata aloitteen ja voiton vastustajalta, jolla on ylivoima ja aloite, jos heikko osapuoli todellisen tilanteen perusteella käyttää aktiivisesti hyväkseen subjektiivisen taitonsa tätä varten välttämättömien edellytysten hankkimiseen.

83. Ylivoiman ja aloitteen menettäminen voi olla seuraus tilanteen virheellisestä käsittämisestä ja vastustajan iskujen yllätyksellisyydestä. Tämän vuoksi on vastustajan suunnitelmallinen harhaanjohtaminen ja yllättävien iskujen antaminen sille se menetelmä — ja hyvin tärkeä menetelmä — jonka avulla varmistetaan ylivoima vastustajaan nähden ja temmataan aloite sen käsistä. Mitä on ymmärrettävä vastustajan virheellisillä käsityksillä? Esimerkkinä voidaan mainita tapaus, jolloin Pakungšanin vuorella kasvavaa ruohoa ja pensaikkoa luultiin sotilaksi¹⁷. Eräs tapa vihollisen harhaanjohtamiseksi ovat niin sanotut valehyökkäykset.

Kun kansanjoukkojen myötätunto on meidän puolellamme siinä määrin, että tietojen vuotaminen vastustajan leiriin käy mahdottomaksi, me voimme tehokkaasti käyttää erilaisia keinoja vihollisen harhaanjohtamiseksi ja saattaa sen vaikeaan asemaan, johon jouduttuaan se tekee virheellisiä päätöksiä, ryhtyy virheelliseen toimintaan ja menettää tämän johdosta

ylivoimansa ja aloitteensa. Lauseessa »Älä ylenkatso sodassa minkäänlaista viekkautta» on juuri tästä kysymys.

Mitä yllätys on? Se on vastustajan valmistumattomuuden hyväksikäyttöä. Ylivoima ilman valmistelua ei ole todellista ylivoimaa ja merkitsee myös aloitteen puuttumista. Tämän totuuden ymmärtäen voivat vihollista heikommät, mutta valmennustilassa olevat joukot antaa vastustajalle usein yllättäviä iskuja ja lyödä hajalle sen, jonka puolella on ylivoima. Sanomme, että vastustajaa on paras iskeä marssilla, sillä silloin se tulee yllätetyksi, ts. on valmistumaton. Näiden kahden otteen — vastustajan harhaanjohtamisen ja yllättävien iskujen antamisen — ydin on siinä, että me pakotamme vastustajan toimimaan epävarmuuden tilassa ja hankimme itsellemme mahdollisimman suuren varmuuden ja siten hankimme itsellemme ylivoiman ja aloitteen, saavutamme voiton. Tämän kaiken välttämätön ehto on kansanjoukkojen hyvä järjestäminen. Tästä seuraa, että on erittäin tärkeätä nostaa koko kansa, nostaa jalkeille kaikki, jotka vastustavat vihollista. Kansa on aseistettava, jotta voitaisiin laajassa mitassa hyökkäillä vastustajan kimppuun ja samanaikaisesti estää väestön avulla mahdollinen tietojen vuotaminen vastustajan leiriin. On suojeltava meidän armeijaamme niin, ettei vastustaja saa tietää, missä ja milloin armeijamme valmistautuu sitä iskemään. Kaikilla näillä keinoin on luotava objektiivinen pohja vihollisen harhaanjohtamiselle ja yllättävien iskujen antamiselle sille. Menneisyudessa, vallankumouksellisen agraarisodan aikoina, Kiinan Punainen armeija voitti usein taisteluja pienin voimin mitä suurimmassa määrin sen seikan ansiosta, että se sai tukea järjestyneiltä ja aseistetuilta kansanjoukoilta. Yleensä puhuen voidaan kansallisessa sodassa toivoa saatavan vieläkin laajempien kansanjoukkojen tuki kuin vallankumouksellisessa agraarisodassa. Mutta menneisyudessa tehtyjen virheiden johdosta¹⁸ ovat kansanjoukot Kiinassa

irrallaan toisistaan, ja meidän on ilman asian vaatimaa valmistelua vaikea toivoa saavamme niiden apua; ne joutuvat päivästoin usein vihollisen käytettäväksi. Vain kansanjoukkojen päättävä ja laaja mobilisointi antaa tyhjentäviä ja ehtymättömiä voimavaroja sodan kaikkien tarpeiden tyydyttämiseen. Tämä tulee epäilemättä esittämään hyvin suurta osaa myös sovellettaessa sellaista menetelmää voiton saavuttamiseksi vastustajasta kuin sen harhaanjohtamista ja yllättävien iskujen antamista sille.

Emme rupea seuraamaan Sungi nruhtinaan Hsiang-Kungin esimerkkiä¹⁹; emme tarvitse hänen hölmöä ritarillisuuttaan. Meidän tulee tietien taiten tukkia vihollisen silmät ja korvat, niin että se olisi sokea ja kuuro. Meidän tulee mahdollisimman suuressa määrin saattaa sen komentajat hämmennystilaan, niin että he menisivät aivan sekaisin päästään, ja käyttää tätä voittomme hyväksi. Sellainen on keskinäissuhde toisaalta aloitteen ja sen puuttumisen, toisaalta johtamisen välillä. Ilman oikeata johtoa emme voita Japania.

84. Japani pitää siis hyökkäyksensä vaiheessa yleensä aloitetta käsissään sotilaallisen mahtinsa ja niiden subjektiivisten virheiden ansiosta, joita me olemme tehneet menneisyydessä ja teemme nyt. Mutta tätä aloitetta ovat jo osittain heikentämässä toisaalta useat vastustajalle itselleen ominaiset ja sille epäsuotuisat erikoisuudet, useat sen sodan kestäessä tekemät subjektiiviset virheet (joista tulee puhe tuonnempana), toisaalta useat meille suotuisat tekijät. Selvänä todisteena tästä ovat Taierhtšuangin luona vastustajalle tuotettu tappio ja se vaikea asema, johon se on joutunut Šansin maakunnassa. Sissisodan laaja kehitys vastustajan selustassa tuomitsee sen miehittämillä alueilla olevat varuskunnat täydelliseen passiivisuuteen. Vaikka vastustaja nyt jatkaa strategista hyökkäystään, jossa aloite on sen käsissä, se menettää tämän hyökkäyksen loputtua aloitteensakin. Elävän voiman riittä-

mättömyys ei salli vastustajan jatkaa hyökkäystä loppumattomasti. Sellainen on ensimmäinen syy siihen, että se ei voi pitkälle pitää aloitetta käsissään. Toinen syy siihen, että sen on tietyn rajan saavutettuaan pakko lopettaa hyökkäys ja ettei se voi säilyttää aloitetta, tulevat olemaan meidän operatiivisessa mitassa suorittamamme hyökkäysoimet, sissisota vastustajan selustassa ja monet muut seikat. Kolmas syy on Neuvostoliiton olemassaolo ja kansainvälisessä tilanteessa tapahtuvat muutokset. Tästä näkyy, että vastustajan aloite on rajoitettu ja että se voidaan supistaa olemattomiin. Vastaisuudessa, jos Kiina pystyy sodan johtamisessa pitämään päätävästi yllä suuntaa säännöllisen sotaväen operatiivisessa ja taktillisessa mitassa suorittamiin hyökkäysoimiin ja kehittämään ja saamaan suureen vauhtiin sissisodan vastustajan selustassa, ja poliittisella alalla saamaan aikaan laajan kansanjoukkojen liikekannallepanon, niin strateginen aloite siirtyy vähitellen meidän käsiimme.

85. Nyt siirrymme tarkastelemaan kysymystä joustavuudesta. Mitä on joustavuus? Se on aloitteen konkreettista ilmenemistä taistelussa, ts. sotajoukkojen joustavaa käyttöä. Sotajoukkojen joustava käyttö on päällystön perustehtävä, ja sitäpaitsi varsin vaikea. Sodankäynti, ellei oteta lukuun sotaväen järjestelyä ja kasvatusta, väestön järjestämistä ja kasvattamista jne., merkitsee nimenomaan sotajoukkojen käyttöä taistelussa, jolloin kaikki on alistettava palvelemaan voiton saavuttamista. Sotaväen järjestäminen jne. on epäilemättä vaikeata, mutta sen käyttö taistelussa on vielä vaikeampaa, varsinkin tilanteessa, jossa heikko on voimakasta vastassa. Tästä tehtävästä suoriutumiseen vaaditaan hyvin suurta subjektiiivista taitoa, vaaditaan taitoa löytää järjestystä, selvyyttä ja varmuutta sekasortoon, epäselvyyteen ja epävarmuuteen, jotka ovat sodalle luonteenomaisia piirteitä. Vain tämä suo päällystölle mahdollisuuden osoittaa joustavuutta.

86. Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan rintamalla suoritettavien sotatoimien perussuuntaus on ripeä hyökkäystoiminta ulkolinjoilla. Tätä suuntausta toteutetaan soveltamalla erilaisia taktillisiä menetelmiä eli otteita, joihin kuuluvat: voimien keskitys ja hajakeskitys, erillään eteneminen ja yhteiset iskut, hyökkäys ja puolustus, isku ja vastustajan voimien sitominen, saarto ja kiertoliikkeet, eteneminen ja perääntyminen. Näiden taktillisten otteiden ymmärtäminen on helppoa, mutta ei ole helppoa soveltaa niitä joustavasti ja oikeassa vuorojärjestyksessä. Tässä on otettava huomioon kolme seikkaa: aika, paikka ja joukko-osastot. Ellei aikaa, paikkaa ja joukko-osastoja valita oikein, ei voittoa saavuteta. Jos esimerkiksi hyökättäessä marssilla olevan vastustajan kimppuun isku annetaan ennen aikaansa, voidaan paljastaa omat voimat ja siten antaa vastustajalle tilaisuus ryhtyä toimenpiteisiin iskun torjumiseksi. Jos taas iskun antaminen myöhästyy, niin vastustaja ehtii ryhdistäytyä ja pysähtyä, ja silloin pitää, kuten sanotaan, iskeä hampaat kovaan luuhun. Sanottu koskee ajan valintaa. Edelleen, jos valitset iskun suunnan esimerkiksi vasemmalla siivellä, saatat osua aivan vastustajan kipeään kohtaan; mutta jos valitset esimerkiksi oikean sivustan, saatat törmätä pistimiin ja voitto jää saavuttamatta. Niin on paikan valinnan laita. Ja vihdoin, jos valitset jonkin tehtävän suorittamiseen tietyn joukko-osaston, saavutat voiton helposti, jos taas valitset saman tehtävän suorittamiseen toisen joukko-osaston, saattaa menestyksen saavuttaminen olla työlästä. Niin on sotajoukko-osastojen valinnan laita. Ei kuitenkaan riitä vain se, että osaa soveltaa erilaisia taktillisiä otteita, niitä on myös osattava käyttää oikeassa järjestyksessä: siirtyä hyökkäyksestä puolustukseen, puolustuksesta hyökkäykseen, etenemisestä perääntymiseen ja perääntymisestä etenemiseen. Vastustajan voimia sitovat joukko-osastot on osattava muuttaa iskujoukoiksi, ja iskujoukot sito-

viksi, soveltaa milloin saartoa, milloin kiertoliikkeitä jne. Näiden otteiden taitava vuorottelu omien joukkojen ja vastustajan joukkojen tilaa sekä omien voimien ja vastustajan hallitsemää maastoa vastaavasti — tällainen aikanaan ja oikein tapahtunut vuorottelu on aivan välttämätöntä, jotta johtaminen olisi joustavaa. Tämä koskee sekä taktillista ja operatiivista että myös strategista johtoa.

87. Vanhat ihmiset sanovat, että »taitavan menettelyn salaisuus on päässäsi». Tätä »salaisuutta» me nimitämmekin joustavuudeksi. Se on taitavan komentajan luovan työn hedelmä. Joustavuus ei ole umpimähkäisyyttä, umpimähkäisyys on hyljättävä. Joustavuus on taitavan komentajan kykyä tehdä oikeaan aikaan oikeita päätöksiä objektiivisesta tilanteesta riippuen, eli kuten sanotaan, ottaen huomioon ajan ja tilanteen (tilanteeseen kuuluu vastustajan ja omien joukkojen asema, maaston pinnanmuodostus jne.). Siinä onkin »oikean menettelyn salaisuus». Siihen nojaten me voimme saavuttaa enemmän voittoja ripeissä hyökkäystoimissa ulkolinjoilla, muuttaa voimasuhdetta eduksemme, temmata aloitteen vastustajan käsistä, panna sen ahtaalle ja lyödä hajalle — ja silloin on lopullinen voitto meidän.

88. Nyt siirrymme suunnitelmallisuuteen. Sodalle ominaisen epävarmuuden johdosta on suunnitelmallisuuden toteuttaminen sodassa paljoo vaikeampaa kuin missään muussa toiminnassa. Mutta »jokainen asia, jos se on edeltäkäsin valmisteltu, päättyy menestykseen ja jos sitä ei ole valmisteltu, se menee myttyyn». Ilman suunnitelmaa ja ennakkovalmistelua ei voittoa sodassa saavuteta. Sodassa ei ole ehdotonta varmuutta, mutta se ei merkitse, ettei siinä ole eräänlaista suhteellista varmuutta. Omasta asemastamme meillä on verraten tarkat tiedot, mutta vastustajan asemasta varsin epätarkat. On kuitenkin merkkejä, joiden perusteella voimme tehdä arvailuja vastustajankin asemasta; on langanpäitä, joihin tarttuun

voimme selvittää koko vyyhden. On ilmiöiden tietty peräkäisyys, joka antaa ravintoa harkinnalle. Kaikki tämä luokin tietyn suhteellisen varmuuden asteen, joka voi olla objektiivisena perustana suunnitelmalliselle sodankäynnille. Uudenaikaisen tekniikan kehitys (lennätin, radio, lentokone, auto, rautatiet, höyrylaivat jne.) on lisännyt sotatoimien suunnittelun mahdollisuutta. Mutta koska varmuus sodassa on luonteeltaan hyvin rajoitettua ja lyhytaikaista, ei suunnitelmallisuuskaan sotatoimissa voi olla täydellistä ja kestävä. Suunnitelmat muuttuvat sodan kulun (kehityksen) mukaan, ja näiden muutosten aste riippuu sotatoimien mittasuhteista. Taktillisia suunnitelmia, esimerkiksi joukko-osastojen ja -yksiköiden hyökkäys- ja puolustus suunnitelmia on useinkin muutettava monta kertaa päivässä. Operatiiviset suunnitelmat, ts. suurten joukkoyhdistelmien suunnitelmat, voivat pääpiirteissään ennakoida koko taistelun kulun sen loppuun saakka, mutta usein käy niin, että niitä on taistelun kuluessa tarkistettava osittain, jopa kokonaankin. Strateginen suunnitelma laaditaan molempien sotivien puolien yleisen aseman arvioinnin perusteella, ja tästä syystä sen kestävyden aste on vielä suurempi. Sekin kelpaa kuitenkin vain tietyssä strategisessa vaiheessa, mutta kun sota siirtyy uuteen vaiheeseen, täytyy strategista suunnitelmaa muuttaa. Taktillisten, operatiivisten ja strategisten suunnitelmien laatiminen ja muuttaminen, jonka jokainen komentaja suorittaa toimivaltansa piirissä ja tilanteen mukaisesti, on tärkeä rengas sotatoimien johtamisen ketjussa. Tämä onkin joustavuuden konkreettista soveltamista sotatoimissa, ts. käytännöllistä »menettelemisen taitoa». Japanilaisia anastajia vastaan käytävään sotaan osallistuvien kaikenasteisten komentajien tulee kiinnittää tähän erikoista huomiota.

89. Eräät vetoavat sodalle ominaiseen vaihtelevaisuuteen, kieltäen kokonaan sotasuunnitelmien ja suuntaviivojen suh-

teellisen kestävyuden. He väittävät, että sellaiset suunnitelmat ja suuntaviivat ovat »mekanistisia». Tuollainen käsitys on virheellinen. Kuten edellä on jo sanottu, me myönnämme täysin, että suunnitelmalla ja suuntaviivoilla voi sodassa olla vain suhteellinen kestävyys — siitä johtuen, että taistelutilanteessa vallitsee vain suhteellinen varmuus ja sota kulkee (kehittyy) hyvin nopeasti. Tämänvuoksi on sellaisia suunnitelmia muutettava ja korjattava aikanaan tilanteen muutoksia ja sodan kulkua vastaavasti. Ellemme tätä tee, tulee meistä mekanisteja. Mutta sittenkään ei voida kieltää sotasuunnitelmien ja suuntaviivojen suhteellista kestävyyttä tietyn ajanjakson kuluessa. Tämän kieltäminen merkitsee kaiken kieltämistä, itse sodan kieltämistä, oman itsensä kieltämistä. Koska sotatilanteelle ja sotoimille on luonteenomaista suhteellinen kestävyys, on tehtävä suhteellisen kestäviksi myös tästä tilanteesta ja näistä toimista johtuvat suunnitelmat ja suuntaviivat. Esimerkiksi sen johdosta, että nykyisessä konkreettisessa vaiheessa on asema rintamalla pohjois-Kiinassa ja 8. armeijan hajakeskitys sotoimia varten luonteeltaan kestävä, on aivan välttämätöntä tehdä tässä vaiheessa suhteellisen kestäväksi myös 8. armeijalle annettava suuntaviivat: »Pääasiassa on käytävä sissisotaa, mutta ei ole myöskään kieltäydyttävä säännöllisten joukkojen liikuntasotoimista suotuisten edellytysten vallitessa». Operatiiviset suuntaviivat pätevät lyhyemmän ajan kuin edellä mainitut strategiset suuntaviivat, taktillinen toimintaohje vieläkin lyhyemmän ajan. Mutta tietyn ajanjakson kuluessa jokaisella niistä on kestävyyttä. Tämän seikan kieltäminen johtaa siihen, että sotilaalliset johtajat eivät tiedä mistä on aloitettava, heistä tulee sota-asioissa relativisteja, joilla ei ole omaa varmaa mielipidettään ja jotka ajalehtivät sinne tänne. Eihän kukaan kiellä sitä, että tämä tai tuo suuntaus, joka on sovellettavissa tietyn ajan kuluessa, on myös muutosten alainen, sillä ellei sellaisia muu-

toksia olisi, ei suuntaukseenkaan tulisi täyttää muutosta. Mutta näillä suuntauksen muutoksilla on rajansa, ts. ne tapahtuvat tämän suuntauksen toteuttamisen puitteissa erilaisissa taistelutoimissa; tällöin ei tapahdu perussuuntauksen muutosta kokonaisuudessaan, ts. siinä tapahtuu vain määrällisiä, mutta ei laadullisia muutoksia. Suuntauksen perusolemus ei tämän ajanjakson kuluessa muutu lainkaan. Tarkoitimme juuri tätä, kun puhuimme suhteellisesta kestävyydestä tietyllä ajanjaksoilla. Suhteellinen kestävyys absoluuttisesti muuttuvan sodan yleisen kulun erillisten vaiheiden puitteissa — sellainen on käsityksemme sotilaallisen suunnitelman tai suuntauksen olemuksesta.

90. Puhuttuamme strategisesta suuntauksesta pitkällisen puolustussodan käymiseen sisälinjoilla sekä suuntauksesta operatiivisiin ja taktillisiin hyökkäystoimiin sisälinjoilla, puhuttuamme aloitteesta, joustavuudesta ja suunnitelmallisuudesta voimme tehdä muutamin sanoin yhteenvedon kaikesta sanotusta.

Sotaa japanilaisia anastajia vastaan tulee käydä tietyn suunnitelman mukaan. Sotasuunnitelmien, ts. strategiaamme ja taktiikkamme konkreettisen soveltamisen tulee olla joustavaa ja sodan tilanteen mukaista. On pyrittävä kaikkialla heikkouden muuttamiseen ylivoimaksi, passiivisuuden muuttamiseen aloitteeksi, jotta saataisiin voimasuhde muuttumaan meidän eduksemme. Ja kaiken tämän tulee ilmetä operatiivisessa ja taktillisessa suunnitelmassa — ripeissä hyökkäystoimissa ulkolinjoilla, ja strategisessa suunnitelmassa — pitkällisen puolustussodan käymisessä sisälinjoilla.

Säännöllisten joukkojen liikuntasotatoimet, sissisota, asemasota

91. Meidän sotamme perussisältö — operatiivisessa ja taktillisessa mitassa ulkolinjoilla suoritettut ripeät hyökkäys-

toimet pitkällisen, sisälinjoilla käytävän sodan kuluessa — saa konkreettisesti liikuntasodan muodon. Liikuntasota ilmenee operatiivisessa ja taktillisessa mitassa ulkolinjoilla tapahtuvina ripeinä hyökkäystoimina, joita pitkillä rintalinjoilla ja laajoilla taistelukentillä toimivat säännöllisen sotaväen joukkoyhdistelmät suorittavat. Samalla kuuluu liikuntasotaan myös niin sanottu liikkuva puolustus, jota eräissä välttämättömissä tapauksissa sovelletaan hyökkäystoimien helpottamiseksi, samoin hyökkäys vastustajan varustettuja asemia vastaan sekä asemapuolustus, jotka esittävät avustavaa osaa. Liikuntasodan luonteenomaisia piirteitä ovat säännölliset joukkoyhdistelmät, ylivoima operatiivisessa ja taktillisessa mitassa suoritetuissa sotatoimissa, sotatoimien hyökkäävä luonne ja liikkuvuus.

92. Kiinalla on laaja alue ja monilukuinen armeija, mutta sen armeijan teknillinen varustelu ja koulutus on riittämätön. Vihollisella ei ole riittävästi elävää voimaa, mutta sillä on meihin nähden ylivoima armeijan varustelussa ja taistelukoulutuksessa. Näiden ehtojen vallitessa on sotatoimien päämuodoksi epäilemättä katsottava hyökkäysliikkeet: muita muotoja on käytettävä apumuotoina siinä mielessä, että sota kokonaisuudessaan olisi liikuntasotaa. On taisteltava pakosuuntausta vastaan, jonka puoltajat tunnustavat ainoastaan perääntymisen, mutta eivät tunnusta hyökkäystä, ja samalla myös huimapäisyyttä vastaan, joka tunnustaa vain hyökkäyksen, mutta ei tunnusta perääntymistä.

93. Eräs liikuntasodan erikoisuuksia on, että siinä eivät ole vain mahdollisia, vaan ovat välttämättömiäkin kenttäjoukkojen pitkät marssit niin etenemisessä kuin perääntymisessäkin. Mutta sillä ei ole mitään yhteistä Han Fu-tšun²⁰ tyyliin tapahtuvan paon kanssa. Sodan perusvaatimus on vastustajan voimien tuhoaminen, toinen vaatimus on omien voimien säilyttäminen. Omien voimien säilyttämisellä pyritään vastustajan voimien tuhoamiseen ja vastustajan voimien

tuhoaminen on tehokkain keino omien voimien säilyttämiseen. Tämän vuoksi liikuntasota ei suinkaan rajoitu pelkkään liikuntaan — pakoon selustaa kohti ilman minkäänlaista etenemistä, kuten Han Fu-tšu²⁰ ja kumppanit puolustukseen selittävät, sillä moinen »liikunta» on ristiriidassa liikuntasodan hyökkäävän perusluonteen kanssa. Tuollaisella »liikunnalla» voidaan »liikuttaa» menetetyksi koko Kiinan maa, niin laaja kuin se onkin.

94. Mutta on toinenkin tuomittava äärimmäisyys — huimapäisyys, joka tunnustaa vain hyökkäyksen, mutta ei tunnusta perääntymistä. Me kannatamme liikuntasotaa, jonka sisältönä suurissa ja pienissä taisteluissa ovat ripeät hyökkäystoimet ulkolinjoilla. Sellaiseen sotaan sisältyy apukeinona myös asemasota, samoin liikkuva puolustus ja perääntyminen. Ilman kaikkea tätä ei liikuntasotaa sanan täydessä mielessä voida käydä. Huimapäisyyttä voidaan nimittää sotilaalliseksi lyhytnäköisyydeksi; sen alkusyynä on useimmiten pelko alueen menetyksestä. Tuollaiset »huimapäiset urhot» eivät ymmärrä, että eräs liikuntasodan ominaisuuksista on sen siirtyminen paikasta toiseen, mikä ei ainoastaan tee mahdolliseksi, vaan vaatiikin kenttäjoukoilta pitkiä marsseja hyökkäyksissä ja perääntymisissä. Kun pyrimme aktiivisiin tavoitteisiin, haluten saattaa vastustajan sille epäedullisiin ja meille edullisiin olosuhteisiin, on sitä varten usein tarpeen, että vastustaja on liikkeessä ja että meidän puolellamme olisi eräitä etuisuuksia: esimerkiksi suotuisa maaston pinnanmuodostus, sellainen vihollisen sijainti, joka tekee mahdolliseksi iskeä sitä, väestön suojeleminen, joka tekee mahdolliseksi tietojen vuotamisen vastustajan leiriin, vastustajan väsymys, meidän iskumme yllätyksellisyys jne. On siis tarpeen, että vastustaja on etenemässä, vaikkapa me menettäisimme osan alueestamme. Sitä ei tarvitse surra, sillä väliaikainen ja osittainen alueen menetys on hinta, jonka me maksamme koko maamme säilyt-

tämisestä ja vapauttamisesta. Kun asetamme itsellemme passiivisia tavoitteita — kaikissa niissä tapauksissa, jolloin joudumme epäsuotuisaan asemaan, joka hyvin vakavasti uhkaa voimiemme säilyttämistä — silloin on myös peräännyttävä empimättä säilyttääksemme voimamme ja sopivan hetken valituumme antaaksemme viholliselle uudelleen iskun. Tätä totuutta eivät »huimapäät urhot» voi mitenkään ymmärtää. Ilmeisen epäedulliseen asemaan jouduttuaan he jatkavat tappe-
lua jokaisesta kaupungista, jokaisesta maakaistaleesta, ja tuloksena on, että he eivät menetä ainoastaan kaupunkeja ja aluetta, vaan ovat kykenemättömiä säilyttämään omiakin voimia. Olemme aina puoltaneet »vihollisen houkuttelemista sisämaahan» juuri siitä syystä, että se on strategisen puolustuksen aikana heikon armeijan todellakin tehokkain taistelutapa voimakasta vastaan.

95. Pääasiallinen taistelumuoto sodassa japanilaisia anastajia vastaan ovat säännöllisten joukkojen liikuntasotatoimet ja seuraava tärkeydeltään on sissitoiminta. Kun sanomme, että sodassa kokonaisuutena katsoen säännöllisten joukkojen liikuntasotatoimet ovat pääasiallinen ja sissitoiminta apumuoto, niin sillä tarkoitetaan, että sodan kohtalot ratkaisee pääasiassa säännöllinen armeija, ennen kaikkea liikkeillään, sillä sodan kohtaloiden ratkaisemisessa eivät sissijoukot voi ottaa esittääkseen pääosaa. Mutta tämä ei merkitse, ettei sissitoiminta esitä tärkeitä osa japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa. Sissitoiminnan strateginen merkitys jää tässä sodassa kokonaisuutena katsoen vain hyvin vähän jälkeen säännöllisen sotaväen liikkeiden merkityksestä, sillä ilman sissivoimien antamaa tukea on vastustajan voittaminen mahdotonta. Tästä johtuu, että eteemme nousee strategisena tehtävänä sissisodan kehittäminen ja säännöllisten joukkojen käymä liikuntasota. Pitkäaikaisen ja ankaran sodan kestäessä ei sissitoiminta jää pysähdyksiin, vaan kohoaa säännöllisen sotaväen liikkuvan

taistelutoiminnan tasolle. Näin ollen sissitoiminta esittää kahdenlaista strategista osaa: toisaalta se myötävaikuttaa säännöllisen armeijan sotatoimien menestymiseen, toisaalta se saa itse yhä enemmän säännöllisen sotaväen taistelutoiminnan luonteen. Jos otetaan huomioon, että sissitoiminta sodassa japanilaisia anastajia vastaan tulee ennennäkemättömän laajakaksi ja ennennäkemättömän sitkeäksi, niin sitäkin vähemmän on syytä sen strategisen merkityksen aliarvioimiseen. Edellä sanottujen seikkojen johdosta nousee sissisodalle Kiinassa paitsi taktillisia, myös omia erikoislaatuisia strategisia ongelmiaan. Tätä aihetta käsittelen kirjoituksessani »Sissisodan kysymykset japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa».

Sanoimme jo aikaisemmin, että kaikista taistelutoiminnan muodoista japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan kolmessa strategisessa vaiheessa on ensimmäisessä vaiheessa päämuotona säännöllisten joukkojen käymä liikuntasota, kun taas sissisota ja asemasota esittävät avustavaa osaa. Toisessa vaiheessa tulee sissisodasta päämuoto, säännöllisen sotaväen liikkeistä ja asemasodasta avustavia muotoja. Kolmannessa vaiheessa tulee säännöllisten joukkojen liikuntasodasta päämuoto, mutta asemasodasta ja sissisodasta avustavia muotoja. Mutta kolmannessa vaiheessa ei liikuntasotaa enää käydä vain alkuperäisesti toimineiden säännöllisten joukkojen voimin: osan, kenties melko huomattavan ja tärkeänkin osan liikuntasotatoimista ottavat suorittaakseen sissiosastot, jotka siihen mennessä nousevat säännöllisen sotaväen tasolle. Näiden kolmen vaiheen tarkastelu osoittaa, että sissitoiminta Kiinassa japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa ei ole suinkaan vain sivutekiä. Päinvastoin, se on kutsuttu esittämään siinä mitä suurinta osaa, jollaista ei maailman sotahistoriassa ole vielä nähty. Tämän vuoksi on aivan välttämätöntä ottaa muutamia miljoonia käsittävästä säännöllisestä sotaväestä,

joka muodostaa armeijamme, vähintään muutama sata tuhatta miestä, sijoittaa ne hajalleen koko vihollisen valtaamalle alueelle, nostaa taisteluun paikallisen väestön aseistetut joukkomuodostelmat ja käydä niiden avulla sissisotaa. Tätä tarkoitusta varten määrättyjen sotaväenosastojen tulee tietoisesti ottaa suorittaakseen tämä pyhä tehtävä. Niiden ei pidä luulla, että tämä alentaa niiden arvoa, että niiden ei onnistu heti päästä kansallissankareiksi sen tähden, että niillä on vähemmän mahdollisuuksia käydä taisteluja suuressa mittakaavassa. Sellaiset katsomukset ovat virheellisiä. Sissisota ei tuota sellaista nopeaa menestystä eikä sellaista kuuluisuutta ja mainetta kuin säännöllisin joukoin käyty sota, mutta, kuten sanotaan, »hevosen voima tutaan pitkällä matkalla, ihmisen sydän pitkäaikaisessa palveluksessa». Pitkällisen ja ankaran taistelun kuluessa sissisota näyttää mahtavan voimansa; tämä sota on mitä tärkein asia. Sitäpaitsi tulee säännöllinen armeija voimansa eri puolille hajoittaen käymään sissisotaa, mutta keskitettyään ne se voi jälleen käydä liikuntasotaa. 8. armeija toimiikin niin. 8. armeijan toimintaohje on tällainen: »Pääasiassa on käytävä sissisotaa, mutta ei ole kieltäydyttävä myöskään säännöllisten joukkojen liikuntasodasta suotuisten edellytysten vallitessa». Tämä ohje on aivan oikea, mutta sitä vastustavien ihmisten katsantokanta on väärä.

96. Asemasota — niin puolustus- kuin hyökkäysluontoinenkin — on Kiinalle sen tekniikan nykyisellään ollessa yleensä mahdotonta. Tässäkin ilmenee meidän heikkoutemme. Sitäpaitsi tulee vastustaja Kiinan laajoja alueita hyväkseen käyttäen kiertämään meidän puolustuslaitteemme. Tämänvuoksi meillä ei ole mahdollisuutta käyttää asemasotaa, ei sotatoimien perusmuotona eikä edes vähänkään tärkeänä taistelutoiminnan muotona. Mutta sodan ensimmäisessä ja toisessa vaiheessa on asemasodan menetelmien soveltaminen liikuntasodan puitteissa apukeinona sotatoimissa täysin mahdollinen ja välttämätön.

Puolittain asemasodan luontoinen niin sanottu liikkuva puolustus, jota sovelletaan vastustajan uuvuttamiseksi ja ajan voittamiseksi tekemällä vastarintaa useilla peräkkäisillä puolustuslinjoilla, on sitäkin välttämättömämpi liikuntasodan osa. Kiinan täytyy voimaperäisesti varustaa armeijaansa uudella tekniikalla pystyäkseen strategisen vastahyökkäyksen vaiheessa täydellisesti suoriutumaan hyökkäyksestä vastustajan varustettuja asemia vastaan. Strategisen vastahyökkäyksen vaiheessa tulee asemasodan merkitys epäilemättä kasvamaan, sillä siinä vaiheessa vastustaja siirtyy asemiansa sitkeään puolustamiseen, ja ilman niitä vastaan suunnattua voimakasta hyökkäystä, johon liikuntasotatoimet yhdistyvät, me emme pysty palauttamaan menetettyjä alueita. Mutta siitä huolimatta on meidän kolmannessa vaiheessa kuitenkin pyrittävä tarkmokkaasti siihen, että liikuntasota pysyisi sotatoimien päämuotona. Kysymys on siitä, että asemasota sellaisena joksi se muodostui ensimmäisen maailmansodan loppuvaiheen alkupuolella, kahlehti huomattavasti johtamistaitoa ja sotavoimien liikkuvuutta. Mutta kun sotatoimia suoritetaan Kiinan tapaisessa laajassa maassa, joka sitäpaitsi pysyy suhteellisen pitkän ajan teknillisesti takapajuisena maana, on kuitenkin »päästettävä sota ulos ampumahautoista». Kolmannessakaan vaiheessa, Kiinan teknillisen tason kohoamisesta huolimatta, pääsemme tuskin vihollisen edelle tässä suhteessa. Näin ollen meidän on pakko ponnistaa voimamme kehittääksemme liikuntasotaa mahdollisimman suuressa määrässä; päinvastaisessa tapauksessa emme lopullista voittoa näe. Kiinan sodassa japanilaisia anastajia vastaan kokonaisuutena ottaen ei asemasota tule olemaan perusmuoto; perusmuotona tulee olemaan säännöllisten joukkojen liikuntasota, ja sissisota tulee esittämään tärkeitä osaa. Näissä sodan muodoissa pääsevät johtamistaito ja sotavoimien liikkuvuus täysiin oikeuksiinsa, ja se on oleva onni onnettomuudessamme!

Näännytyssota ja tuhoamissota

97. Kuten edellä on osoitettu, on sodan ydinkysymys, ts. sodan tarkoitus sellaisenaan, omien voimien säilyttäminen ja vastustajan voimien tuhoaminen. Tämän päämäärän saavuttamiseen on kolme sotatoimien muotoa: säännöllisten joukkojen liikuntasota, asemasota ja sissisota. Näiden muotojen tehokkuus on niitä käytettäessä erilainen, minkävuoksi on tapana jakaa sodat niin sanottuihin näännytyssotiin ja tuhoamissotiin.

98. Voimme ennen muuta sanoa, että japanilaisia anastajia vastaan käytävä sota on näännytyssotaa ja samalla tuhoamissotaa. Miksi? Vastustajan voimatekijä vaikuttaa vielä toistaiseksi edelleen, strateginen ylivoima ja aloite kuuluvat sille kuten ennenkin. Siis ilman suuria ja pieniä tuhoamistaisteluita on mahdotonta nopeasti ja tehokkaasti tehdä tyhjäksi voimatekijää, murtaa vastustajan ylivoimaa ja temmata siltä aloitetta. Meidän heikkousteikijämme on myös edelleen olemassa: emme ole vielä vapautuneet strategisesta heikkoudesta ja passiivisuudesta. Jos haluamme voittaa aikaa, parantaa kotimaisia ja kansainvälisiä edellytyksiä ja muuttaa epäsuotuisan tilanteen, jossa olemme, emme myöskään tule toimeen ilman tuhoamistaisteluita. Operatiivisessa mitassa suoritettut tuhoamissotatoimet ovat näin ollen keino vastustajan strategiseen näännyttämiseen, ja tässä mielessä tuhoamissotatoimet merkitsevät näännytyssotatoimia. Pääkeino, joka tarjoaa Kiinalle mahdollisuuden pitkällisen sodan käyntiin, on vihollisen näännyttäminen sen voimia tuhoamalla.

99. Mutta tämän ohella on vastustajan strategista näännyttämistä varten käytävä myös näännytystaistelua. Yleensä puheen liikuntasota toteuttaa tuhoamistehtäviä, asemasota tarkoittaa vastustajan näännyttämistä, kun taas sissisota täyttää samalla kertaa sekä näännytys- että tuhoamistehtäviä.

Nämä kolme sotatoimien muotoa eroavat toisistaan. Tässä mielessä eivät tuhoamissotatoimet ole samaa kuin näännityssotatoimet. Operatiivisessa mitassa suoritettut tuhoamissotatoimet ovat avustavia, mutta samalla välttämätön keino pitkällisen sodan käynnissä.

100. Niin teorian kuin käytännöllisen välttämättömyydenkin kannalta katsoen täytyy Kiinan, saavuttaakseen strategisen päämääränsä — vastustajan perusteellisen näännittämisen — käyttää puolustusvaiheessa hyväkseen sitä säännöllisten joukkojen käymän liikuntasodan ominaisuutta, että se ratkaisee pääasiassa vihollisvoimien tuhoamistehtävän, sitä asemasodan avustavaa merkitystä, että se ratkaisee pääasiassa vastustajan näännittämistehtävän ja vihdoin sitä sissisodan ominaisuutta, että se ratkaisee samanaikaisesti vastustajan voimien osittaisen tuhoamistehtävän ja osittaisen näännittämistehtävän. Tasapainovaiheessa on jatkettava sissisodan ja säännöllisten joukkojen liikuntasodan mainittuja ominaisuuksia vieläkin suurempaa vastustajan näännittämistä varten. Kaiken tämän on tähdättävä sodan pitkittämiseen, ja muuttamalla vähitellen voimasuhdetta meidän hyväksemme edellytysten valmisteluun vastahyökkäykselle. Strategisen vastahyökkäyksen aikana pitää jatkaa vastustajan näännittämistä sen voimia tuhoamalla, pitäen silmällä anastajien lopullista karkottamista.

101. Mutta kymmenen kuukautta kestäneen sodan kokemus on osoittanut, että monissa taisteluissa, jopa useimmissakin, on säännöllisten joukkojen liikuntasota tosiasiallisesti muodostunut näännitystoiminnaksi ja että vihollisvoimien tuhoamistehtävää, jota sissisodan tulee suorittaa, ei eräillä seuduilla vielä toistaiseksi täytetä asian vaatimassa määrässä. Tilanteen myönteinen puoli on siinä, että me kuitenkin olemme tiettyssä määrin näännittäneet vihollista. Sillä on merkitystä pitkällisen sodan käymiselle ja lopullisen voiton saavuttami-

selle, joten meidän vertamme ei ole vuodatettu turhaan. Kielteiset puolet ovat ensiksikin siinä, että me emme ole näännytäneet vastustajaa riittävästi, toiseksi siinä, että menetyksemme ovat sittenkin suuremmat kun sotasaaliimme. Vaikka onkin myönnettävä, että sellaiseen asiintilaan ovat vaikuttaneet objektiiviset syyt — ero meidän ja vastustajan välillä teknillisen varustelun asteessa ja armeijan taistelukoulutuksen tasossa — niin on sekä teorian että käytännön kannalta katsoen päättävästi suositeltava säännölliselle sotaväelle sitkeän tuhoamissodan käyntiä suotuisten olosuhteiden vallitessa. Vaikka sissijoukkojen täytyy monia konkreettisia tehtäviä, kuten esimerkiksi harhaanjohtamisiikkeitä ja selustan häirintää suorittaessaan tyytyä näännytystaisteluihin, on siitä huolimatta suositeltava, että ne itse pyrkivät kaikissa taisteluissa, joissa siihen on suotuisia edellytyksiä, tuhoamaan vastustajan voimia saadakseen sen voimat mahdollisimman pitkälle näännytetyiksi ja täydentääkseen mahdollisimman suuressa määrin varastojaan.

102. Se mitä me nimitämme »ulkolinjoiksi», »ripeydeksi» ja »hyökkäykseksi», kun puhumme »suuntauksesta ripeihin hyökkäystoimiin ulkolinjoilla», samoin kuin sekini, mitä nimitämme »liikunnaksi» sanonnassa »liikuntasota», merkitsee taistelumuodon kannalta katsoen pääasiassa saarto- ja kiertotaktiikan soveltamista ja vaatii senvuoksi ylivoiman keskittämistä. Voimien keskittäminen sekä saarto- ja kiertoliiketaktiikan soveltaminen ovat siis välttämättömiä edellytyksiä liikuntasodan käynnille, ts. ripeille hyökkäystoimille ulkolinjoilla. Mutta kaikki tämä tarkoittaa vastustajan voimien tuhoamista.

103. Japanin armeijalle antaa voiman, paitsi sen aseistusta, myös sen koulutus — sen järjestyneisyys, sen itsevarmuus, joka on syntynyt siitä, ettei se ole aikaisemmissa sodissa tuntenut tappioita, sen kiihkomielinen uskollisuus keisarille ja

jumalille, korska ylpeys, kiinalaisten halveksiminen jne. Kaikki nämä sen piirteet ovat lähtöisin samurai-henkisestä kasvatuksesta, jota Japanin sotilaspiirit ovat harjoittaneet monien vuosien ajan, sekä Japanin kansallisista tottumuksista. Tämä on pääsyy siihen, että meidän joukkomme tuottavat japanilaisille enemmän menetyksiä kaatuneina ja haavoittuneina kuin sotavankeina. Useat eivät ottaneet tätä menneisyydessä riittävästi huomioon. Näiden Japanin armeijan tukipilareiden murtamiseen tarvitaan paljon aikaa. Meidän on ennen kaikkea pidettävä vakavasti mielessämme nämä sen erikoisuudet ja tehtävä tämän yhteydessä kärsivällisesti ja suunnitelmallisesti monipuolista työtä: poliittista työtä, kansainvälistä propagandaa, työtä Japanin kansan keskuudessa. Sodassa sensijaan on sovellettava tuhoamistoimintaa, joka on myös eräs tähän suuntaan käyvistä toimintamenetelmistämme. Pessimistit voivat vedota Japanin armeijan edellä mainittuihin vahvoihin puoliin vetääkseen esiin teoriansa Kiinan väistämättömästä orjuutuksesta, ja passiivista linjaa puoltavat sotaspesialistit voivat esiintyä tämän perusteella tuhoamissotaa vastaan. Me puolestamme olemme päinvastoin sitä mieltä, että kaikki nämä Japanin armeijan voimatekijät voidaan murentaa, ja sellainen prosessi on jo alkanut. Murentamismenetelmänä on pääasiassa poliittinen työ japanilaisten sotilaiden keskuudessa; ei pidä tehdä pilkkaa heidän korskasta ylpeydestään, vaan on koetettava ymmärtää heitä ja suunnata tämä ylpeys tarpeellisiin uomiin. Jalomielisellä sotavankien kohtelulla on japanilaisia sotilaita autettava selvittämään itselleen Japanin vallanpitäjien käymän sodan kansanvastainen ja hyökkäävä luonne. Toisaalta on näytettävä heille Kiinan armeijan ja Kiinan kansan horjumaton henki, uhrautuvuus ja sotilaallinen uljuus, toisin sanoen, on annettava heille musertavia iskuja tuhoamistaisteluissa.

Niinkuin kymmenen kuukautta käydyn sodan kokemus osoittaa, on vastustajan voimien tuhoaminen mahdollista. Todis-

teena siitä ovat Pingsingkuanin ja Taiertshuangin taistelut. Niiden johdosta on japanilaisten joukkojen taisteluhenki jo alkanut horjua, sotilaat eivät ymmärrä sodan tarkoitusta. Jouduuttuaan kiinalaisten joukkojen ja Kiinan kansan saartamiksi he osoittavat hyökkäyksissä huomattavasti vähäisempää rohkeutta kuin kiinalaiset sotilaat jne. Kaikki nämä objektiiviset edellytykset, jotka ovat suotuisia meidän tuhoamissodalle, tulevat sodan pitkittyessä yhä enemmän lisääntymään. Se seikka, että meidän tuhoamissotatoimintamme heikentää vastustajan korskeutta, merkitsee, että tämä toiminta on vuorostaan eräs ehto sodan kestoajan supistamiselle sekä japanilaisten sotilaiden ja koko Japanin kansan pikaiselle vapauttamiselle. Kissa ystävyystyy vain kissan kanssa, mutta niin ei käy, että kissa ystävyystyisi hiiren kanssa.

104. Samalla on myönnettävä, että nykyisin me jäämme vastustajasta jälkeen teknillisessä varustelussa ja armeijan koulutuksen tasossa. Tästä syystä meidän on useissa tapauksissa — varsinkin tasankoalueilla — vaikeata toteuttaa vastustajan elävän voiman mahdollisimman suurta tuhoamista, esimerkiksi ottamalla vangiksi sen kaikki taisteluun osallistuvat joukot tai osa niistä. Pikaisen voiton teorian kannattajien tässä mielessä esittämät kohtuuttomat vaatimukset eivät myöskään ole oikeita. Oikeana vaatimuksena japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa tulee olla: mikäli mahdollista on käytävä tuhoamissotaa. Kaikissa suotuisissa tapauksissa on luotava jokaisessa taistelussa ylivoima ja sovellettava saartoja ja kiertoliiketaktiikkaa. Ellei ole mahdollisuutta vastustajan täydelliseen saartamiseen, on saarrettava vaikkapa vain yksi sen joukko-osasto. Ellei ole mahdollisuutta ottaa vangiksi saarrettua joukko-osastoa kokonaisuudessaan, on otettava vaikkapa vain osa saarretuista joukoista. Ellei ole mahdollisuutta ottaa vangiksi osaakaan saarretuista joukoista, on tehtävä taisteluelvottomaksi mahdollisimman suuri määrä tämän saar-

retun joukko-osaston sotilaista. Sensijaan kaikissa niissä tapauksissa, jolloin tilanne ei ole suotuisa tuhoamistoimille, on suoritettava näännytystoimintaa. Tuhoamissodassa on sovellettava voimien keskityksen periaatetta, näännyttyssodassa voimien hajakeskityksen periaatetta. Mitä sotatoimien johtoon tulee, niin tuhoamissodassa on sovellettava johdon keskittämisen periaatetta, näännyttyssodassa hajakeskityksen periaatetta. Sellainen on perussuuntaus sotatoimien johtamisessa japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan taistelukentillä.

Vastustajan harhaiskujen hyväksikäytön mahdollisuus

105. Mahdollisuuksia voittojen saavuttamiseen vastustajasta tarjoaa jopa sen oma päällystökin. Ei ole milloinkaan ollut sotapäälliköitä, jotka eivät olisi tehneet virheitä. Vastustajan taholla voidaan havaita harhaotteita, aivan samoin kuin itsemekin on vaikeata välttää niitä, ja niin muodoin on olemassa mahdollisuus vastustajan harhaotteiden hyväksikäyttöön.

Strategian ja operatiivisen taidon kannalta katsoen on vastustaja jo tehnyt anastussodan kymmenen kuukauden aikana suuren joukon virheitä. Mainitsemme niistä vain viisi kaikkein suurinta. Ensimmäinen on se, että vastustaja kartuttaa voimiaan hitaasti. Tämä johtuu siitä, että se on aliarvioinut Kiinan voimia ja myös siitä, että sillä ei ole riittävästi elävää voimaa. Vastustaja on aina suhtautunut meihin ylenkatseellisesti, ja neljän koillismaakunnan anastuksen jälkeen, mikä ei maksanut sille suurta vaivaa, se miehitti Hopein maakunnan itäosan ja Tšaharin maakunnan pohjoisosan. Tätä voidaan pitää sen strategisena tiedusteluna. Se teki siitä johtopäätöksen: Kiina murenee helposti kuin hiekkakasa. Tämän perusteella se laski, että Kiinan nujertaminen on pikkujuttu, laati niin sanotun »lyhyen» sodan suunnitelman, pani liikkeelle mitättömiä voimia ja yritti ottaa meidät pelkällä »säikytyk-

sellä». Vastustaja ei mitenkään odottanut, että Kiinassa toteutetaan kymmenen sotakuukauden kuluessa sellainen suuri yhteenliittyminen ja että meidän vastarintamme tulee niin voimakkaaksi. Se unohti kokonaan, että Kiina oli astunut edistyneen aikakauteen, että täällä on jo johtava puolue, pitkälle edistynyt armeija ja edistyneen tietä kulkeva kansa. Kun vastustaja joutui ahtaalle, se alkoi vähitellen kartuttaa voimiaan, kohottaen divisioonien lukumäärän muutamassa erässä hiukan yli kymmenestä kolmeenkymmeneen. Jos se tahtoo edetä vielä syvemmälle sisä-Kiinaan, se ei tule toimeen lisäämättä edelleenkin voimiaan. Mutta kun Japani asennoituu vihamielisesti Neuvostoliittoon ja sen ihmisreservit ja rahataloudellinen pohja ovat rajoitetut, on olemassa raja sen sotaväen määrälle, jonka Japani voi asettaa, samoin kuin on olemassa raja, jota pidemmälle se ei pysty etenemään. Toinen virhe on selväpiirteisen pääiskun suunnan puuttuminen. Taierhtšuangin taistelun edellä vastustajan voimat olivat jaetut yleensä puhuen tasan keski- ja pohjois-Kiinan välillä. Samanlainen tasanjako oli toteutettu noiden Kiinan kummankin osan puitteissa. Niinpä pohjois-Kiinassa oli japanilaiset voimat jaettu tasan kolmen rautatien, Tientsinin — Pukoun, Peipingin — Hankoun ja Tantungin — Putšoun välillä. Jokaiselle kolmelle radalle jäi osa elävää voimaa pois taistelevien riveistä, osa sijoitettiin miehitetyn alueen eri puolille varuskunniksi, joten japanilaisille ei jäänyt voimia hyökkäyksen jatkamiseen. Taierhtšuangin luona saamansa musertavan iskun jälkeen he ottivat tämän opetuksen varteen ja keskittivät päävoimansa Hsutšoun suunnalle. Näin ollen voidaan tätä virhettä pitää väliaikaisesti oikaistuna. Kolmas virhe: ei varmistettu strategista yhteistyötä. Kummankin taistelijaryhmän — keski-Kiinassa ja pohjois-Kiinassa olleiden — puitteissa oli yleensä jonkinlaista yhteistoimintaa olemassa, mutta yhteistoiminta näiden ryhmien kesken puuttui kokonaan: kun Tientsinin — Pukoun rautatien eteläosassa

käytiin taisteluita Siaopangpun luona, eivät saman rautatien pohjoisella rataosalla olleet japanilaiset osoittaneet minkäänlaista aktiivisuutta. Aivan samoin silloin, kun pohjoisella rataosalla käytiin taisteluita Taierhtšuangin luona, eivät pohjoisella rataosalla olleet japanilaiset liikahtaneetkaan. Sen jälkeen kun he olivat molemmilla tahoilla saaneet pahasti selkäänsä ja tarkastusmatkalle saapui Japanin sotaministeri, ja Kiinaan rientänyt Japanin yleisesikunnan päällikkö oli ottanut päällikkyyden, voidaan katsoa jonkinlaisen kosketuksen muodostuneen joksikin aikaa. Japanin tilanherrojen, porvariston ja militaristien riveissä on varsin vakavia ristiriitoja, jotka syvenevät yhä enemmän, ja eräs näiden ristiriitojen konkreettisista ilmenemismuodoista on yhteistoiminnan puuttuminen eri rintamien välillä Kiinassa. Neljäs virhe on se, että on lyöty laimin strategisesti suotuisia ajankohtia. Kaikkein selvimpänä tämä näkyi siinä, että Nankingin ja Taijuanin valtauksen jälkeen japanilaiset pysähtyivät — pääasiassa siitä syystä, että heillä ei riittänyt elävää voimaa, ei ollut sotaväkeä strategista takaaajoa varten. Viides virhe on se, että vaikka he suorittivatkin monia saartoliikkeitä, heidän onnistui harvoin tuhota saarrettuja joukkoja. Ennen Taierhtšuangin taistelua suoritetuissa sotatoimissa Šanghain, Nankingin, Tsangtšoun, Paotingin, Nankoun, Sinkoun ja Linfenin luona oli paljon hajallelyötyjä kiiinalaisia joukko-osastoja, mutta vangiksi joutui vähän. Tässä ilmeni japanilaisen päällystön hidasliikkeisyys.

Luetellut viisi virhettä — hidas voimien kartuttaminen, strategisen yhteistoiminnan puuttuminen, selväpiirteisen pääiskun suunnan puuttuminen, suotuisten ajankohtien laiminlyöminen ja tuhottujen joukkojen vähäinen määrä monilukuisissa saartoliikkeissä — on todisteena japanilaisen päällystön epäpätevyydestä Taierhtšuangin taistelua edeltäneellä kaudella. Vaikka japanilaisen sotaväen johtoon tehtiinkin joitakin korjauksia Taierhtšuangin taistelun jälkeen, niin japanilainen

päällystö tulee siitä huolimatta tekemään virheitä vastaisuussakin sellaisten tekijäin vaikutuksesta kuin ovat elävän voiman riittämättömyys ja Japanin sisäiset ristiriidat, ja pelastaessaan tilanteen yhdessä paikassa se saa takaiskun toisessa. Niinpä voimien keskittäminen Hsutšoun luo aiheutti suuren aukon japanilaisten valtaamalla pohjois-Kiinan alueella, ja tämä antoi meille tilaisuuden kehittää esteettömästi sissisotaa.

Kaikki edellä sanottu koskee vihollisen itsensä tekemiä virheitä, ei sellaisia, jotka me olisimme pakottaneet sen tekemään. Me voimme kuitenkin tietoisesti pakottaa vihollisen moniin virheellisiin tekoihin, ts. johtaa vihollisen harhaan harkituilla ja tehokkailla toimenpiteillä ja järjestyneiden kansanjoukkojen avulla, pakottaen sen toimimaan sillä tavoin kuin me tahdomme. Voidaan esimerkiksi käyttää valehyökkäyksiä, joiden mahdollisuudesta on jo edellä puhuttu. Kaikki tämä osoittaa, että joitakin voittojen mahdollisuuksia voimme löytää jopa vastustajan päällystönkin toimista. Mutta meidän ei pidä nähdä tässä mahdollisuudessa omien strategisten suunnitelmamme tärkeää perustaa. Päinvastoin, rakentukoot suunnitelmamme mieluummin sille edellytykselle, että vastustaja tekee mahdollisimman vähän virheitä — se on luotettavampaa.

Sitäpaitsi, samoin kuin me voimme käyttää hyväksemme vastustajan harhaiskuja, se voi käyttää hyväkseen meidän harhaiskujamme. Tämän vuoksi meidän päällystömme on tehtävä mahdollisimman vähän virheitä, joita vastustaja voi käyttää hyväkseen. Mutta vastustajan päällystö on jo tehnyt virheitä; sellaisia virheitä tulee olemaan vastaisuussakin, niitä voidaan aiheuttaa meidän ponnistuksillamme — ja kaikkia niitä voidaan käyttää meidän eduksemme. Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan johtajien on pyrittävä kaikin voimin käyttämään näitä virheitä hyväkseen. Vastustajan strategisessa ja operatiivisessa johdossa on paljon sellaista mikä ei kelpaa mihinkään, mutta taistelun johtamisessa, ts. joukko-

osastojen ja -yksikköjen taktillisessa johtamisessa sillä on paljon sellaista, mistä meidän pitää ottaa oppia.

Kysymys ratkaisutaisteluista japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa

106. Ratkaisutaistelut japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa voidaan jakaa kolmeen pääryhmään: ensiksi, ratkaisutaisteluihin, joiden menestymisestä ollaan varmoja — niitä on käytävä järkähtämättömästi; toiseksi, ratkaisutaisteluihin, joiden menestyksestä ei ole varmuutta — niitä on väistettävä, ja kolmanneksi, sellaisiin strategisiin ratkaisutaisteluihin, joissa maan kohtalo pannaan vaakalaudalle — niitä on ehdottomasti vältettävä. Tässäkin kysymyksessä ilmenee japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan eroavuus monista muista sodista. Sodan ensimmäisessä ja toisessa vaiheessa, jolloin vastustaja on voimakas ja me heikkoja, vastustaja pyrkii siihen, että me keskittäisimme päävoimamme ja ottaisimme siltä vastaan ratkaisevan taistelun. Meidän taas pitää päinvastoin valita itsellemme edulliset olosuhteet, keskittää ylivoima ja antaa vastustajalle ratkaisutaisteluja vain niissä tapauksissa, joissa meillä on varmuus menestyksestä. Esimerkkeinä tästä voidaan mainita Pinghsingkuanin ja Taiertšuangin taistelut ja monet muut. Epäedullisissa olosuhteissa, voiton varmuuden puuttuessa on väistettävä ratkaisutaisteluja, mistä esimerkkinä voidaan mainita se kanta, jota me pidimme ohjessamme Tšangten taistelussa ja monissa muissa tapauksissa. Strategista ratkaisutaistelua, jossa asetettaisiin vaakalaudalle maan kohtalo, on ehdottomasti vältettävä, kuten esimerkiksi äskettäin tehtiin Hsutšoun evakuoinnilla. Sillä tavoin me teimme tyhjäksi vastustajan suunnitelman, joka tähtäsi lyhytaikaiseen sotaan ja pakotimme sen käymään kanssamme pitkällistä sotaa. Sellaista suuntausta ei voida toteuttaa maassa, jonka

alue on pieni; sitä on vaikea soveltaa poliittisesti liian takapajuudessa maassa. Mutta Kiina on suuri, edistyksen aikakautta elävä maa, ja sille ei tämä tehtävä ole ylivoimainen. Jos välitämme strategista ratkaisutaistelua, niin vaikka tällöin menettämekin jonkin osan alueestamme, niin, kuten sanotaan »kyllä halkoja tulee, kun vain on metsää»: meillä säilyy vielä laaja alue sotaliikkeitä varten, ja me voimme odotella, auttaen sillä aikaa maamme edistystä, kansainvälisen avun lisääntymistä ja sisäisen hajaantumisen tuloa vastustajan leirissä. Se on paras suunnitelma sodankäyntiin japanilaisia anastajia vastaan. Pikaisen voiton teorian intomielliset kannattajat, jotka eivät kestä pitkällisen sodan ohdakkeista tietä, pyrkivät nopeaan voittoon, ja kun tilanne muuttuu hiukankin parempaan päin, alkavat he huutaa strategisen ratkaisutaistelun välttämättömyydestä. Jos heidän neuvojaan seurataan, tuotetaan japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asialle suurta vahinkoa, pitkällisestä sodasta tulee loppu ja me pelaamme vastustajan hyväksi. Se olisi todellakin kaikkein huonoin sodankäyntisuunnitelma!

Ratkaisutaistelusta kieltäytyminen vaatii alueen luovuttamista, se on aivan selvää. Niissä tapauksissa, joissa tämä ei ole vältettävissä (ja ainoastaan sellaisissa tapauksissa), on alue jätettävä epäröimättä. Kun tilanne on kerran sellaiseksi muodostunut, niin tätä aluetta ei tarvitse surra. Se on oikeata politiikkaa, »ajan voittamista alueen kustannuksella». Historiasta on tunnettua, että peräännyttyään epäröimättä väistääkseen ratkaisutaistelua Venäjä voitti Napoleonin, joka oli silloin kunniansa kukkuloilla. Nykyaikana on Kiinan meneteltävä aivan samoin.

107. Mutta eikö ole pelättävissä, että meitä tullaan soimaan »vastarinnattomuudesta»? Ei ole. Jos sotaa ei käytäisi ollenkaan, jos lähdetäisiin sopuilemaan vihollisen kanssa, niin se olisi vastarinnattomuutta, joka ei vain ansaitsisi moitetta,

vaan olisi ehdottomasti hylättävä. Mutta aivan välttämätöntä on käydä sitkeästi sotaa japanilaisia anastajia vastaan väistäen vihollisen asettamia ansoja, asettamatta päävoimiamme alttiiksi iskulle, joka vaikuttaisi koko sodan myöhäisempään kulkuun, sanalla sanoen, estää maan orjuuttaminen. Kaikenlainen horjunta tässä suhteessa on lyhytnäköisyyden ilmausta sodan kysymyksissä ja johtaa loppukädessä ehdottomasti Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian puoltajien leiriin. Aikoinaan arvostelimme huimapäisyyttä, joka tunnustaa vain hyökkäyksen, mutta ei tunnusta perääntymistä, juuri senvuoksi että jos moinen »uljuus» pääsisi yleiseen muotiin, niin me menettäisimme mahdollisuuden sodan jatkamiseen ja lopulta se toisi Kiinalle orjuutuksen uhan.

108. Me kannatamme päättäviä tekoja, kun niille on olemassa suotuisat edellytykset — olkoon kysymys pienemmistä tai suuremmista taisteluista. Sellaisissa tapauksissa on passiivisuus täysin tuomittavaa. Vain sellaisissa ratkaisutaisteluisissa voidaan päästä vastustajan voimien tuhoamiseen tai näännytämiseen, ja sellaisiin taisteluihin täytyy jokaisen japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan osanottajan horjumatta lähteä. Siinä vaaditaan huomattavia osittaisia uhreja. Mutta ken on sitä mieltä, että on vältettävä kaikenlaisia uhreja, hän on pelkuri, hän potee japanilaiskauhua, jota on päättävästi vastustettava. Li Fu-jingin ja Han Fu-tšun tapaisten rintamakarkureiden teloitus on oikeudenmukainen rangaistus. Uljuuden, urhoollisuuden ja sankarillisen uhrimielen kannustaminen sodassa on sotatoimien oikean suunnittelun ohella aivan välttämätöntä: ilman sitä ei ole mahdollista pitkällinen sota eikä lopullinen voitto. Olemme jo tuominneet ankarasti niin sanotun »pakokannan», joka tunnustaa vain perääntymisen, mutta ei tunnusta hyökkäystä, ja esiintyneet ankaran kurin puolesta juuri siksi, että voimakas vihollinen voidaan voittaa vain oikein suunnitellulla ja sankarillisesti käydyllä ratkaisutaistelulla. Mi-

tä »pakokantaan» tulee, niin se on Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian suoranaista tukemista.

109. Eikö siinä ole suoranaista riistiriitaa, kun me ensin käymme sankarillisen taistelun, mutta luovumme sitten alueesta? Eikö verta vuodateta hukkaan noissa sankarillisissa taisteluissa? Tuollaiset kysymykset ovat täysin mielettömiä. Emmekö me syö suotta, kun sitten ulostamme? Emmekö mene turhaan maata, kun sitten nousemme ylös? Voidaanko kysymys asettaa sillä tavoin? Luulen ettei voida. Sanotaan: jos syöt, niin syö sitten tarpeeksi, jos nukut, niin nuku kyllyksesi, jos tappelet sankarillisesti, niin tappele sitten Jalu-joelle saakka. Se on subjektiivista ja formalistista houretta; todellisessa elämässä niin ei käy. Kenelle ei olisi selvää, että verisiä taisteluja käydään ajan voittamiseksi ja vastahyökkäyksen valmistelemiseksi ja että vaikka meidän täytyykin jättää jokin osa aluetta, niin sensijaan voitamme aikaa, saavutamme tarkoituksemme — tuhoamme ja näännytämme vihollisen voimia, hankimme sotakokemusta, nostamme taisteluun siihen vielä osallistumattomat kansanjoukot, kohotamme merkitystämme kansainvälisellä areenalla. Vuotaako veri hukkaan sellaisessa tapauksessa? Eipä suinkaan. Alueesta luovutaan armeijan voimien säilyttämisen ja itse alueen säilyttämisen tähden, sillä jos epäedullisissa olosuhteissa ei luovuteta osaa aluetta ja ryhdytään harkitsemattomasti ratkaisutaisteluun omaamatta minäänlaista varmuutta menestyksestä, niin tuloksena on, että armeijan menetettyämme menetämme väistämättä koko alueenkin, ja silloinhan ei voi olla puhettakaan menetety alueen palauttamisesta. Kapitalisti tarvitsee asioita hoitaakseen pääomaa mutta täydellisen vararikon kärsittyään hän lakkaa olemasta kapitalisti. Peluri tarvitsee pelaamista varten rahaa, mutta jos hän panee kaikki yhden kortin varaan ja onni pettää hänet, ei hänellä ole enää millä jatkaa pelaamista. Elämän kulku on mutkittelevaa eikä suinkaan tasaista ja suoraa. Sama

koskee sotaa, ja tämän totuuden käsittäminen on mahdotonta vain formalisteille.

110. Arvelen, että edellä sanottu koskee myös strategisen vastahyökkäyksen vaiheessa käytävää ratkaisutaistelua. Vaikka vastustaja tulee tässä vaiheessa olemaankin heikko puoli ja meillä on ylivoima, niin sittenkin periaate »on käytävä ratkaisutaisteluja edullisten olosuhteiden vallitessa ja väistettävä niitä näiden olosuhteiden puuttuessa» pysyy voimassa aina siihen hetkeen saakka, jolloin me pääsemme Jalu-joelle. Sillä tavoin voimme aina säilyttää aloitteen itsellämme. Ei ole kiinnitettävä minkäänlaista huomiota vihollisen provokaatioihin ja sivulta tapahtuvaan yllytykseen eikä missään tapauksessa ole annettava niiden vaikuttaa itseemme. Vain niitä sotapäälliköitä, jotka japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa tulevat osoittamaan tällaista itsehillintää, voidaan pitää rohkeina ja terävänäköisinä sotapäälliköinä. Tämä totuus ei tavoita niitä, jotka sähköttävät palamaan yhdestä kipinästä kuin ruuti. Ensimmäisessä vaiheessa olemme joutuneet tietyissä määrin strategisen passiivisuuden tilaan, mutta meidän on siitä huolimatta otettava aloite kaikissa taisteluissa. Ja vastaisuudesakin meidän tulee pitää aina aloite käsissämme. Me kannattamme pitkällistä sotaa ja lopullista voittoa, vastustamme uhkapelureita, jotka harkitsemattomasti heittävät kaiken yhden kortin varaan.

Armeija ja kansa — voiton perusta

111. Vallankumouksellisen Kiinan kohdatessaan eivät japanilaiset imperialistit vähimmässäkään määrin heikennä hyökkäystään eikä sortoaan: tämä johtuu japanilaisen imperialismien olemuksesta. Jos Kiina ei tee vastarintaa, niin Japani miehittää helposti ja kerralla koko maan, laukaustakaan ampu-matta. Esimerkkinä mainittakoon neljän koillismaakunnan me-

netys. Jos Kiina tekee vastarintaa, niin Japani yrittää tukahduttaa tämän vastarinnan eikä lopeta yrityksiään ennenkuin osoittautuu, ettei se kykene voittamaan Kiinan vastarintaa. Se on vääjäämätön laki. Japanilaisten tilanherrojen ja porvariston anastushalu on hyvin suuri. Asettaen tavoitteekseen hyökkäyksen etelään — Malaijien saaristoon ja pohjoiseen — Siperiaan, he ovat aluksi iskeneet Kiinaa murtaakseen itselleen aukon keskustassa. Kaikki ne jotka luulevat, että Japani tyytyy pohjois-Kiinan sekä Kiangsun ja Tšekiangin maakuntien alueen valloittamiseen ja pysähtyy siihen, eivät lainkaan ymmärrä, että imperialistinen Japani, joka on astunut uuteen kehitysvaiheeseen ja seisoo perikadon partaalla, ei ole enää entinen Japani. Kun me väitämme, että on olemassa raja sille sotaväen määrälle, jonka Japani voi asettaa, ja äärimmäinen raja, jota pidemmälle se ei voi edetä, niin tarkoitamme ensiksikin, että valmistautuessaan hyökkäykseen toisilla suunnilla ja puolustukseen toisilla, Japani pystyy käytettävissä olevilla voimilla lähettämään Kiinaan vain tietyn määrän joukkoja ja sen on rajoitettava etenemisensä mahdollisuuksiensa puitteisiin. Toiseksi, Kiina on todistanut menestyneensä edistyksen tiellä ja kykynsä sitkeään vastarintaan, eikä voida kuvitella, että Kiinalla ei olisi vastarintaan välttämättömiä voimia Japanin suorittaessa raivoisaa hyökkäystä. Japani ei pysty miehittämään koko Kiinaa, ja kaikilla niillä seuduilla, joihin vastustaja kykenee tunkeutumaan, se pyrkii voimiaan säästämättä Kiinan vastarinnan tukahduttamiseen eikä lopeta rynnistystään ennenkuin japanilainen imperialismi, kotimaisten ja kansainvälisten olosuhteiden vuoksi, törmää välittömästi pulaan, joka vie sen hautaan.

Japanin sisäpolitiikan kehitys voi kulkea jompaakumpaa tietä: joko hallitsevat luokat kärsivät pian romahduksen, valta siirtyy kansalle ja tämän seurauksena on sodan lopettaminen — sellaista mahdollisuutta ei kuitenkaan vielä ole, —

tahi tilanherrat ja porvaristo muuttuvat yhä fasisistemmiiksi ja jatkavat sotaa perikatoonsa saakka; tämä onkin se tie, jota Japani nyt kulkee. Kolmatta tietä ei ole. Kaikki ne, jotka elättelevät toivetta, että Japanin porvariston maltilliset piirit nousevat esiin ja lopettavat sodan, antautuvat tyhjen harhaluulojen valtaan. Japanin maltillisista kapitalistipiireistä on jo tullut japanilaisten tilanherrojen ja raharuhtinaiden vankeja. Sellainen on Japanissa jo monta vuotta vallinnut todellinen poliittinen asiointi. Jos Kiina ei anna Japanille sodassa kuolettavaa iskua ja jos Japani säilyttää vielä riittävästi voimia, niin aloitettuaan sodan Kiinaa vastaan se pyrkii välttämättä aloittamaan hyökkäyksen etelämerien maihin tahi Siperiaan, mahdollisesti kumpaankin suuntaan. Heti kun Euroopassa puhkeaa sota Japani ryhtyy toteuttamaan näitä suunnitelmia, sillä Japanin vallanpitäjien saaliinhimo on tullut tavattoman kiihkeäksi. On tietenkin toinenkin mahdollisuus: Neuvostoliiton mahdin vaikutuksesta ja Kiinan kanssa käydyin sodan tuntuvasti heikentämänä Japani joutuu luopumaan alkuperäisesti suunnittelemaansa hyökkäyksestä Siperiaan ja jäämään sillä suunnalla kokonaan puolustuskannalle. Mutta sellaisen tilanteen muodostuminen ei heikennä Japanin hyökkäystä Kiinaan; päinvastoin, se johtaa tämän hyökkäyksen tehostamiseen, koska Japanille jää silloin ainoastaan yksi tie — heikon nieleminen. Tässä tapauksessa päättävä sodankäynti japanilaisia anastajia vastaan, kansallisen yhteisrintaman lujittaminen ja pitkälliseen sotaan tähtäävän suuntauksen päättävä toteuttaminen muodostuvat vieläkin monimutkaisemmiksi tehtäviksi, ja silloin on meidän ponnistustemme vähäisinkin heikentäminen vieläkin luvattomampaa.

112. Näin ollen pääedellytyksenä Kiinan voitolle Japanista on koko maan yhteenliittäminen sata kertaa nykyistä suurempaan ja monipuoliseen edistykseen. Kiina elää edistyksen aikakautta ja on jo saavuttanut ennennäkemättömän yhteen-

liittyneisyyden, mutta tämän edistyksen ja tämän yhteenliittyneisyyden aste on vielä tänään aivan riittämätön. Japani on pystynyt miehittämään niin laajan alueen senvuoksi, että Japanin puolella on voima, Kiinan puolella heikkous. Tämä heikkous on suoranainen seuraus vuosisadan aikana ja varsinkin viimeksi kuluneena vuosikymmenenä karttuneista kaikenlaisista virheistä, jotka ovat pidättäneet Kiinan edistystä sen nykyisellä tasolla. Nykyaikana me emme voi voittaa niin voimakasta vihollista kuin Japania, ellemmme ryhdy pitkäaikaisiin ja vakaviin ponnistuksiin. Tehtäviä, joiden ratkaisemiseen näitä ponnistuksia tarvitaan, on hyvin paljon. Mainitsen tässä vain kaksi tärkeintä: on saavutettava edistystä armeijan rakennustyössä ja edistystä kansan liikekannallepanossa.

113. Armeijan uudistaminen ei ole mahdollista ilman sen nykyaikaistamista, ilman sen teknillisen varustelun kohottamista. Ilman sitä on mahdotonta ajaa vastustajaa Jalu-joen taakse. Joukkojen käytössä taas on toteutettava edistyneintä, korkeimmalle kehittyntä, joustavaa strategiaa ja taktiikkaa, mitä ilman ei voittoa myöskään voida saavuttaa. Mutta armeijan perusta on sotilas. Ellei sotajoukkoihin istuteta edistyksellistä poliittista henkeä, ellei tässä tarkoituksessa suoriteta edistyksellistä poliittista työtä, on mahdotonta saavuttaa upseerien ja sotamiesten todellista yhteenkuuluvuutta, on mahdotonta herättää niissä suurta innostusta taisteltaessa japanilaisia anastajia vastaan, eikä niin ollen ole myöskään mahdollista saada kaikelle tekniikallemme ja taktiikallemme sellaista perustaa, jolla niille ominainen teho pääsee parhaiten ilmenemään. Kun me väitämme, että Japanin armeija teknillisestä ylivoimastaan huolimatta loppujen lopuksi varmasti kärsii tappion, niin tarkoitamme, paitsi sitä menetystä jota me aiheutamme vastustajalle tuhoamis- ja näännyttämistoi- millamme, myös sitä seikkaa, että vihollisarmeijan taistelu-

henki alkaa meidän iskuistamme loppujen lopuksi horjua ja että tuon armeijan aseet ovat epäluotettavissa käsissä. Meillä tilanne on päinvastainen: upseereilla ja sotilailla on yhteiset päämäärät japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa. Näin ollen meillä on olemassa pohja poliittiselle työlle kaikissa japanilaisia anastajia vastaan taistelevissa armeijoissa. Armeijassa on pantava toimeen tietty demokratisointi. Ennen kaikkea on tehtävä loppu feodaalisista tavoista — sotamiesten pahoinpitelystä ja haukkumisesta — ja päästävä siihen, että upseerit ja sotamiehet jakaisivat jokapäiväisessä elämässä keskenään kaikki ilot ja surut. Tällä tavoin saavutetaan upseerien ja sotilaiden yhteenkuuluvuus. Silloin armeijan taistelukunto kasvaa valtavasti, eikä meidän tarvitse pelätä, ettemme pysty pitämään puoliamme tässä pitkäaikaisessa ja ankarassa sodassa.

114. Sodan suuria voimia ruokkivat juuret menevät syvälle kansanjoukkojen keskuuteen. Japani uskalsi häväistä meitä ennen kaikkea siitä syystä, että Kiinan kansanjoukot eivät ole järjestyneet. Meidän tarvitsee vain vapautua tästä epäkohdasta, ja japanilaiset anastajat saavat vastaansa taisteluun nousseen monimiljoonaisen Kiinan kansan ja joutuvat samantyyppiseen asemaan kuin villi puhvelihärkä tuliseinän edessä: kun sille vain kiljaisee, niin se syöksyy kauhuissaan tuleen ja palaa. Kiina tarvitsee keskeytymätöntä täydennyksen virtaamista armeijalleen. Nykyisin eri paikoilla vallitseva järjetön sotilaiden värväystapa, »pyydystäminen» ja »ostaminen»²¹ on heti kiellettävä ja korvattava laajalla ja voimakkaalla poliittisella agitaatiolla. Silloin on tarvittaessa helppo kutsua armeijaan miljoonia miehiä. Vapaussodan kestäessä me koemme suuria rahavaikeuksia, mutta tarvitsee vain panna liikkeelle kansanjoukot, ja raha-asiat eivät enää muodosta meille ongelmaa. Ei voi olla niin, että valtio, jolla on niin laaja alue ja niin monilukuinen väestö, kärsisi valtion kassan niukkuudesta.

Armeijan tulee liittyä yhteen kansan kanssa, jotta kansa näkisi siinä oman armeijansa. Sellainen armeija on voittamaton eivätkä sitä voi voittaa edes useammatkaan Japanin tapaiset imperialistiset vallat.

115. Monet arvelevat, että tähän saakka ei ole onnistuttu saattamaan järjestykseen suhteita upseerien ja sotamiesten, armeijan ja kansan välillä sen tähden, että on käytetty vääriä menetelmiä. Olen aina sanonut, että tässä on kysymys perusasenteesta (perussuuntauksesta). Ja perusasenne on kunnioitus sotamiestä kohtaan, kunnioitus kansaa kohtaan. Tästä asenteesta johtuu sekä vastaava politiikka että myös menetelmät ja muodot. Jos tästä asenteesta poiketaan, niin sekä politiikka että menetelmät ja muodot tulevat väistämättä olemaan virheellisiä, ja silloin ei mitenkään saada järjestykseen suhteita upseerien ja sotamiesten, armeijan ja kansan välillä. Armeijassa suoritettavan poliittisen työn kolme tärkeintä pääperiaatetta ovat seuraavat: ensiksi, upseerien ja sotilaiden yhteenkuuluvuus, toiseksi armeijan ja kansan yhteenkuuluvuus ja kolmanneksi vastustajan armeijan hajottaminen sisältäpäin. Näiden periaatteiden menestyksellistä toteuttamista varten on lähdeittävä oikeasta asennoitumisesta, nimittäin kunnioituksesta sotamiestä kohtaan, kunnioituksesta kansaa kohtaan ja kunnioituksesta aseensa laskeneiden sotavankien ihmisarvoa kohtaan. Ne jotka ovat sitä mieltä, että tässä ei ole kysymys perusasenteesta, vaan puhtaasti teknillisistä seikoista, erehtyvät, ja heitä on oikaistava.

116. Tällä hetkellä, jolloin Vuhanin ja toisten kohtien puolustus on muodostunut niin kiireelliseksi asiaksi, tulee armeijan ja kansan aktiivisuuden kehittäminen sodan tukemiseen mitä tärkeimmäksi tehtäväksemme. Vuhanin ja toisten kohteiden puolustustehtävä on epäilemättä asetettava ja täytettävä todenteolla. Mutta konkreettiset edellytykset eikä subjektiivinen halu ratkaisevat lopulta kysymyksen siitä,

onnistuuko meidän nuo kohdat säilyttää. Eräs mitä tärkein konkreettinen edellytys on koko armeijan ja koko kansan poliittinen liikekannallepano uhrautuvaan taisteluun. Ilman kaikkien tätä varten välttämättömien edellytysten valtaamiseen tähtääviä ponnisteluja, jopa yhdenkin tällaisen edellytyksen puuttuessa asia päättyy väistämättä samoin kuin se päättyi Nankingin luona ja toisissa menettämässämme kohdissa. Missä tulee olemaan Kiinan Madrid? Se tulee olemaan siellä, missä luodaan samanlaiset edellytykset kuin luotiin Madridissa. Menneisyydessä meillä ei ole ollut ainoatakaan Madridia, mutta nyt meidän on luotava niitä muutamia. Tällainen mahdollisuus tulee kuitenkin kokonaan riippumaan edellytyksistä. Tärkein näistä edellytyksistä on koko armeijan ja koko kansan laaja poliittinen liikekannallepano.

117. Kaikessa työssä on noudatettava päättävästi yleislinjaa, joka tähtää japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman lujittamiseen, sillä vain tämä linja suo mahdollisuuden sitkeään sodankäyntiin japanilaisia anastajia vastaan ja pitkällisen sodan suuntauksen toteuttamiseen, mahdollisuuden pyrkiä kaikkialla upseerien ja sotamiesten sekä armeijan ja kansan välisten suhteiden perinpohjaiseen parantamiseen, mahdollisuuden armeijan ja kansan aktiivisuuden kehittämiseen täydessä määrin kaikkien vielä menettämättä jääneiden alueiden puolustamisessa ja menetettyjen palauttamisessa ja vihdoin mahdollisuuden lopullisen voiton valloittamiseen.

118. Armeijan ja kansan poliittinen liikekannallepano on todella poikkeuksellisen tärkeä asia. Palaamme tähän kysymykseen kaiken aikaa näin itsepintaisesti sen tähden, että ellei sitä ratkaista, ei todella ole mahdollista voittaakaan. Voittoa varten tarvitaan epäilemättä useita muitakin edellytyksiä, mutta tämä on voiton pohjimmainen perusta. Japanilaisvastainen kansallinen yhteisrintama on koko armeijan ja koko kansan yhteisrintama, eikä suinkaan vain pelkkien puoluekomi-

teiden ja joidenkin harvojen puolueiden ja ryhmien jäsenten yhteisrintama. Perustavoite, jonka tähden japanilaisvastainen kansallinen yhteisrintama muodostetaan, on koko armeijan ja koko kansan liikekannallepano osallistumiseen tähän rintamaan.

Loppulause

119. Millaisia ovat johtopäätökset? Johtopäätökset ovat seuraavanlaisia: »Millaisin edellytyksin Kiina pystyy voittamaan ja tuhoamaan japanilaisen imperialismin voimat? On kolme välttämätöntä edellytystä: ensiksi, japanilaisvastaisen yhteisrintaman muodostaminen Kiinassa, toiseksi, kansainvälisen japanilaisvastaisen yhteisrintaman muodostaminen, kolmanneksi, Japanin kansan ja Japanin siirtomaiden kansojen vallankumouksellisen liikkeen nousu. Kiinan kansalle on tärkein näistä edellytyksistä itsensä Kiinan kansan suuri yhdistyminen».

»Kuinka kauan tämä sota kestää? Se tulee riippumaan japanilaisvastaisen yhteisrintaman voimasta Kiinassa, samoin monista muista ratkaisevista tekijöistä Kiinassa ja Japanissa.» »Jos nämä edellytykset eivät toteudu lähitulevaisuudessa, niin sodan täytyy pitkittyä, mutta sen tulokset ovat samat: Japani kärsii tappion ja Kiina voittaa, mutta tässä tapauksessa tulee enemmän uhreja ja meidän täytyy kokea raskaiden kärsimysten kausi.» »Meidän strategisen linjamme tulee olla se, että käytämme päävoimiamme sotatoimiin hyvin pitkällä ja epävakaisilla rintamalinjoilla.» »Voiton saavuttaakseen tulee Kiinan armeijan käydä mahdollisimman liikkuvaa sotaa laajalla sotänäyttämöllä.»

»Samalla kun liikuntasodan käyntiin käytetään koulutettua sotaväkeä, on perustettava monilukuisia sissiosastoja talonpojista.» »Sodan kestäessä... tulee Kiinan armeijan teknilli-

nen varustelu vähitellen paranemaan. Tämän vuoksi Kiina voi sodan viimeisessä vaiheessa siirtyä asemasodan menetelmiin ja rynnäköidä japanilaisten varustettuja asemia näiden miehittämällä alueella. Näin ollen Japanin talouselämä kärsii romahduksen, joka on seurausta Japanin pitkällisestä nälkännytyksestä Kiinan kanssa käydyssä sodassa, ja japanilaisten sotilaiden taisteluhenki tulee lannistetuksi lukemattomissa rasittavissa taisteluissa. Mitä Kiinaan tulee, niin sen potentiaaliset voimat tulevat japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan kestäessä yhä enemmän murtautumaan esiin ja vallankumouksellisia joukkoja tulee katkeamattomana ja väkevänä virtana yhtymään armeijan riveihin taistellakseen vapauden puolesta. Käyttäen kaikkia näitä tekijöitä yhdessä toisten tekijäin kanssa me pystymme Japanin miehittämällä alueella antamaan musertavan iskun sen linnakkeille ja tukialueille ja karkottamaan japanilaisten hyökkääjien armeijan Kiinasta.» (E. Snow'lle heinäkuussa 1936 annetusta haastattelusta.)

»Poliittinen tilanne Kiinassa on nyt astunut uuteen vaiheeseen... Keskeinen tehtävä uudessa vaiheessa on siinä, että pannaan liikkeelle kaikki voimat voiton valloittamiseksi tässä sodassa.» »Voiton avain japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa on nyt jo alkanut sodan laajentuminen yhteiseksi, yleiskansalliseksi sodaksi. Vain sellaisessa yhteisessä, yleiskansallisessa sodassa me voimme saavuttaa lopullisen voiton.» »Tuloksena niistä vakavista epäkohdista, joita japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa nykyisin on, voi tämän sodan edelleen jatkuessa sattua monia sotilaallisia vastoinkäymisiä, perääntymisiä, hajoamisia, petturuutta omassa maassa, tilapäistä tai osittaista kaupantekoa vihollisen kanssa. Tämän vuoksi on otettava huomioon, että tämä sota tulee olemaan raskas ja pitkällinen. Mutta me olemme varmat siitä, että sota japanilaisia anastajia vastaan tulee meidän puolueemme ja koko kansan ponnistuksin jatkumaan ja laajene-

maan, lakaisten kaikki esteet tieltään.» («Päätös nykyisestä tilanteesta ja puolueen tehtävistä», jonka Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitea hyväksyi elokuussa 1937.)

Sellaisia ovat johtopäätökset. Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian puoltajista näyttää vastustaja yliluonnollisen voimakkaalta, Kiina sitävastoin mitättömältä kuin ruohonkorsi. Pikaisen voiton teorian kannattajat pitivät päinvastoin vastustajaa mitättömänä kortena, mutta luulevat Kiinaa yliluonnollisen voimakkaaksi. Molemmat erehtyvät. Olemme perinpohjin eri mieltä kummankin kanssa: sota japanilaisia anastajia vastaan tulee olemaan pitkällistä sotaa ja lopullinen voitto tulee kuulumaan Kiinalle — sellainen on johtopäätöksemme.

120. Päätän luentoni tähän. Tällä hetkellä, jolloin on kehittymässä suuri sota japanilaisia anastajia vastaan, hyvin monet haluavat yleistää saavutettua kokemusta käyttääkseen sitä täydellisen voiton valloittamiseen. Olen kosketellut tässä vain aivan yleispiirtein viimeksi kuluneiden kymmenen kuukauden kokemusta. Jos halutaan, voidaan tätä pitää jonkinlaisena yleistyksenä. Koskettelemanı kysymykset ansaitsevat yleistä huomiota ja laajaa käsittelyä. Olen antanut vain yleiskatsauksen näihin kysymyksiin ja toivon, että te, toverit, ryhdytte tutkimaan ja pohtimaan niitä ja esitätte omat oikaisunne ja lisäyksenne.

Huomautuksia

¹ Kiinan väistämättömän orjuutuksen teoria kuvasti kuomintangin katsomuksia. Kuomintang ei halunnut tehdä vastarintaa japanilaisille anastajille ja myöhemmin ryhtyi siihen vasta painostuksesta. Lukoutšiaon tapahtumien jälkeen Tšiang Kai-šekin ryhmäkunta lähti vastahakoisesti mukaan vastarintaan, ja silloin Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian edustajiksi tulivat Vang Tšing-vein kannattajat, jotka aikoivat antautua Japanille ja sittemmin todella myös antautuivat. Mutta Kiinan väistämättömän orjuutuksen teoriaa esitettiin myös kuomintangin ulkopuolella. Sen vaikutus tuntui eräissä yhteiskunnan keskikerroksissa, jopa työtätekevienkin takapajuudessa osassa. Tämä johtuu

siitä, että kuomintangin hallitus oli läpeensä mätä, se kärsi sodassa tappion toisensa jälkeen, mutta Japanin armeija kulki pysähtymättä eteenpäin ja jo ensimmäisenä vuotena pääsi Vuhaniin edustalle saakka. Kaikki tämä synnytti väestön takapajuisen osan keskuudessa hyvin pessimistisiä mielialoja.

² Näitä katsomuksia esiintyi Kiinan Kommunistisen puolueen riveissä. Ensimmäisen puolen vuoden kuluessa sotaa käytäessä esiintyi puolueessa taipumusta vastustajan voimien aliarvioimiseen. Tällaiset ihmiset olivat sitä mieltä, että Japani ei kestä ainoatakaan iskua. He perustivat käsityksensä siihen, että kuomintang oli lähtenyt osallistumaan vastarintaan ja että sillä oli suuret voimat, jotka yhdessä kommunistisen puolueen kanssa pystyivät lyömään japanilaiset anastajat. He näkivät vain asian toisen puolen — kuomintangin väliaikaisen osallistumisen vastarintaan, mutta unohtivat toisen puolen — kuomintangin taantumuksellisuuden ja mädännäisyyden, ja tästä johtuikin tilanteen virheellinen arviointi.

³ Sellainen oli Tšiang Kai-šekin ja kumppanien katsantokanta. Kuomintang, jonka oli pakko käydä sotaa japanilaisia anastajia vastaan, ei luottanut omiin voimiinsa eikä varsinkaan kansan voimiin ja se pani kaiken toivonsa ulkopuoliseen apuun.

⁴ Taierhtšuang sijaitsee šantungin maakunnan eteläosassa. Maaliskuussa 1938 oli Taierhtšuangin luona taistelu Kiinan armeijan ja japanilaisten anastajien armeijan välillä. 70—80.000 miehen vahvuista Japanin armeijaa vastassa oli 400-tuhantinen kiinalainen armeija, minkä vuoksi Kiina sai voiton.

⁵ Tällainen käsitys esitettiin »Takungpao»-lehdessä, joka oli siihen aikaan kuomintangilaisen »Poliittisten tieteiden» kuppikunnan äänenkannattaja. Tämän käsityksen puoltajat rakensivat toivonsa tilanteen onnelliseen kehittymiseen ja arvelivat, että muutamalla Taierhtšuangin luona saavutetun tapaisella voitolla voitiin japanilaiset pysähdyttää ja siten välttää kansan voimien liikekannallepanoa pitkällistä sotaa varten. Sellainen liikekannallepano olisi uhannut heidän luokkansa turvallisuutta. Koko kuomintangissa vallitsivat siihen aikaan tällaiset onnellisen käänteen odotuksen mielialat.

⁶ Tarkoitetaan vuonna 1898 syntynyttä uudistusliikettä. Tämä liike edusti osaa vapaamielistä porvaristoa ja valistuneita tilanherroja. Sen johdossa olivat Kang Ju-vei, Liang Tši-tšao, Tan Su-tung ym. Keisari Kuang Hsu kannatti sitä, mutta liikkeeltä puuttui joukkopohja. Juan Ši-kai, jolla oli siihen aikaan käytettävään asevoimia, ilmiantoi uudistusliikkeen kannattajien salaiset suunnitelmat keisarinnalle Tse-sille, joka oli taantumuskoplan johdossa. Tse-Si kaappasi uudelleen vallan, vangittiin keisari Kuang Hsun, teloitutti Tan Su-tungin ja viisi muuta liikkeen johtajaa. Näin traagillisesti päättyi tämä liike.

⁷ Tammikuun 16 p:nä 1938 Japanin hallitus julkaisi lausunnon, jossa julistettiin suuntausta Kiinan orjuuttamiseen asevoimin. Kuomintangin hallitukseen nähden Japanin hallitus harjoitti painostusta ja suostutteli sitä antautumaan, selittäen, että jos kuomintangin hallitus »tulee edelleenkin lietsomaan japanilaisvastaista

sotaa», niin Japanin hallitus perustaa Kiinassa uuden nukkehallituksen, eikä hyväksy kuomintangin hallitusta tulevien neuvottelujen osapuoleksi.

⁸ Tarkoitetaan pääasiassa Amerikan Yhdysvaltoja.

⁹ Tarkoitetaan imperialististen maiden, Englannin, USA:n ja Ranskan hallituksia.

¹⁰ Mao Tse-tungin tässä ennustama mahdollisuus Kiinan aseman muuttumiseen parempaan päin voimien tasapainon muodostumisvaiheessa toteutui täydellisesti Kiinan Kommunistisen puolueen johtamilla vapautetuilla alueilla. Sitävastoin kuomintangin valta-alueilla tilanne huononi sen johdosta, että Tšiang Kai-šekin hallituskopla suhtautui passiivisesti japanilaisia vastaan käytävään taisteluun ja taisteli aktiivisesti kommunisteja ja kansaa vastaan. Mutta tämä aiheutti laajojen kansanjoukkojen vastustuksen ja niiden tietoisuuden kasvun. (Näitä tosiasioita tarkastellaan Mao Tse-tungin teoksessa »Kokoomushallituksesta».)

¹¹ »Aseiden rajattoman voiman» teorian kannattajat olivat sitä mieltä, että koska Kiina jäi aseistuksessa Japanista jälkeen, niin se kärsii varmasti tappion sodassa. Tätä mieltä olivat kaikki kuomintangilaisen taantumuskoplan johtomiehet (Tšiang Kai-šek mukaan luettuna).

¹² Buddha (Sakja-Muni) — buddhalaisen uskonnon perustaja. Sun Vu-kung, XVI vuosisadalta peräisin olevan kiinalaisen romaanin »Sijutsi» (Matka länteen) sankari — apina, joka kykeni yhdellä kuperkeikalla tekemään matkaa 108.000 litä. Mutta kun Sun Vu-kung joutui Buddhan kämmenelle, ei se päässytäkään siitä mihinkään, vaikka olisi heittänyt kuinka monta kuperkeikkaa tahansa. Kaiken lisäksi Buddha käänsi kämmensä alaspäin ja peitti sillä Sun Vu-kungin. Buddhan sormet muuttuivat viideksi toisiinsa sidotuksi vuorijonoksi, jotka rutistivat Sun Vu-kungin maahan.

¹³ Elokuussa 1935 pidetyssä Kominternin VII kongressissa Dimitrov sanoi: »...fasismi on hillitöntä yltiöisänmaallisuutta ja anastussotaa».

¹⁴ V. I. Lenin, Sosialismi ja sota (Teokset, 21 osa, s. 276).

¹⁵ Tšengpu — nykyisessä Pusjanin piirikunnassa Pingjuanin maakunnassa. Vuonna 632 e.m.a.a. siellä käytiin suuri taistelu Tšinin ja Tšun ruhtinaskuntien sotajoukkojen välillä. Sodan alussa Tšun armeijalla oli ylivoima. Tšinin armeija perääntyi 90 litä ja suunnaten voimakkaat iskunsa Tšun armeijan sivustoihin, jotka olivat sen heikkoja kohtia, tuotti tälle raskaan tappion.

¹⁶ Vuonna 204 e.m.a.a Hanin joukot, joita sotapäällikkö Han Hsin johti, ryhtyivät taisteluun Tšao Hsien joukkojen kanssa Tsingsingissa. Tšao Hsien 200.000-miehisellä armeijalla oli moninkertainen ylivoima Hanin joukkoihin nähden. Han Hsin sijoitti joukkonsa niin, että niiden takana oli joki, ja hänen armeijansa tappeli sisukkaasti. Samanaikaisesti hän lähetti joukkojaan yllättävään iskuun Tšao Hsien heikosti vartioituun selustaan. Tuloksena oli Tšao Hsien armeijan raskas tappio.

¹⁷ Vuonna 383 m.a. Fu Tšien — Tšinin hallitsija, lähti sotaret-

kelle Tšinin valtiota vastaan, aliarvioiden tämän voimia. Tšinin armeija tuotti tappion Tšinin armeijan etujoukolle Lotšien-joella nykyisessä Soujangin piirikunnassa Anhuein maakunnassa, jatkaen sitten hyökkäystään maitse ja vesitietä. Fu Tšien nousi Soujangin kaupungin muurille ja katsoi viholliseen päin. Hän näki, että Tšingin armeija oli järjestynyt täydelliseen taistelurivistöön. Kun hän sitten katsoi Pakungšanin vuorelle, näyttivät siellä kasvavat ruohot ja pensaat hänestä sotilaita. Hän päätteli, että häntä vastassa on mahtava vihollinen ja säikähti kauheasti.

¹⁸ Kysymys on siitä, että Tšiang Kai-šek, Vang Tšing-vei ja heidän apurinsa pettivät vuonna 1927 kuomintangin ja kommunistisen puolueen ensimmäisen kansallisen demokraattisen yhteisrintaman ja kävivät kymmenen vuotta kansanvastaista sotaa, joka ehkäisi Kiinan kansan laajaa yhdistymistä.

¹⁹ Hsiang-kung oli Sungin ruhtinaskunnan hallitsija Tsuntsiun aikakaudella, VII vuosisadalla e.m.a.a. Vuonna 638 Sung kävi sotaa Tšun vankkaa ruhtinaskuntaa vastaan. Sungin joukot olivat jo taistelujärjestyksessä, kun Tšun armeija vasta oli ylittämässä molempia armeijoita erottavaa jokea. Muuan Hsiang Kungin korkea virkamies, joka tiesi, että Tšulla on vähän sotaväkeä, mutta Sungilla paljon, ehdotti, että käytettäisiin suotuisaa hetkeä ja hyökkättäisiin Tšun joukkoja vastaan ennenkuin ne ehtivät ylittää joen. Mutta Hsiang Kung vastasi: »Ei, sillä jalosukuinen mies ei hyökkää ihmisen kimppuun tämän ollessa vaikeassa asemassa». Kun Tšun joukot olivat ylittäneet joen, mutta eivät olleet vielä järjestyneet taisteluun, virkamies ehdotti uudelleen hyökkättäväksi Tšun armeijaa vastaan. Hsiang Kung vastasi: »Ei, sillä jalosukuinen mies ei hyökkää taisteluun valmistautumattomia joukkoja vastaan». Odotettuaan, kunnes Tšun joukot olivat täydellisesti valmistuneet taisteluun, Hsiang Kung antoi hyökkäyskäsken. Tuloksena oli että Sung kärsi raskaan tappion, ja Hsiang Kung haavoittui.

²⁰ Vuonna 1937 Japanin armeija, vallattuaan Peipingin ja Tientsinin, marssi etelää kohti Tientsinin—Pukoun rautatietä pitkin ja aloitti hyökkäyksen Šantungin maakuntaan. Kuomintangilainen militaristi Han Fu-tšu, joka oli monta vuotta ollut herrana Šantungin maakunnassa, pakeni Honanin maakuntaan ryhtymättä taisteluun.

²¹ Kuomintang täydensi armeijaansa seuraavalla tavalla: kaikille tahoille lähetettiin sotaväkeä ja poliiseja, jotka kaappasivat miehiä kiinni ja lähettivät heitä väkisin armeijaan. Siten kaapatut miehet pantiin köysiin, kuten rikolliset. Ne joilla oli varoja, lahjoivat kuomintangin virkamiehiä ja palkkasivat alokkaita puolestaan.